

ทำชวคนเขื่อง่าย แต่ทำดีต้องใช้เวลาพิสูจน์

นัยปก

• จริงจัง ตามพ่อ

“เตะตะกร้อ ล่อไก่ ต่อยมวย เล่นหอย
เถื่อน ฉันทเช้าแล้วเอน ฉันทเพลแล้วนอน ปาย ๆ
พักผ่อน คำๆ จำวัด ดึกสงัดชดดมามา ตื่นตี ๕ โต้ป
กระทั่งแดง พอมิฤทธิ์แรงแย่งกันรับกิจนิมนต์”.....
ทั้งหมดนี้ คือคำสารภาพบาป ของหลวงพ่อดวงดี
อดีตเจ้าอาวาสวัดดงทางภาคเหนือ ซึ่ง
ทุกวันนี้ ท่านได้กลับตัวกลับใจ มาประพฤติปฏิบัติ
ให้ถูกต้องตามธรรมวินัยได้แล้ว

แต่ก็น่าแปลกใจว่า ตอนที่หลงผิดทำชวนั้น
กลับได้รับการยอมรับอย่างดี ได้เป็นทั้งเจ้าอาวาส
เป็นเลขาเจ้าคณะจังหวัด แต่พอมานำปฏิบัติให้
ถูกต้องด้วยการฉันอาหารวันละ ๑ มื้อ ไม่ถือไม้ใช้
เงินทอง ไม่เกี่ยวข้องกับเดรัจฉานวิชา ถือเมตตา
ด้วยอาหารมังสวิรัต ฯลฯ ผลออกมากลายเป็น
ว่า หลวงพ่อดวงดี ถูกปลดออกจากเจ้าอาวาส
ถูกขับออกจากวัด ด้วยข้อหาที่สำคัญคือ ฝึกไฟ
สันตโศก ทั้งๆ ที่ตอนฝึกไฟอบายมุข กลับได้
การยอมรับนับถืออย่างมาก

ไม่น่าเชื่อว่าเมื่อ ๓๐ กว่าปีที่ผ่านมา พ่อท่าน
สมณะโพธิรักษ์ นำพาชาวโศกซุงอาหารมังสวิรัต
จนถูกต่อต้านและโจมตีว่าเป็นพวกของพระเทวทัต
แต่น่าอัศจรรย์ว่าอาหารมังสวิรัตกับสังคมไทยใน
ปัจจุบัน ใครๆ ก็ดิงไม่หยุด จุดไม่อยู่ เพราะ
สอดคล้องอย่างยิ่งกับภาวการณ์ในสังคมปัจจุบัน
ทั้งในด้าน สุขภาพ เศรษฐกิจ และจิตเมตตา

และสิ่งที่ไม่น่าเชื่ออีกไปกว่านั้นก็คือ การที่
คนคนหนึ่งถูกทั้งประจานและประกาศ (ปกาสณีย-
กรรม) ไปทั่วทั้งประเทศว่า เป็นคนเลวคนร้าย
(ทำให้ธรรมวินัยวิปริต และวิปริตจากธรรมวินัย)
ห้ามใครๆ มาคบค้าสมาคมด้วย เพราะถือได้ว่า
เป็นตัวบ่อนทำลายพุทธศาสนา... คำกล่าวนี

คงไม่ผิด ถ้าศาสนาคือความมงาย...คือการใช้
เดรัจฉานวิชาหากิน...คือชีวิตที่ร่ำรวยรุ่งเรืองด้วย
เงินทองและยศชั้น...คือการพึ่งพาสังคักดีลีลท์ที่
เป็นเทวนิยม แทนการพึ่งกรรมที่เป็นอเทวนิยม

ในช่วงเกือบจะ ๔ ทศวรรษที่ผ่านมา
การประกาศ**สังฆธรรมอันทวนกระแส** (ปฏิโลตัง)
และขัดเกลา (สัลเลชธรรม) ทำให้เกิดพุทธ-
บริษัทที่หันหลังให้ความมงาย พวกนักเลง
อบายมุข มีศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ และจุลศีล
มัชฌิมศีล มหาศีล เป็นวิถีชีวิต ตามฐานานูฐานะ
ของแต่ละคน เพื่อฝึกฝนจิตใจให้เกิด สมาธิ
ปัญญา และวิมุตติหลุดพ้นไปสู่มรรคผล นิพพาน
ที่พิสูจน์กันได้ในชาตินี้

แม้จะต้องแหวกว่ายฝ่าคลื่นสินามิของทุนนิยม
และบริโภคนิยม แม้จะต้องสู้ทนกับคำเย้ยหยัน
ถากถาง ทั้งพวกสุดโต่ง พวกผีบ้าผีบุญ พวก
สร้างภาพ ฯลฯ แต่ญาติธรรมทั้งหลาย กลับพา
กันยืนหยัดยืนยันทันทีจะ ลดละ - ชยัน - กล้าจน -
ทนเสียดสี - หนีสะสม - นิยมสร้างสรร - สวรรค์
นิพพาน จนเกิดการรวมหมุ่รวมกลุ่มเป็นชุมชน
คนมีศีล กระจายเป็นเครือข่ายอยู่กันตามจังหวัด
ต่างๆ ด้วยระบบ **“สาธารณโภคี”** ที่ทุกอย่าง
เป็นของกองกลางสงฆ์หรือกองสีที่ร่วมกันร่วมใช้
กันไปจนวันตาย

ในท่ามกลางการดูหมิ่นถ่มถื่นแคลน และข้อ
กล่าวหานานาสารพัด มาเกือบตลอดชีวิต แต่
พ่อท่าน สมณะโพธิรักษ์ก็ยัง สบม. ธมม. ปกต.
หห. (สบายมาก - ธรรมตา - ปกติ - หายห่วง) เพราะ
ท่านเห็นจริงว่า

**“คนผู้มีความสุขที่สุด คือ ผู้ที่รู้ว่า ตัวเอง
เป็น ผู้ให้อย่างจริงที่สุด”**

☞

เดือนมีนาคมที่ผ่านมา คนบ้านนอกต้องไปเมืองนอกถึง ๒ ครั้ง
๑กลางเดือนไปเกาหลี ปลายเดือนไปญี่ปุ่น ความรู้สึกแตกต่าง
 จากการไปนอกเมื่อปีก่อนๆ คือไม่รู้สึกลึบตันหรือดีใจลึกนิตหนึ่งเลย
 ไม่ใช่บรรลุลุธรรมถึงขั้นหมตกิเลสแต่เป็นเพราะ **แก่ถึงขั้น**

ผมเป็นรองประธานมูลนิธิ **“ไทยโทซุตะ”** สำนักงานอยู่เมืองไทย
 แต่ประชุมที่ญี่ปุ่น เพราะประธานเป็นหมอญี่ปุ่น ที่ผมเคยเล่าใน
“เราคิดอะไร” นานมาแล้วว่าหมอโทซุตะมีคลินิกและโรงพยาบาลมาก
 ที่สุดในญี่ปุ่นและเป็นที ๒ ในโลก คราวนี้นอกจากไปร่วมประชุม
 ยังต้องไปร่วมเป็นเกียรติในการเปิดโรงพยาบาลใหม่ใกล้เมืองนาโงยา
 (แห่งที่ ๓๐๒)

“ดูหนังละครแล้วย้อนมาดูตัว” ขณะนี้ประเทศต่างๆ เศรษฐกิจ
 ถดถอย (รวมทั้งญี่ปุ่นด้วย) แต่ญี่ปุ่นก็ยังดีกว่าเรามากมาย ผม
 ไม่กล้าเล่าให้ชาวญี่ปุ่นฟัง ซึ่งเขาอาจไม่เชื่อว่าเมืองไทยข้าวยาก
 มากแพ่งถึงขนาดบางแห่ง ข้าวในนา ๔๐ กว่าไร่ถูกขโมยขโมย
 เกี่ยวไปหมด

คำโบราณที่ว่า **“มีทีไกลตา มีนาไกลบ้าน”** ผมเพิ่งเข้าใจตอนนี้
 เองว่าไม่ใช่อะไร

ในการประชุมสมาคมชาวนาไทย มีผู้ยืนยันว่าการขโมยข้าวเป็น
 เรื่องจริง รถเกี่ยวข้าวสมัยใหม่เรียกกันติดปากว่า **“รถเกี่ยวอู่ม”**
 แยกซึ่งข้าวและเมล็ดข้าวออกจากกันเสร็จ ดูดใส่รถบรรทุก ๖ ล้อได้
 ทันที เกี่ยวข้าว ๔๐ ไร่ใช้เวลาเพียงสองสามชั่วโมงเท่านั้นเอง

นอกจากสิงห์บุรี และสุพรรณบุรีแล้ว จังหวัดอื่นๆ อีกหลาย
 จังหวัดต้องจัดเวรยามเฝ้าข้าวในท้องนา ที่มีการขโมยเกี่ยวข้าว
 เพราะปีนี้ข้าวราคาแพงที่สุดเป็นประวัติการณ์ ถึงตันละ ๘,๐๐๐ บาท
 แต่อย่างไรก็ตาม ชาวนาเป็นหนี้มากเหมือนเดิม เพราะขายข้าว
 หมดตั้งแต่ปีที่แล้ว ขายกิโลกรัมละ **๙ บาท** ตอนนี้ต้องซื้อข้าวกิน
 กิโลกรัมละ **๒๕ บาท**

ผมสนใจเรื่องข้าวเพราะเคยเป็นกรรมการและเลขานุการของคณะ
 กรรมการนโยบายข้าว (กนข.) ซึ่งท่านนายกฯ เปรมเป็นประธาน
 ตอนนี้แม้ข้าวจะราคาสูงเท่าใด ชาวนาก็ไม่ได้ทำอะไรทำไร เพราะ
 ปู๋ยเคมีแพงขึ้นอย่างพรวดพราด แพงอย่างต่อเนื่องแข่งกับน้ำมัน

เรื่องไม่ดี **ไม่ดี** อย่างการใช้ปุ๋ยเคมี ชาวนาเชื่อง่าย ส่วนเรื่องการ
 ใช้ปุ๋ยอินทรีย์ชาวล้านตือโคกต้องใช้เวลาพิสูจน์ถึงยี่สิบกว่าปี

๒

7

บ้านปานาดอย

...มาตรา ๒๓๓๗ ในรัฐธรรมนูญ
 จะสร้างความเข้มแข็งในระบอบ
 ประชาธิปไตยให้เพิ่มมากยิ่งขึ้น ด้วย
 การกำจัดการเมืองและพรรคการเมือง
 ที่ทำผิดกฎหมายให้พ้นจาก
 วงจรอุบาทว์ทางการเมือง...

14

สี่สันชีวิต

โสมิโอะพาทีย์...เน้นรักษาคนมิใช่
 รักษาโรค เป็นการบำบัดโรคด้วยการ
 กระตุ้นภูมิคุ้มกัน ตามการแพทย์องค์รวม
 ที่เชื่อว่าร่างกายของคนมีระบบการทำงาน
 แบบองค์รวม

54

กำปั้นทุบดิน

การเมืองเป็นเรื่องสาธารณะทั้ง
 สังคม **ไม่ควรปล่อยให้ผูกขาดเพียง
 ไม่กี่กลุ่ม ที่สำคัญการเมืองไม่ใช่มี
 เฉพาะภาครัฐเท่านั้น ซึ่งเป็นฝีมือ
 ของหมู่ผู้นำน้อยนิดเดียว แต่
 ที่จริงการเมืองนั้นต้องไม่ล้มรวมภาค
 ประชาชนด้วย**

สารบัญ

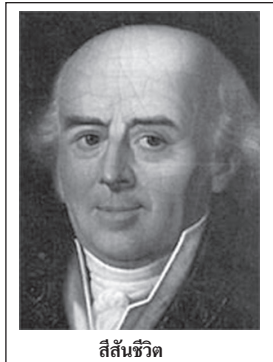
หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร”
ปีที่ ๑๔ ฉบับที่ ๒๑๓
เดือน เมษายน ๒๕๕๑

เอโกปี หุควา พุธา โทคิ พุธาปี หุควา เอโก โทคิ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

บ้านปานาดอย

ลีสนัวิท

กำปั้นทุบดิน

1	นัยปก: ทำชั่วคนเรื่องง่าย แต่ทำดีต้องใช้เวลาพิสูจน์	จริงจัง ตามพ่อ
2	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณนิตคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7	บ้านปานาดอย	จำลอง
13	การ์ตูน	วิสูตร
14	ลีสนัวิท (น.พ.ชามูล ฮาห์เนมานัน)	ทีม สมอ.
20	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
25	ข่าวคนเอ๋ย	นักข่าวเบอร์สาม
26	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
36	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
40	ขาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
44	บทความพิเศษ	ทศพนธ์ นรทัสน์
50	ประสบการณ์ได้รับสัมมาสิกขา	ฟ้าสาง
52	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โศกสลด	สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์
54	กำปั้นทุบดิน	ดั่งนั้น วิมุตตินันตะ
58	เวทีความคิด	เสฏฐชน, นายหนูนต์
64	วิพากษ์บริโภคนิยม ๑	ส.ศิวรักษ์
67	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
70	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
72	ชีวิตไร้สารพิษ	ลือเกวียน
75	กตึกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แชนดิน เลิศบุศย์ อำนวย อินทร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง วินธรรม โอโตกตระกูล น้อมบม ปัฐยาวัต
 กองรับใช้ศิลปกรรม ตำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักษาโชค
 กองรับใช้ธุรการ ศิลสนิท น้อยอินตะ สุเสรี สีประเสริฐ ปีกฟ้า เกาประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
 ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศิลสนิท น้อยอินตะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕, ๐-๘๑๒๕๓-๗๖๗๗
 จัดจำหน่าย กลั่นแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟาร์กั๊ง จำกัด
 อินล farinkwan@yahoo.com

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งนามัด หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
 ในนาม น.ส.ศิลสนิท น้อยอินตะ โอนเข้า ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์ บัญชีเลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘ ชื่อบัญชี นางสาวศิลสนิท
 น้อยอินตะ สำนักพิมพ์กลั่นแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

วัดร้าง

ติดตามข่าวคราวจากสื่อต่างๆ ทางราชการ วรรณคดีให้ประชาชนเข้าวัดปฏิบัติธรรมในวันมาฆบูชา ถ้าทำต่อไปเรื่อยๆ ทุกวัดทุกวันสำคัญทางศาสนา และวันหยุดราชการก็จะทำให้คนดีมีศีลมีธรรมมากขึ้น ถ้าผู้ใหญ่เข้าวัดแล้วพาลูกหลานไปด้วย ก็จะเป็นหนทางช่วยแก้ปัญหา ร้ายรุ่นได้เหมือนกัน

- คนรุ่นเก่า อยุธยา

☞ สมัยก่อนผู้หลักผู้ใหญ่ก็เข้าวัดฟังเทศน์ ฟังธรรมตามวาระต่างๆ เป็นปกติ เวลาไปก็อุ้มลูกจูงหลานไปด้วย ปล่อยให้วิ่งเล่นตามประสาเด็กที่ลานวัด พระสงฆ์สมัยก่อนถึงแม้การศึกษาไม่สูง แต่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบนำศรัทธาเลื่อมใส น้อมนำให้คนละชั่วทำดีได้ ต่างกับสมัยนี้ “มหาเปรียญ” เกลือ่นวัด แต่วัดกลับร้าง “พระ” ร้าง “พุทธ” นอกจากคนเข้าวัดจึงไม่ได้อะไรแล้วยังได้มลพิษ ติดตัวออกมาอีกด้วย

USNII๓๓

การเมืองไทยดูแล้ววุ่นวายไม่รู้จบ ประชาชนเดินดินอย่างดิ้นตามข่าวคราวไม่ทัน พลิกไปพลิกมาไม่รู้จบสิ้น และที่สำคัญคือพลิกแพลงไปในทางทำให้ชาติบ้านเมืองเสียหายเสียด้วยซี ปลายปีก่อนนายกทักษิณต้องเร่ร่อนไปอยู่ต่างแดนด้วยข้อหาโกงชาติ แต่วันนี้เดินทางกลับมา ยังกับวีรบุรุษ มีคนต้อนรับคึกคัก เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหนาแน่นยิ่งกบไทยเป็นแดนสังหารอย่างนั้นแหละ ดิฉันจะทำใจอย่างไรดีกับสังคมนกกลับหัวกลับหางแบบนี้

- คนข้างศาล กทม.

☞ ทำใจยอมรับความเป็นจริงในวงการเมือง มันยอมเป็นเช่นนั้นเอง เพราะนักการเมืองส่วนหนึ่งยังไม่พินนรก บ้างจมปลักอยู่กับการคิดชั่ว พูดชั่ว ทำชั่วเป็นชีวิตจิตใจ การเมืองจึงเป็นไป

เพื่อสนองตัณหาของตนเอง แทนที่จะสนองคุณแผ่นดิน บำบัดทุกข์บำรุงสุขอาณาประชาราษฎร์ ทำหน้าที่พลเมืองดีให้ดีที่สุดเถอะครับแม้จะแก้ปัญหาบ้านเมืองไม่ได้ ก็ถ่วงรั้งไม่ให้เลวร้ายตามอำเภอใจเหล่าอธรรม ตะวันขึ้นแล้วก็ยอมมี ตะวันตก ไม่มีใคร หรือพวกไหนอยู่ค้ำฟ้าหรือครับ

กวาดล้าง

พอขึ้นครองอำนาจก็ย้ายอธิบดีกรมสอบสวนพิเศษและเอาคนในศาลาเข้ามาครองอำนาจแทน เพื่อรองรับการกลับมาต่อลู่คิดของผู้ยิ่งใหญ่ ทั้งที่ก่อนหน้านี้เคยพูดว่าจะไม่แทรกแซงกระบวนการยุติธรรม แกล้งว่าต้องการให้อธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษไปวางรากฐานหน่วยงานใหม่ ฟังดูก็ดี แล้วก็ทำตามด้วยย้ายข้าราชการอีกหลายหน่วยงานระเนระนาด น่าจะเริ่มต้นให้ดูดีกว่านี้

- รากหญ้า ได้ปกครอง อุดร

☞ คนดีทำชั่วได้ยาก คนชั่วทำดีได้ยาก คนดีทำได้ง่ายเพราะไฟดี คนชั่วทำชั่วได้ง่ายเพราะมีไฟชั่ว ไม่มีสัจจะในหมู่นักการเมืองไร้อุดมการณ์ ไม่มีธรรมในหมู่มาร

ยุติ-SSSU

มาสร้างแผ่นดินนี้ให้เรืองรุ่ง ช่วยกันผดุงยุติธรรมคืออุดมหมาย ด้วยแรงร่วมรวมพลังทั้งกายใจ เพื่อชาติไทยยิ่งยงยั่งยืนนาน

- ส.วิหค

☞ ชำระแผ่นดินไทย ให้สิ้นไร้ทุจนสามานย์
เชิดหุ่นรัฐบาล ประชาธิปไตยปลอม
อดีตนายกากลับ ฉากต้อนรับแท้หอมล่อม
สร้างภาพนิยมยอม ลวงตาชนปลอบใจตัว
ตายด้านเกินดิฉิน หนึ่งในแผ่นดินมีสองหัว
ทริละอายุชั่ว โอดตบปะกะล่าวาปไร้

จากผู้อ่าน

พระพุทธรูป

พระพุทธรูปเจ้าไม่เคยสร้างเทวรูป พุทธรูปไว้ กราบไหว้บูชา และไม่เคยสอนให้คนสร้างพระพุทธรูปและรูปเคารพใดๆ กระทั่งพระพรหมสี่หน้า พระเทพมหาพรหมที่แท้จริงนั่น คือ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ซึ่งไม่ว่าศาสนาใด จะขาดเสียไม่ได้ ต้องมีพรหมสี่หน้าภาคปฏิบัติทั้งนั้น ไม่ใช่ กราบไหว้และไม่ประพฤติปฏิบัติเป็นสมบัติและคุณธรรมประจำตัว ชาวอโศกเคยต่อต้านการสร้างพระพุทธรูป แต่บัดนี้ก็เอาอย่างเขา

- แก้วมุล เกตุรา เขียงราย

☞ เข้าใจว่าอโศกยุคต้นได้ปูพื้นฐานสัมมาทิฐิไว้แล้วว่า พุทธรูปเป็นเพียงสัญลักษณ์แทนพระพุทธรูป เพื่อไม่ให้ชาวอโศกหลงยึดถือเป็นเทวรูปทรงอิทธิฤทธิ์ศักดิ์สิทธิ์เหมือนที่เขายึดกันแบบเทวนิยม เพราะศาสนาพุทธเป็นอเทวนิยม ยุคต่อมาเห็นว่ากระแสเทวนิยมแรงมาก ถึงกับทะเลวงกำแพงวัดเข้าไปยึดครองวัดวาอาราม และสร้างรูปอะไรต่อมิอะไรพร้อมกับอวดอ้างอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์สารพัด อโศกจึงสร้างพระพุทธรูปแกะสลักด้วยหินแบบเรียบๆ และกำหนดหลักการกราบบูชา เช่น ไม่ต้องทำพิธีสวด พุทธาภิเษกปลุกเสกอย่างที่ทำกันอยู่ทั่วไป ไม่บูชาด้วยดอกไม้ธูปเทียน ไม่บนบานร้องขอให้ดลบันดาลอะไรให้ เพราะมิได้มีอิทธิฤทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ ดลบันดาลได้ นี่คือความต่างสุดชัดในความเหมือนที่ผิวเผิน

บออดตาลี

ดิฉันไม่ได้รับหนังสือเราคิดอะไรหรอก แต่อ่านของหลาน จึงรู้ว่าเป็นหนังสือของพวกจำลอง ขอลถามสักหน่อยว่า ที่หมอเลี้ยงบจะเอาอดีตนายกาทักซิณเป็นที่ปรึกษาด้านเศรษฐกิจ จะเสียหายอะไรหรือ เพราะท่านทำธุรกิจประสบความสำเร็จมั่งมีมหาศาล ในภาวะนี้บ้านเมือง

ต้องการความสามัคคีสมานฉันท์ ไม่แบ่งฝักฝ่าย

- เมธินี กทม.

☞ ตอบก่อนได้ไหม คนที่มีหมายจับและต้องหาว่าทุจริตคดีโกงประเทศชาติมากมาย หลายนัดนั้น คนที่เรียนจบแพทย์ระดับหมอเลี้ยงบ จะไม่รู้บ้างเลยหรือว่าชอบธรรมต่อแผ่นดินหรือไม่ใจเย็นๆ เถอะน่า รอให้พันคดีมือถือสากรปากถือศีลเสียก่อนแล้วค่อยคิดอ่านก็ยังไม่สายเกิน ก็คุยว่ารัฐบาลนี้อยู่นานไฉนครับ

บออภัย

ขอยกเลิกการเป็นสมาชิกด้วยเหตุ ๒ ประการ ๑.ไม่พอใจคุณจำลอง เดินตามแนวคิดคุณสุริยะใส (คุณสุริยะใสเป็นใครมาจากไหน คุณจำลองเป็นถึงนายพล เดินตามคนไม่มีที่ไปที่ไป) ๒.คอลัมน์ มีบทความที่ก่อให้เกิดความแตกแยกในสังคมมากเกินไป รับไม่ไหว

- สมบูรณ์ ชุณหะบุระสิริฐ กทม.

☞ ขออภัยครับที่ทำให้เป็นทุกข์ ขอขอบคุณที่เป็นสมาชิกตลอดมา พบกันใหม่เมื่อฟ้าใสและเห็นอะไรๆ ได้ชัดเจน

ย้อนหลัง

ขอรับ “เราคิดอะไร” ย้อนหลังตลอดปี และต่ออายุสมาชิกอีก ๒ ปี ได้ประโยชน์ทั้งทางโลกและทางธรรม ทำให้เห็นโลกทัศน์เห็นธรรมทัศน์ชัดเจนขึ้น ได้ประโยชน์มากครับ

- ครรชิต ลิกขาวัฒนา พิษณุโลก

☞ ยับยั้งซึ่งใจไว้บ้างนะครับ อย่าชื่นชมและวางใจ “เราคิดอะไร” นึก เพราะเป็นเพียงการเสนอข้อคิดเห็นและแนวทางชีวิตที่แตกต่างตามประสาเรา เพื่อประโยชน์อันควรสมควรได้แก่ผู้แสวงหา ถูกใจบ้างไม่ถูกใจบ้างก็เลือกเฟ้นเอาเถอะครับ

๗ บรรณาธิการ

เดินหน้า & ส้างบาง

แดง

'เสรีพิศุทธ์' พัน สก

แต่ง "เสรีพิศุทธ์" พัน สกต. ผู้ช่วยราชการสำนักงานกษัตริย์ พร้อม...
สิทธิประโยชน์แรง ๖ เรื่อง "พิชิตวาท" นักวิชาการแทน เจ้าตัวเสรีพิศุทธ์...
"สมิทธิ" ไม่พวัน ขั้นตอนโยกย้ายข้าราชการอีก

ความคิดนี้ก็แพร่ไปสู่ชาวบ้านที่ไม่รู้ประสีประสาอะไรมากมายนัก นอกจาก "ประชานิยม" จนเกิดฝักฝ่ายขึ้นในสังคม

คิดแบบนี้เท่ากับว่ายยอมรับว่าบ้านเมืองนี้เป็นของ "ใคร" กับของ "มัน" เท่านั้น ประชาชนคนเป็นกลางไม่เป็นฝักเป็นฝ่ายหมดสิทธิ์

ย ามนี้บ้านเมืองระส่ำระสายยิ่งนักด้วยปัญหาด้านการเมืองการปกครองที่ด้อยคุณธรรมจริยธรรม

และส่งผลร้ายแรงต่อแผ่นดินสารพัดเรื่องความ "สมานฉันท์" ที่เรียกร้องเป็นเงื่อนไขทางการเมืองนั้น เป็นเพียงหลักการที่สวยงามเท่านั้นเอง ใจจริงหาโอกาสเอารัดเอาเปรียบผู้อื่นตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง "นักการเมืองฝ่ายตรงกันข้าม"

หากคิดและทำหน้าที่หลังหลอกแบบนี้ จะสมานฉันท์กันจริงจังกได้อย่างไรเล่า

บ้านเมืองจะล่มจมพินาศก็เพราะคนแบบ "ศรีธนญชัย" พวกนี้แหละ

ในสถานการณ์คับขันอย่างนี้ ควรจะต้องยอมรับปัญหาตามความจริงที่เห็นๆ แล้วหาเหตุแท้จริงของปัญหาให้พบและยอมรับให้ได้ เพื่อจะแก้ไขปัญหานั้นให้ลุล่วง ตามวิถี กระบวนการเท่าที่สามารถทำได้ตามองค์ประกอบและสถานการณ์เอื้ออำนวย

"ทีใครทีมัน" คำนี้ ผู้มีอำนาจบทบาททางการเมืองการปกครอง หรือผู้มีศักยภาพทางสังคม ยกเป็นข้ออ้างเสมอเมื่อมีใครปรารภถึงการใช้อำนาจไม่ชอบธรรมของรัฐบาล กระแส

เด็ดขาด!

นี่เรายกบ้านเมืองให้พวก "ใคร" กับพวก "มัน" ตั้งแต่เมื่อไร?

ขณะนี้บ้านเมืองอยู่ในมือของรัฐบาลที่มีเสียงข้างมากในสภาอรองรับ จะบริหารผิดจะถูกอย่างไรไม่ต้องพูดถึง เพราะอย่างไรๆ พรรคเดียวกันพวกเดียวกันก็ต้องเห็นดีเห็นงามตามกันอยู่แล้ว ฝ่ายค้านจะมีน้ำยาอะไร

เราจะปล่อยให้บ้านเมืองของเราปนเพราะมี "นักประชาธิปไตย" จอมปลอม หรือ "เผด็จการ" ตัวจริงกระนั้นหรือ

"ประชาธิปไตย" มิได้หมายถึง... เพียงมีรัฐธรรมนูญ "มีการเลือกตั้ง"

"เผด็จการ" มิได้หมายถึงเพียงการใช้กำลังยึดอำนาจการปกครองแผ่นดินเท่านั้น

ในรูปแบบประชาธิปไตยอาจเป็นเผด็จการสุดขั้ว และในรูปแบบเผด็จการอาจเป็นประชาธิปไตยเต็มรูปก็ได้ ทั้งสิ้นขึ้นอยู่กับเจตนาธรรมอันแท้จริงของผู้มีอำนาจว่าจะใช้อำนาจอธิปไตยเพื่อตนเองหรือประชาชน!

วันนี้ เราจึงต้องทบทวนว่าการเมืองภาคประชาชนจะยอมให้ประชาธิปไตย "เผด็จการ" ย้ายบ้านเมืองต่อไปหรือไร **๓**

กลางดงกลางป่า ผมต้องเข้าไปในตัวเมือง
กาญจน์เป็นบางครั้ง จะมีชาวบ้านทักทาย
ใต้ถุนเสมอๆ ว่าผมไปเที่ยวหรืออย่างไร พอผม
เล่าความจริงว่าผม “ไปอยู่” ไม่ใช่ “ไปเที่ยว” ก็
ดีอกดีใจแทนผมอีก ว่าได้อยู่ในที่ที่อากาศดีกว่า
กรุงเทพฯ เป็นไหนๆ ครั้นผมจะอธิบายต่อไป
อยู่เพื่อทำงาน ไม่ได้ไปอยู่เพื่อพักผ่อน คงใช้
เวลาชี้แจงกันนาน

ผมและชาวคณะโรงเรียนผู้นำโซคติที่ได้ไป
ทำงานบุญ มีส่วนช่วยแนะนำโน้มน้าวให้ผู้
บริหารระดับต่างๆ จากหลายๆ หน่วยงานทั้งของ
รัฐและเอกชน พัฒนาดตนเองให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งก็คือ
การให้ “ธรรมทาน” นั่นเอง แม้เราจะไม่ใช่
นักบวชก็ตาม

ได้ทำงานบุญ มีเพื่อนบ้านดี (ทุกคนไม่ติด
อบายมุข และถือศีลห้าเป็นอย่างน้อย) อาหารดี
(อาหารมังสวิรัตที่ไร้สารพิษ), อากาศดี, และ
ทิวทัศน์ดี ล้อมรอบด้วยทิวเขาสวยๆ ซึ่งถ้าอยู่
กรุงเทพฯ มีเงินมหาศาลแค่ไหนก็สร้างไม่ได้

นั่นคือคำให้กำลังใจกันเอง ชาวโรงเรียนผู้นำ
จากบ้านช่องเรือชาน ญาติพี่น้องไปขลุกอยู่ที่
บ้านปานาดอย ติดต่อกันเป็นอาทิตย์ๆ บางทีก็
เป็นเดือนๆ ทำมาได้อย่างไรไม่รู้ ๒๒ ปีแล้ว

“เหนือฟ้ายังมีฟ้า” เราว่าเราเก่งมากแล้ว แต่
มีคนเก่งกว่าเราอีก คือชาวคณะโรงเรียนผู้นำ
คานาอัน เปิดโรงเรียนผู้นำมา ๖๖ ปีแล้ว จบไป
กว่า ๖ แสน ๕ หมื่นคน (ของเราเพิ่ง ๕ หมื่นเศษ)

โรงเรียนผู้นำเรามีแห่งเดียว ของเขามี ๓
แห่งในเกาหลีใต้ และสาขาในประเทศต่างๆ
ประเทศละ ๑ สาขาอีก ๑๐ ประเทศ เท่านั้นยังไม่
พอ รัฐบาลเกาหลีสนับสนุนให้โรงเรียนผู้นำ
คานาอันร่วมกับมหาวิทยาลัยยอนเซ ซึ่งเป็น
มหาวิทยาลัยเก่าแก่อายุ ๑๒๕ ปี จัดตั้งศูนย์
พัฒนาความเป็นผู้นำสู่ชาวโลกขึ้นที่เมืองวอนจู
ใช้ภาษาอังกฤษว่า GLOBAL LEADERSHIP
DEVELOPMENT CENTER ผมเป็นกรรมการ
ด้วยคนหนึ่งร่วมกับอาจารย์โรงเรียนผู้นำคานาอัน

อาจารย์มหาวิทยาลัยยอนเซ, และนักพัฒนาชาว
อเมริกัน

ผมเป็นกรรมการไป ก็นึกจะอายุไป เราช่วย
กันตั้งโรงเรียนผู้นำมาตั้งนานเพิ่งมีแห่งเดียว ซึ่ง
ผู้ที่นิยมชมชอบโรงเรียนผู้นำถามผมเสมอว่า
อนาคตของโรงเรียนผู้นำจะเป็นอย่างไรต่อไป คำ
ตอบก็คือ เป็นอย่างไรอย่างหนึ่ง อาจเป็นเสมือน
วัดร้าง หรืออาจเป็นสถาบันที่ดำรงคงอยู่คู่สังคม
ไทย

ปีนี้บ้านป่าแตกต่างจากปีก่อนๆ เมื่อถึงสิ้น
เดือนมีนาคมมองไปที่ไหนจะเห็นแต่ใบไม้แห้งๆ ปี
นี้ขึ้นเดือนเมษายนแล้วยังเขียวชอุ่มไปทั่ว เพราะ
เทวดาใจดี ให้ฝนโปรยลงมาเป็นระยะๆ

ที่เหมือนกันก็คือ ตอนดึกๆ หรือเข้ามืดต้อง
ห่มผ้าราวกับเปิดเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำไปทั้ง
หมู่บ้าน ต้นราชพฤกษ์ออกดอกสีเหลืองอร่าม ผู้
เข้ารับการอบรมที่พักอยู่บ้านราชพฤกษ์ ต่างชวน
กันถ่ายรูปไว้เป็นที่ระลึก

บรรดานกเปิดน้ำพากันบินอพยพไปไหนไม่รู้

ฝนหน้าคงกลับมาใหม่ ไก่ป่าเริ่มส่งเสียงขันแข่งกันแข่งตั้งแต่ตะวันยังไม่ตกดิน

สิ่งแวดล่อมตามธรรมชาติในบ้านป่าเมืองดอยเปลี่ยนไปตามฤดูกาล แต่ความอึดอัดขัดเคืองของผู้คนภายนอกยังคงเหมือนเดิม และนับวันจะยิ่งกลัดกลุ้มยิ่งขึ้น

มีแต่ข่าวร้าย (ที่รัฐบาลก่อขึ้น) ให้ได้ยินอยู่เสมอๆ จะเปิดบ่อนเสรี จะแก้กฎหมายให้ทำแท้งเสรี จะให้โฆษณาน้ำเมาอย่างเสรี จะย้ายข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ชนิดย้ายตามใจ ไม่ต้องนึกถึงความชอบธรรม จะย้ายอีกหลายคน เพื่อช่วยพรรคพวกที่ทำผิดกฎหมายไม่ต้องรับโทษ และจะเร่งรีบแก้รัฐธรรมนูญเพื่อให้พรรคการเมืองและนักการเมืองที่ทำผิดไปแล้วไม่ต้องถูกยุบพรรค ไม่ต้องถูกตัดสิทธิทางการเมือง ยังคงครองบ้านครองเมืองต่อไปได้อย่างสบาย

ระยะหลังๆ นี้ผมหลีกเลี่ยงการให้ข่าวเสมอ เพราะมีแต่เรื่องเก่าๆ ที่เคยพูดแล้ว ผู้สื่อข่าวก็ถามซ้ำอีก พูดจะให้ล้มล้างจนเท่าไรสังคมยังคงย่ำแย่เหมือนเดิมไม่มีอะไรดีขึ้น และแล้วเมื่อต้นเดือนมีนาคมก็มีข่าวเกี่ยวกับตัวผมลงในหน้า ๑ หนังสือพิมพ์หลายฉบับ เช่น

“**สมัคร** ลั่น กาลีโน อยู่ ๔ ปีได้เห็นแน่ แบไต ๕ แห่งที่ท่องเที่ยว มหาลุยด่าน ซี้ได้ไม่คุ้มเสีย”

“**จำลอง** ขวางเปิดบ่อน ปลุกชาวบ้านต่อต้าน”

“**‘หมัก’** เปิดกาลีโนชั่วคราว ๕ แห่ง รัฐบาลหน้ามิดเดินหน้าเปิดบ่อนกาลีโนถูกกฎหมาย...มหาจำลอง ขวาง ดอก ไม่มีทางทำมาหากินแล้วหรือ ปลุกประชาชนลุกขึ้นต้าน”

เมื่อได้ฟังข่าวการริเริ่ม **เรื่องยอดแย้** ไม่ว่าจะเป็นเรื่องบ่อน น้ำเมา หรือทำแท้ง เกล็ดขจรนักปฏิบัติธรรมชาวสันตโศกคนหนึ่งบอกว่า น่าจะให้ฉายา “**หัวหน้านรก**” เพราะคิดแต่เรื่อง **นรก นรก นรก** ทั้งนั้น

อาจารย์หมอบอกท่านหนึ่ง เป็นที่เคารพนับถือในสังคม ท่านบอกผมว่า “คนพวกนั้นเป็นโรคจิต” นึกอย่างที่ท่านบอกก็ตีเหมือนกันจะได้ไม่กลุ้ม เราจะไปโกรธคนไข้ โกรธคนป่วยได้อย่างไร

มีคำถามตามมาซึ่งผมยังหาคำตอบไม่ได้ คือ “เราจะปล่อยให้คนป่วยโรคจิตครองบ้านครองเมืองอยู่ได้อย่างไร” จีวรธรรมศาสตร์บนเวทีหอประชุมใหญ่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ใช้ชื่อการเสด็จครั้งนั้นว่า “ตอนอันธพาลครองเมือง” ซึ่งบ่งบอกถึงความกังวลห่วงใยบ้านเมือง

ผมไปที่ไหน หนีไม่พ้น มักจะมีคนชวนคุยเรื่องยอดแย้ ที่รัฐบาลคิดริเริ่ม การประชุมพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เมื่อต้นเดือนมีนาคม กรรมการคนหนึ่งคือ คุณสมศักดิ์ โกศัยสุข สายแรงงาน เป็นเดือดเป็นแค้นเรื่องที่จะเปิดบ่อนเสรี เพราะจะทำความวิบัติให้แก่ผู้ใช้แรงงานเป็นอย่างมาก ยืนยันกับผมว่า ไม่มีตำราเล่มไหนบอกให้อาการพินันมาแก้ปัญหาเศรษฐกิจชอบอ้างนักว่าจะได้เงินเท่านั้นเท่านั้นเข้าประเทศ

จริงของคุณสมศักดิ์ วิชาเศรษฐศาสตร์ที่ผมเรียนมาในหลักสูตรปริญญาโททางการบริหาร ไม่มีบ่งไว้ในตำราเล่มใดเลย บังเอิญอาจารย์ที่จบปริญญาเอกทางเศรษฐศาสตร์โดยตรงท่านหนึ่งนั่งร่วมวงสนทนาอยู่ด้วยผมกับคุณสมศักดิ์ถามท่านท่านก็ยืนยันแข็งขันว่า เรื่องการเอาการพินันมาแก้เศรษฐกิจไม่เคยมีในตำรา

ที่จริงการพินันนั้นแหละจะทำลายเศรษฐกิจตั้งแต่ระดับครัวเรือนไปจนถึงระดับชาติ ผู้เฒ่าผู้แก่ท่านเปรียบเปรยเอาไว้ให้ลูกหลานจดจำในการทำงานว่า “ขโมยเข้าบ้าน เสียแค่เงินทองยังเหลือบ้าน ไฟไหม้ เสียบ้านยังเหลือที่ดิน ติดการพินันเสียหายหมด ไม่เหลืออะไรเลย”

การพินันไม่ใช่ทำลายเฉพาะเรื่องสังคมเศรษฐกิจ แต่ทำลายความมั่นคงของชาติด้วย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชการที่ ๕ เคยมีพระราชดำรัสว่า

“การมีราษฎรที่มัวเมาอยู่ในการพินัน ย่อมเป็นเหตุนำไปสู่ความวิบัติทั้งทางส่วนตัว และทางความมั่นคงของประเทศชาติ”

หันมาดูเรื่องการเมืองบ้าง ดังที่ได้เรียนให้ทราบใน “เราคิดอะไร” ฉบับที่แล้วว่า พันธมิตร

ประชาชนเพื่อประชาธิปไตยต้องมารวมตัวกัน ให้ข้อมูล ให้ประชาชนเตรียมตัวไว้ช่วยเหลือชาติบ้านเมืองอีก เพราะอะไร

เรามีการประชุมกันทุกวันพุธ มีการแถลงข่าวบ้าง ไม่แถลงข่าวบ้าง ครั้งที่ ๓ เมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม ผมต้องไปประชุม “ศูนย์พัฒนาความเป็นผู้นำสู่ชาวโลก” ที่ประเทศเกาหลีใต้ ต่อมาการประชุมครั้งที่ ๔, ๕ และ ๖ ผมร่วมประชุมตลอด แต่การสัมมนาทางวิชาการที่หอประชุมใหญ่ธรรมศาสตร์นั้น ผมต้องไปประชุมที่ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งผมเป็นรองประธานมูลนิธิ ญี่ปุ่น-ไทย ที่ฝ่ายญี่ปุ่นเป็นผู้ให้เงินสนับสนุนเด็กไทยที่ยากจน, หรือที่พ่อแม่ตกเป็นเหยื่อสึนามิ หรือเป็นเหยื่อภัยพิบัติอื่นๆ

เมื่อไม่มีภาพผมปรากฏในการประชุมพันธมิตร ๑๒ มีนาคม ก็มีข่าวลือไปทั่วว่าพันธมิตรแตกออกกันแล้ว ทั้งๆ ที่ในการแถลงข่าวหลังการประชุมครั้งนั้น คุณสุริยะใส ผู้ประสานงานพันธมิตรได้

แจ้งกับสื่อมวลชนแล้วว่า ผมติดประชุมที่ประเทศเกาหลี

คราวนี้พวกเราเลยขอให้ผมให้สัมภาษณ์ **เอเอสทีวี** เพื่อฉายบนจอในหอประชุมธรรมศาสตร์ว่าผมไม่ได้ร่วมการสัมมนาเพราะอะไร ส่วนช่อง **“เพื่อมวลมนุษยชาติ”** ของนักปฏิบัติธรรมชาวอโศก ได้สัมภาษณ์ผมออกรายการสดไปเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคมแล้ว

นานๆ ผมจะมีความจำเป็นต้องเดินทางไปต่างประเทศสักที ก็เผอิญเกิดมาตรงกับวันประชุมและวันสัมมนา เลยทำให้พวกเราบางคนต้องมียานเพิ่ม ต้องช่วยปฏิเสธข่าวลือ, ปฏิเสธข่าวให้ร้ายดังกล่าว

การประชุมพันธมิตรเมื่อวันที่ ๒๖ มีนาคม นอกจากผมจะแถลงความเห็นด้วยวาจาแล้ว ผมยังพิมพ์เป็นลายลักษณ์อักษรแจกผู้สื่อข่าวอีกด้วย เพื่อไม่ให้ผิดเพี้ยน

ความเห็นของพลตรี จำลอง ศรีเมือง

“การแก้รัฐธรรมนูญคราวนี้เป็นการกระทำที่ผิดหลักการอย่างยิ่ง นับเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์การเมืองไทยที่มีการออกเสียงประชามติรับร่างรัฐธรรมนูญ รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ เมื่อรัฐธรรมนูญออกมาแล้ว ทุกคนต้องปฏิบัติตามโดยไม่มีเงื่อนไข

ก่อนเข้าสภามีครรับเลือกตั้งเป็น ส.ส. นักการเมืองทุกคนรู้ดีว่ารัฐธรรมนูญกำหนดไว้อย่างไร อะไรที่ทำไม่ได้ อะไรที่ทำแล้วเป็นความผิด รัฐธรรมนูญได้กำหนดบทลงโทษไว้แล้ว เช่น ยุบพรรคการเมือง และตัดสิทธิ์ทางการเมือง เป็นต้น

เมื่อนักการเมืองจงใจทำผิดรัฐธรรมนูญแล้วถูกจับได้ จะไม่ยอมรับโทษ โดยจะแก้รัฐธรรมนูญ ให้เรื่องที่ทำผิดไว้แล้ว กลายเป็นไม่ผิด กฎหมายมีไว้เพื่อเอาคนผิดมาลงโทษ เมื่อกฎหมายให้โทษคนผิดไม่ได้ กฎหมายจะมีไว้ทำไม อีกหน่อยไม่ต้องมีกฎหมาย และไม่ต้องมี ส.ส. เพราะ ส.ส. มีหน้าที่ออกกฎหมาย จะเอาอย่างนั้นหรือ? รัฐบาลคือลูกจ้างชั่วคราว เราประชาชนเป็นนายจ้าง จะยอมให้ลูกจ้างชั่วคราวชุดนี้ขี้ขี้ขี้ขี้ ทำความวิบัติให้บ้านเมืองได้อย่างไร

การที่รัฐบาลจะแก้รัฐธรรมนูญครั้งนี้ เราไม่มีทางเลือก ประชาชนต้องช่วยกันคัดค้านอย่างเต็มที่

๒๖ มี.ค. ๕๑

หลังการแถลงข่าวด้วยคำพูด พันธมิตรได้ออกแถลงการณ์ผ่านสื่อมวลชนไปยังประชาชนเพื่อรับทราบโดยทั่วกัน

แถลงการณ์ฉบับที่ ๔/๒๕๕๑
พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
เรื่อง

คัดค้านและประณามการแก้ไขรัฐธรรมนูญ
เพื่อลบล้างความผิดของตนเองและพวกพ้อง

ตามที่ พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ได้ออกแถลงการณ์ก่อนหน้านี้ทั้ง ๓ ฉบับเพื่อแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลนอมินีได้เหิมเกริมในการแทรกแซงการทำงานของสื่อสารมวลชน ตลอดจนแทรกแซงและตัดตอนกระบวนการยุติธรรมก่อนถึงศาลอย่างต่อเนื่อง ดังที่ปรากฏแล้วนั้น

บัดนี้ เป้าหมายของระบอบทักษิณ ที่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้เคยออกแถลงการณ์เอาไว้ล่วงหน้าในฉบับที่ ๒/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๑ ว่าจะมีขบวนการของรัฐบาลนอมินีดำเนินการแก้ไขกฎหมายและรัฐธรรมนูญเพื่อให้ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร และครอบครัวไม่ต้องพิสูจน์ตัวเองในกระบวนการยุติธรรม ได้ปรากฏขึ้นเป็นจริงในวันนี้แล้ว

รัฐบาลนอมินีได้ประกาศอย่างชัดเจนแล้วว่า จะดำเนินการแก้ไขรัฐธรรมนูญ พุทธศักราช ๒๕๕๐ ในมาตรา ๒๓๗ เพื่อหลบเลี่ยงการกระทำความผิดต่อกฎหมายเลือกตั้งที่จะนำไปสู่การยุบพรรค และจะแก้ไขรัฐธรรมนูญมาตรา ๓๐๙ เพื่อยุบเลิกคณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) เพื่อตัดตอนคดีความทั้งหลายที่กำลังดำเนินต่อ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ครอบครัวและพวกพ้องไม่ให้เข้าสู่การพิจารณาของศาลในทุกวิถีทาง

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ขอยืนยันว่าการกระทำดังกล่าวนี้เป็นไปเพื่อประโยชน์ส่วนตนและพวกพ้องเท่านั้น อันแสดงถึงพฤติกรรมที่เหิมเกริม ลุแก่อำนาจ และไร้ยั้งอาย อย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์การเมืองไทยโดยมีเหตุผลประกอบดังต่อไปนี้

ประการแรก มาตรา ๒๓๗ ที่บัญญัติเอาไว้ในรัฐธรรมนูญปี พุทธศักราช ๒๕๕๐ นั้น มีเอาไว้เพื่อป้องกันและลงโทษนักการเมืองมิให้ทุจริตในเลือกตั้ง ป้องกันไม่ให้คนไม่ดีเจ้าเล่ห์เพทุบายซึ่งใช้เงินเพื่อให้ได้อำนาจมาปกครองบ้านเมือง และให้พรรคการเมืองทุกพรรครับผิดชอบด้วยการสรรหาบุคคลที่จะไม่กระทำผิดกฎหมายเลือกตั้งมาเป็นหัวหน้าพรรคและกรรมการบริหารพรรค

นอกจากมาตรา ๒๓๗ ในรัฐธรรมนูญจะไม่เป็นอันตรายต่อระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ตามที่รัฐบาลนอมินีพยายามบิดเบือนแล้ว ในทางตรงกันข้าม มาตราดังกล่าวยังเป็นการสร้างความเข้มแข็งในระบอบประชาธิปไตยให้เพิ่มมากยิ่งขึ้น ด้วยการกำจัดการเมืองและพรรคการเมืองที่ทำผิดกฎหมายให้พ้นจากวงจรอุบาทว์ทางการเมือง และปกป้องรักษาการเมืองที่สุจริตให้มีโอกาสเข้ามาบริหารบ้านเมือง

บุคคลใด หรือพรรคการเมืองใด ที่ต้องการลบล้างบทลงโทษตามมาตรา 237 ในรัฐธรรมนูญ ย่อมเท่ากับเป็นการบ่อนทำลายระบอบประชาธิปไตยให้อ่อนแอและเสื่อมทรามลงอย่างชัดเจน

ประการที่สอง มาตรา ๒๓๗ ที่บัญญัติเอาไว้ในรัฐธรรมนูญนั้น ได้ประกาศหลักเกณฑ์และบทลงโทษเอาไว้ล่วงหน้าก่อนมีการเลือกตั้ง พรรคการเมืองทุกพรรคจึงมีหน้าที่ที่ต้องแสดงความรับผิดชอบในการคัดสรรคนดีมาเป็นหัวหน้าพรรคและกรรมการบริหารพรรค และหามาตรการป้องกันมิให้หัวหน้าพรรคและกรรมการบริหารพรรคมีส่วนรู้เห็นในการกระทำผิดกฎหมายเลือกตั้งในทุกวิถีทาง ตรายใดที่กรรมการบริหารพรรคการเมืองเหล่านั้นไม่กระทำผิดกฎหมายเลือกตั้ง ย่อมไม่ถูกลงโทษตามมาตราดังกล่าวอย่างแน่นอน

แต่เมื่อพรรคการเมืองในรัฐบาลนอมินีมีกรรมการบริหารพรรคที่เข้าข่ายการทำความผิดต่อกฎหมายเลือกตั้งแล้วจะใช้วิธีแก้ไขรัฐธรรมนูญในมาตรา ๒๓๗ เพื่อลบล้างความผิดที่ได้ทำสำเร็จไปแล้วนั้น จึงถือได้ว่าเป็นการแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อให้ตัวเองและพวกพ้องให้พ้นความผิดอย่างไฉ่ฉวยเป็นอย่างยิ่ง

ประการที่สาม ความพยายามแก้ไขรัฐธรรมนูญในมาตรา ๓๐๙ ของรัฐบาลนอมินีนั้น ก็เพื่อยกเลิกบรรดาการใดๆ ที่ได้รับรองไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.๒๕๔๙ รวมทั้งการกระทำที่เกี่ยวเนื่องกับกรณีดังกล่าวนั้น มีเป้าหมายสำคัญเพื่อที่จะยกเลิกองค์กรและทำให้การกระทำของคณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) เป็นโมฆะ

การกระทำดังกล่าวย่อมเป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่า ภายหลังจากที่รัฐบาลนอมินีได้ทำการโยกย้ายตัดตอนข้าราชการที่มีส่วนสำคัญในการดำเนินคดีความกับ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ครอบครัว และพวกพ้องเพื่อไม่ให้เข้าสู่การพิจารณาในชั้นศาลแล้ว เจตนาที่ต้องการแก้ไขมาตรา ๓๐๙ นั้น ถือเป็นการพยายามแก้ไขรัฐธรรมนูญที่แสดงออกถึงความขลาดกลัวในการพิสูจน์ตัวเอง และหลบหนีการตรวจสอบในชั้นศาลอย่างน่าอัปยศอดสูที่สุดในประวัติศาสตร์การเมืองไทย

ประการที่สี่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับปัจจุบันนั้น มาจากการลงประชามติของประชาชนชาวไทยส่วนใหญ่ แม้รัฐบาลนอมินีจะมาจากการรวมตัวกันของหลายพรรคการเมือง แต่ทุกพรรคการเมืองก็ได้ชูนโยบายการแก้ไขรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ส่วนตน ดังที่พยายามกระทำกันอยู่ การแก้ไขรัฐธรรมนูญฉบับนี้ตามอำเภอใจเพื่อประโยชน์ของนักการเมืองที่กระทำผิดกฎหมายต่อบ้านเมือง จึงถือเป็นการไม่เคารพและไม่ยอมรับประชาชนชาวไทยที่ลงประชามติเห็นชอบรัฐธรรมนูญกว่า ๑๔ ล้านเสียง

จากสถานการณ์ดังกล่าวข้างต้น พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจึงได้มาประชุมและกำหนดจุดยืนต่อสถานการณ์ดังนี้

๑. พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย มีมติให้คัดค้านและประณามการแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อ

ล้างมลทินของคนในระบอบทักษิณและในรัฐบาลนอมินี ว่าเป็นความไม่ชอบธรรม ขลาดกลัวในการพิสูจน์ความจริงในชั้นศาล และเป็นเผด็จการรัฐสภาของทุนนิยมสยามยี่โดยแท้

๒. เบื้องหลังการแก้ไขรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๓๗ เพื่อหลบเลี่ยงจากการยุบพรรคกิตติ หรือแก้ไขรัฐธรรมนูญมาตรา ๓๐๙ เพื่อยุบเลิก คตส.กิตติ ล้วนเป็นไปเพื่อลบล้างความผิดของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร และพวกพ้องทั้งสิ้น หาได้เป็นการเสียสละเพื่อคนไทยทั้ง ๖๓ ล้านคนไม่ นี่จึงเป็นข้อพิสูจน์ได้ว่า พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ยังคงเป็นปัญหาที่แท้จริงของแผ่นดินอยู่เช่นเดิม

๓. พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ขอเรียกร้องต่อบุคคลในกระบวนการยุติธรรมทั้งปวง ให้ผนึกกำลังกันอย่างมีเอกภาพในการต่อสู้กับภัยคุกคามจากฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติที่ฉ้อฉล โดยการพิจารณาคดีความที่เป็นวิกฤติของชาติอย่างรวดเร็ว

๔. ทันทีที่มีการดำเนินการแก้ไขรัฐธรรมนูญอันเป็นผลทำให้เกิดการแก้ไขตัดตอนและลบล้างความผิดของคนในระบอบทักษิณ พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยพร้อมที่จะเชิญชวนพี่น้องประชาชนทั่วประเทศมาร่วมกันคัดค้านตามวิถีทางรัฐธรรมนูญอย่างถึงที่สุด

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จึงขอเชิญชวนพี่น้องประชาชนที่รักความถูกต้อง และต้องการให้ความถูกต้องกลับคืนสู่สังคมไทย จงมาร่วมกันแสดงพลังและร่วมแสดงความคิดเห็นในการเข้าร่วมการสัมนานครั้งนี้โดยพร้อมเพรียงกัน ณ หอประชุมใหญ่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ท่าพระจันทร์) ตั้งแต่เวลา ๑๖.๐๐ น.ถึง ๒๓.๐๐ น.อย่างพร้อมเพรียงกัน

●ภาพ ผู้จัดการ

ด้วยจิตคารวะ
พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
๒๖ มีนาคม ๒๕๕๑

พิจารณาจากแถลงการณ์ หลายคนคงคิด เอ เราจะต้องเข้าร่วมกิจกรรมทางการเมือง จะต้องเห็น้อยอีกแล้วหรือนี่

เกี่ยวกับเรื่องนี้ หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ฉบับวันที่ ๒๓ มีนาคม ได้เสนอบทความ น่าสนใจ

“ประชาชนที่เข้าใจความหมายของการเมืองดี ย่อมพร้อมที่จะมีส่วนร่วมกับกิจกรรมทางการเมืองภาคประชาชน เพราะเขารู้ดีว่าการเมืองไม่ใช่เรื่องของ การแสวงอำนาจ เพราะหากใครคิดเช่นนั้นก็อาจจะบอกกับตัวเองว่า “ฉันไม่ชอบแสวงอำนาจ ดังนั้นฉันจึงไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเมือง” คิดแค่นี้ก็ถือว่าผิดแล้ว... เราจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเมืองคงไม่ได้ ไม่ว่าจะต้องยุ่งกับการเมืองหรือไม่

ก็ตาม ในที่สุดแล้วการเมืองจะต้องยุ่งกับเรา เมื่อเราหนีการเมืองไม่พ้นเราจึงต้องมีส่วนร่วมกับการเมืองอย่างมีคุณภาพ

เราจะอยู่อย่างไม่สนใจการเมืองคงไม่ได้เราต้องดำรงสิทธิพื้นฐานสามอย่างของมนุษย์ไว้ อย่างอ้างว่า เพราะไม่ต้องการอำนาจ อย่างอ้างว่า “เพราะไม่ต้องการแสวงหาประโยชน์ใดๆ จึงไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเมือง ใครจะทำอะไรก็ตามใจ ประเทศไทยไม่ใช่ของเราคนเดียว” ระวังสักวันหนึ่งจะไม่มีประเทศไทยบนแผนที่ พื้นที่อาจจะยังอยู่แต่เราอาจจะไม่ใช่เรียกว่าประเทศไทยอีกต่อไป ถึงเวลานั้นเราจะโทษใครไม่ได้ นอกจากโทษความไม่ใส่ใจ ไม่แยแสปรากฏการณ์ทางการเมืองของตัวเอง”

ขอให้รวย... ๆ... ๆ...

๑. ท้าวจับใจคนเตรียมขี้... กินแล้วรวย?

๒. วัดขอออกรวย ทำบุญวัดนี้มีแต่ รวย ๆ ๆ ?

๓. พรรคขอออกรวย... รักษากันเท่าพี่?

๔. คนขอออกรวยที่แสนจะ... ร่ำรวยด้วยคุณธรรมและน้ำใจ

บทนำ

ชุมชนชาวอโคกเป็นชุมชนชาวพุทธที่มีปรัชญาและวิถีการปฏิบัติเพื่อการพึ่งตนเองที่สอดคล้องกับธรรมชาติ โดยเน้นการปฏิบัติจริงตามหลักธรรมของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ชุมชนชาวอโคกสามารถพึ่งตนเองทางอาหารและปัจจัยการดำรงชีวิตภายใต้หลักการเศรษฐกิจพอเพียง สมาชิกส่วนใหญ่ทำงานฟรีไม่มีเงินเดือน และใช้ชีวิตอยู่ในชุมชนด้วยระบบสาธารณโภคี ที่เป็นสวัสดิการและหลักประกันของชีวิต

ชาวอโคกให้ความสำคัญต่อการพึ่งตนเองด้านสุขภาพ ตามการสร้างเสริมสุขภาพตามวิถี ๘ อ. คือ **อิทธิบาท อารมณ์ อาหาร อากาศ ออกกำลังกาย และอิริยาบถ** (พักผ่อน) **เอาพิษออก และอาชีพ** โดยผสมผสานข้อดีของศาสตร์การแพทย์ และการดูแลสุขภาพที่ใช้วิถีธรรมชาติเป็นหลัก ทั้งจากระบบการแพทย์พื้นบ้านและภูมิปัญญาไทย การแพทย์แผนไทย และการแพทย์ทางเลือกอื่นๆ

ชาวอโคกรู้จักการแพทย์แบบโฮมีโอพาธี ในฐานะที่เป็นระบบการแพทย์แบบองค์รวม ที่ให้การรักษาโดยหลักการใช้คลื่นพลังงานของวัตถุธรรมชาติที่สัมพันธ์กับคลื่นพลังของอาการความเจ็บป่วยของผู้ป่วย ทั้งด้านกายภาพและจิตใจ เพื่อนำมากระตุ้นให้ร่างกายสร้างคลื่นพลังชีวิตที่กลับมาเยียวยาตนเองโดยธรรมชาติ และในฐานะระบบยาที่มีราคาถูกที่สุดในโลก ชาวอโคกจึงสนใจเรียนรู้และรับเอาการแพทย์ โฮมีโอพาธีมาเป็นทางเลือกหนึ่งในการดูแลสุขภาพ

รู้จักนายแพทย์ชามูเอล ฮาร์ทเนมานน์

การบำบัดแบบโฮมีโอพาธีเป็นศาสตร์การแพทย์เชิงวิทยาศาสตร์ชนิดหนึ่งของทวีปยุโรป ที่มีอายุนานกว่า ๒๐๐ ปี ผู้คิดค้นซึ่งเรียกได้ว่าเป็นบิดาแห่งศาสตร์โฮมีโอพาธีแบบดั้งเดิม

ชามูเอล ฮาร์ทเนมานน์

บิดาแห่งโฮมีโอพาธี

(Classical Homeopathy) คือ นายแพทย์ซามูเอล ฮาร์ทเนมานน์ (Samuel Hahnemann) เกิดที่เมือง เดรสเดน (Dresden) ประเทศเยอรมันนี วันที่ ๑๐ เมษายน ๑๗๕๕ ซึ่งเป็นภาวะที่กำลังมีการ เปลี่ยนแปลงทางการเมืองอย่างมาก เป็นช่วง เวลาแห่งการปฏิวัติในฝรั่งเศส สงคราม นโปเลียน และการปฏิวัติอุตสาหกรรม

ฮาร์ทเนมานน์ เป็นบุตรคนที่ ๓ จากบุตร ๕ คน ของครอบครัวที่ยากจน แต่มีความเชื่อและ เลื่อมใสในศาสนาคริสต์นิกายคอปทอลิคอย่างจริงจัง ได้รับการศึกษาเบื้องต้นจากบิดา มารดา และได้ รับทุนการศึกษาจนกระทั่งเข้าศึกษาทางด้านเคมี และการแพทย์ที่เมืองไลป์ซิก (Leipzig) เออร์ เลนเกน (Erlangen) เวียนนา (Vienna) และจบ แพทย์ในปี ค.ศ. ๑๗๗๙ จากนั้นปฏิบัติงานเป็น แพทย์อยู่ประมาณ ๙ ปี

ในระหว่างทำหน้าที่แพทย์ เขาทำงานด้าน หนังสือไปด้วย เขาเริ่มมีความคิดไม่ลงรอยกับ การแพทย์กระแสหลักในยุคนั้นมากขึ้นเรื่อยๆ เขาเสนอการบำบัดแบบใหม่เพื่อเป็นทางเลือก แทนการแพทย์กระแสหลักในสมัยนั้นซึ่งมักใช้ วิธีเจาะเอาเลือดออก และการสวนทวาร แต่ ฮาร์ทเนมานน์เห็นว่าเป็นวิธีที่รุนแรง และมักทำให้ ผู้ป่วยอาการหนักขึ้น รวมถึงการใช้ยาอันตรายใน ขนาดสูง ซึ่งก่อให้เกิดผลข้างเคียงอันไม่พึง ประสงค์ตามมามากมายเป็นต้น

แนวคิดของฮาร์ทเนมานน์

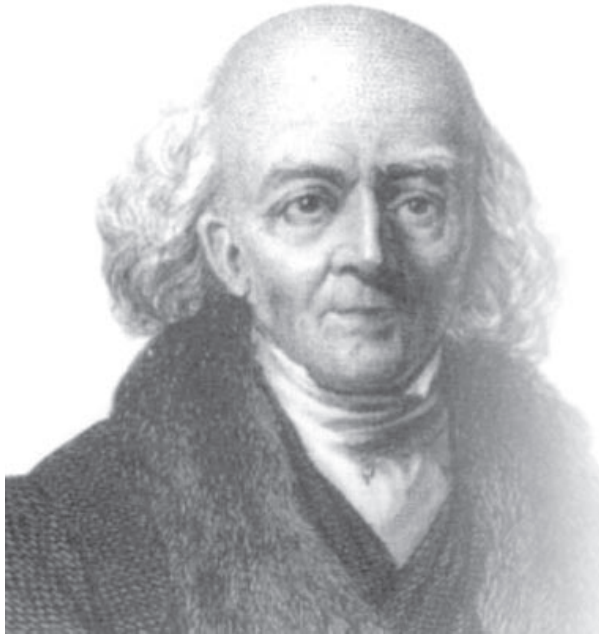
ฮาร์ทเนมานน์หันมาให้ความสำคัญกับเรื่องของ ความสะอาด การกินอาหารที่มีประโยชน์ อากาศ ที่บริสุทธิ์ และการออกกำลังกายมากขึ้น ความ คิดดังกล่าวถูกต่อต้านอย่างหนักจากระบบการ แพทย์กระแสหลักในยุคนั้น ทำให้ในที่สุดเขา ตัดสินใจละทิ้งอาชีพแพทย์ และเปลี่ยนอาชีพมา เป็นนักแปลหนังสือแทน

ในปี ค.ศ. ๑๗๙๐ ขณะที่เขาแปลหนังสือเรื่อง A Treatise on Material Medica ของวิลเลียม

คูลเลน (Dr. William Cullen) ซึ่งกล่าวว่า “ควินิน” (สารสกัดจากต้นชิงโคนา) สามารถรักษาโรค มาเลเรีย เนื่องจากมีคุณสมบัติฝาดสมาน (Astringent) ฮาร์ทเนมานน์เริ่มการทดลอง ขึ้นแรกจากต้นชิงโคนา เขาเริ่มสังเกตการณ์โดย การกินควินินหลายขนาดด้วยตนเอง และเริ่ม บันทึกรายการที่เกิดขึ้น เขาพบว่า ตัวเองมีอาการ เหมือนเป็นไข้มาเลเรีย ทั้งที่ก่อนหน้านี้เขาไม่ได้ เป็นโรคนี้อยู่ และอาการนี้เกิดขึ้นทุกครั้งที่เขา กินยาควินินซ้ำ ถ้าไม่กินก็จะมีอาการ เขา ทดลองแบบเดียวกันนี้กับเพื่อนหลายคน จนได้ ผลที่มั่นใจ จากนั้นเขาทำการทดลองกับสาร อันตรายอีกหลายตัว เช่น สารหนู พรอท และ เบลลาดอนนา (พืชในตระกูลเดียวกับลำโพง) ซึ่ง พบว่าให้ผลที่เหมือนกันคือ ถ้าให้สารพิษนั้นแก่คน ปกติ ก็จะเกิดอาการเป็นพิษตามชนิดของสารนั้น และเราสามารถนำสารพิษนั้นไปรักษาคนป่วยที่มี อาการคล้ายกับเป็นพิษนั้นได้

หลังจากผ่านการทดลองมามากมาย ฮาร์ท- เนมานน์ยังพบอีกว่า ยิ่งสามารถค้นหาอาการที่ เกิดขึ้นกับผู้ป่วยได้ เหมือนกับอาการพิษที่เกิด

ณ เมืองปารีส ประเทศฝรั่งเศส

ปรัชญาการแพทย์โฮมีโอพาธี

Homeopathy มาจากภาษากรีก ๒ คำ Homoios แปลว่า คล้ายคลึง Pathos แปลว่า ได้รับความทุกข์ทรมาน Homeopathy หมายถึง การรักษาโดยใช้สิ่งที่ก่อให้เกิดผลที่คล้ายคลึงกับอาการทุกข์ทรมานที่เป็นอยู่ การบำบัดแบบโฮมีโอพาธีมีแนวคิดที่ว่า วัตถุที่มีชีวิต ถ้าปราศจากสิ่งซึ่งพลังชีวิต ก็จะไม่รู้ซึ่งความรู้สึก ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ใดๆได้ ถ้าพลังชีวิตของเราสมบูรณ์ทุกอย่างก็สมบูรณ์ ทั้งภาวะของร่างกายและจิตใจ เป็นภาวะที่เราเรียกว่ามีความสมดุลเป็นหนึ่งเดียว (Harmony) จึงจะกล่าวได้ว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีสุขภาพดี

จากสารนั้นๆ ได้มากเท่าไร การรักษาก็ยิ่งประสบความสำเร็จมากเท่านั้น ในปี ค.ศ. ๑๗๙๖ เขาได้พิมพ์หนังสือ ชื่อ A New Principle for Ascertaining the Curative Powers of Drugs and Some Exmination of Pervios Principle ในหนังสือกล่าวว่า เราสามารถรักษาโรคเรื้อรังเลียนแบบธรรมชาติได้ โดยการให้สารที่สามารถกระตุ้นให้เกิดอาการนั้นๆ มารักษาโรคนั้นๆเอง เรียกชื่อการบำบัดนี้ว่าโฮมีโอพาธี (Homeopathy Suffering) ผลงานและแนวคิดที่มีอิทธิพลต่อฮาร์ทเนมานน์มากที่สุด คือ ผลงานของฮิปโปเครติส (Hippocrates) นักปราชญ์กรีกบิดาแห่งการแพทย์ และ Galen แพทย์ชาวอาหรับผู้เชี่ยวชาญด้านกายวิภาคและสรีระวิทยา

หากบุคคลใดมีพลังจิตที่บกพร่องอ่อนแอ เป็นสภาวะที่ขาดความสมดุล และไม่เป็นหนึ่งเดียวของพลังงาน ก็จะเรียกว่าเป็นคนป่วย อันที่จริงพลังชีวิตของคนเรานั้นมีการเปลี่ยนแปลงและเคลื่อนไหวตลอดเวลา แต่การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น หากเป็นการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยที่ยังอยู่ในสภาวะร่างกายสามารถปรับตัวได้อย่าง

ในปี ค.ศ. ๑๘๑๐ ฮาร์ทเนมานน์ได้เขียนหลักการบำบัดแบบโฮมีโอพาธีไว้ในหนังสือชื่อ The Organon of Rationale Medicine เป็นหนังสือที่บันทึกผลงานการศึกษาตัวยาและเวชปฏิบัติ ๒ ปีถัดจากนั้น เขาได้เปิดการเรียนการสอนโฮมีโอพาธี ในมหาวิทยาลัยไลป์ซิก ประเทศเยอรมัน ฮาร์ทเนมานน์ เสียชีวิตในวันที่ ๒ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๘๔๓ อายุ ๘๘ ปี ด้วยโรคหลอดเลือดอักเสบ

รวดเร็ว ก็จะไม่แสดงอาการออกมาทางร่างกายภายนอก แต่เมื่อไรก็ตามที่พลังชีวิตมีความบกพร่องมากขึ้น และร่างกายไม่สามารถตอบสนองได้อย่างรวดเร็วนั้น ก็จะปรากฏออกมาเป็นอาการป่วยในระดับของร่างกายและจิตใจที่ชัดเจน

ถ้าอยู่ระดับที่ร่างกายสามารถรับมือ หรือปรับตัวได้โดยใช้เวลาไม่นาน ก็เรียกว่าเป็นอาการป่วยแบบเฉียบพลัน (Acute Disease) ซึ่งอาการป่วยแบบนี้รักษาก็หาย ไม่รักษาก็หาย แต่หากมีความบกพร่องมากจนกระทั่งร่างกายไม่สามารถรับมือได้ ก็เรียกว่าเป็นอาการป่วยแบบเรื้อรัง (Chronic Disease) โรคแบบนี้ ถ้าไม่ได้รับการรักษาที่เหมาะสมจะไม่มีทางหายได้เลย

การตรวจรักษาแบบโฮมีโอพาธี

โฮมีโอพาธีคือการบำบัดโรคด้วยการกระตุ้นภูมิคุ้มกัน เป็นการแพทย์แบบองค์รวม ที่เชื่อว่าร่างกายของคนเรามีลักษณะการทำงานแบบองค์รวม ที่เน้นรักษาคน มิใช่รักษาโรค หรืออาการของโรค จึงเน้นปัจจัยทางด้านจิตใจและอารมณ์ ในลักษณะที่มีความสัมพันธ์กับอาการทางกายพุ่งไปถึงที่สาเหตุภายในมากกว่าภายนอก อันจำเป็นต้องพิจารณาถึงปัจจัยแวดล้อมอื่นๆของผู้ป่วย ตั้งแต่พฤติกรรม การนอนหลับ การกินอาหาร ลักษณะอารมณ์และความสัมพันธ์กับผู้อื่นร่วมด้วย มุมมองเช่นนี้จะแตกต่างกับการแพทย์ปัจจุบันโดยสิ้นเชิง การแพทย์ปัจจุบันจะสอบถามอาการของโรคเป็นหลัก การรักษาก็จะบรรเทาอาการหรือให้ยาฆ่าเชื้อต้นเหตุนั้นๆ แต่การแพทย์แบบโฮมีโอพาธี จะให้ความสำคัญและเน้นการใช้เวลานับชั่วโมงสอบถามอาการต่างๆของผู้ป่วยแต่ละคน เพื่อจะได้เข้าใจความไม่สมดุลทั้งหมดของคนไข้ในระดับต่างๆ อย่างละเอียด ทั้งทางกายภาพ จิตใจ อารมณ์ และลักษณะเอกลักษณ์ของแต่ละคน รวมถึงเงื่อนไขต่างๆของอาการโดยรวม ที่ปรากฏออกมาอย่างแท้จริง ต่อจากนั้นก็ประมวลข้อมูลวิเคราะห์ดูอาการที่เป็นทั้งหมด (Totality

of System) ว่าไปคล้ายกับคุณสมบัติของยาตัวใด ก็จะให้ยาตัวนั้นในการรักษา เพื่อเข้าไปกระตุ้นพลังปราณ (Vital force) หรือชี ตามทฤษฎีการแพทย์จีน อธิบายง่ายๆคือ เข้าไปกระตุ้นระบบภูมิคุ้มกัน (Immune System) เมื่อกระตุ้นจนร่างกายได้สมดุล โรคก็จะหาย

เชื่อว่าขณะที่กำลังจะหายป่วยนั้น อาการจะเริ่มทุเลาไปตามลำดับความสำคัญ ของระบบต่างๆ ภายในร่างกาย จากภายในสู่ภายนอก เช่น อาการอวัยวะภายในจะเคลื่อนออกสู่ผิวหนัง อาการต่างๆจะค่อยๆหายไป โดยเริ่มอาการหลังสุดย้อนกลับไปสู่อาการแรกๆ บางครั้งอาการอาจทรุดลงก่อนที่จะดีขึ้น หรืออาการที่เคยเป็นมานานแล้ว อาจกลับมาเป็นอีกในช่วงสั้นๆแล้วหายไป

ยาแบบโฮมิโอพาธี ได้มาจากธรรมชาติ ทั้งจากพืช ลัตว์ และแร่ธาตุ มีหลักการพื้นฐานที่เป็นวิทยาศาสตร์ และได้รับการพัฒนาขึ้นโดยใช้การทดสอบ ทดลองที่มีการควบคุม มีการใช้อาสาสมัครจำนวนมาก ช่วยในการทำวิจัย เพื่อให้เกิดความเข้าใจสรรพคุณยาให้ชัดเจนขึ้น

ในขณะที่การแพทย์แผนปัจจุบัน มองว่าอาการของโรค คือ ปัญหาที่ต้องรีบแก้ไขก่อนอย่างด่วน แต่มุมมองของการแพทย์แบบโฮมิโอพาธีนั้น อาการที่บ่งบอกเป็นตัวชี้โรค เช่น อาการท้องเสีย อาการไข้ อาการไอของผู้ป่วยนั้นเป็นกลไกของร่างกายในการป้องกันตัวเองยกตัวอย่างในเรื่องไข้

- กลไกของร่างกายทำให้เกิดไข้ขึ้น เมื่อมีอาการติดเชื้อ

- ไข้ทำให้ร่างกายเพิ่มการผลิตเม็ดเลือดขาวเพื่อต่อสู้เชื้อโรค

- ควรลดไข้ก็ต่อเมื่อเป็นไข้สูงอาจทำให้เกิดอันตรายเท่านั้น

อาการไข้เปรียบเสมือนเสียงเรียกของความช่วยเหลือในเหตุการณ์ไฟไหม้ ฉะนั้นจึงต้องรู้ว่าไฟไหม้ที่ใด และต้องการความช่วยเหลืออย่างไร จึงต้องสนใจเสียงเรียกนั้น แทนที่จะเข้าไปปิดปากไม่ให้ร้อง

วิธีการรักษา

นักบำบัดจะให้ยาเพียงขนานเดียวและให้ใช้ยาเท่าที่จำเป็น จากนั้นจะติดตามผล การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจะเป็นเครื่องบ่งชี้ว่า ตัวยาเข้าไปกระตุ้นกระบวนการรักษาตัวเองของร่างกายได้มากน้อยเพียงใด นักบำบัดโฮมิโอพาธี

หลักการเบื้องต้นของโฮมิโอพาธี

๑. กฎของความคล้ายคลึง (Similia Similibus Curentur) ใช้ความคล้ายเพื่อรักษาสิ่งที่คล้าย นั่นก็คือ ใช้พลังงานจากสารใดๆก็ตามที่มีอิทธิพลทำให้บุคคลธรรมดาเกิดอาการเหมือนกับอาการป่วย ก็ใช้สารนั้นๆสำหรับรักษาคนไข้ที่มีอาการดังกล่าว เช่น สาร A ทำให้เกิดอาการคลื่นไส้และอาเจียน เมื่อคนปกติกินในขนาดมากๆ ก็ใช้สาร A ในขนาดที่เหมาะสมเพื่อรักษาอาการคลื่นไส้และอาเจียน เป็นต้น

๒. ใช้ยาเดี่ยว (Single Remedy) เพราะตัวยาในโฮมิโอพาธีมีผลต่อหลายๆอาการ (ตามกฎการเลือกยาที่เหมาะสม) ดังนั้นตัวยาเดี่ยวของโฮมิโอพาธีจะครอบคลุมอาการของโรคได้

๓. ใช้ยาปริมาณน้อยที่สุด (Smallest Dose Minimum Dose) สำหรับการรักษาโรค เพราะโฮมิโอพาธีเป็นยาที่ใช้ศักยภาพของพลังงานในการรักษา

ความน่าสนใจของการรักษาด้วยโฮมิโอพาธี

๑. ไม่มีผลข้างเคียง (Side Effect)

๒. ไม่เป็นสิ่งเสพติด
๓. ไม่ตั๋วยา มีที่สิ้นสุดของการใช้ยา
๔. ทดสอบศักยภาพยาในคนปกติ
๕. ไม่มีสิ่งตกค้าง
๖. เป็นการรักษาแบบองค์รวม รักษาสาเหตุ
มูลเหตุแห่งความไม่สบาย
๗. ราคาถูก

การแพร่ขยายโฮมีโอพาธีในประเทศไทย

โฮมีโอพาธีเป็นการบำบัดที่ได้รับความนิยมสูงมากในประเทศอินเดีย รวมทั้งเป็นการแพทย์ทางเลือก ๑ ใน ๔ ชนิดที่รัฐบาลอินเดียให้การยอมรับ และปัจจุบันมีจำนวนสถานศึกษาแบบนี้โดยเฉพาะมากกว่า ๑๐๐ แห่ง

เริ่มนำเข้าไปในประเทศอินเดียครั้งแรกโดยนักเดินทางชาวฝรั่งเศส ชื่อ ดร.จอห์น มาร์ติน โอนิกเบอร์เกอร์ (Dr. John Martin Honigberger) ในปี ค.ศ. ๑๘๑๐ และต่อมาในปี ค.ศ. ๑๘๓๙ ดร.จอห์นได้มีโอกาสเข้าไปทำการรักษาผู้ปกครองแคว้นปัญจาบในยุคนั้น ผลการรักษาประสบความสำเร็จจึงมีการผลักดันให้นำเอาการรักษาแบบนี้เข้าไปใช้อย่างแพร่หลาย การบำบัดแนวทางใหม่นี้ แพร่กระจายในประเทศอินเดียอย่างรวดเร็ว เนื่องจากปรัชญาและทฤษฎีของการรักษา มีศักยภาพ มีประสิทธิภาพ มีความสอดคล้องกับความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของชาวอินเดีย

ปัจจุบันมีสถาบันที่เปิดให้การศึกษาเรื่องโฮมีโอพาธีมากมาย ทั้งในทวีปยุโรป ออสเตรเลีย และอินเดีย โดยทั่วไปหลักสูตรขั้นพื้นฐาน ใช้เวลาเรียนทั้งหมด ๔ ปี สำหรับผู้ไม่มีพื้นฐานการศึกษาทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ แต่หากจบการศึกษาจากสาขาแพทย์ หรือเภสัชกรรม อาจลดระยะเวลาหลักสูตรให้เหลือประมาณ ๒ ปีจบแล้วก็ได้ประกาศนียบัตรเทียบเท่าปริญญาตรี (Diploma) และสามารถเรียนต่อไปถึงปริญญาเอกได้

เอกสารอ้างอิง

- “ไขความลับการบำบัดแบบโฮมีโอพาธี” โดย เกสัชกรหญิงมณฑกา วีรชัยสกุล
- “การแพทย์แผนโฮมีโอพาธี” โดย นิรนาม ในวารสารการแพทย์แผนไทย
- “เครือข่ายชุมชนชาวอโศกกับพัฒนาการเรียนรู้ และใช้ประโยชน์จากการแพทย์โฮมีโอพาธี”

โดย นางสาวปัทมาวดี กลีกรรม

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ 212)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้อธิบายเรื่อง“ที่พึ่ง”มายาวนานมาก ได้โยนโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียะประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอาริยชน”**นั้น เป็นฉันทะ และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบง่ายราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีวะ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อาริยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อาริยบุคคล”**ที่ถูกต้องตามสังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอาริยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการทำงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อาริยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แต่**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกิยธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกิยธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอาริยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้อง

เป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”** **ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมี ความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น**“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”**

กำไร-ขาดทุนแห่งอารยชน

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโง่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะที่เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งจะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้งถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาทิกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมัตถ์จะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดคู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน”

ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลุ่มลึกมาทิวถี่ว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยออย่างยิ่งจริงๆ) เป็นอาทินวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

“อธิปัญญาสิกขา”ของพุทธที่เป็นสัมมาทิวถี่ จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“สักกายะ”(คือ “ตัวตนของกิเลส”)ที่ผู้ปฏิบัติมี “ญาณ”สัมผัส“ตัวตนของมัน”ชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่ไหนไหน หลุดๆ ผู้ปฏิบัติที่มีสภาวะธรรมถึงขั้นนี้ จึงจะเป็นการพ้น “วิจจาทิวถี่”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ ซึ่งอธิปัญญาสิกขาที่พัฒนาเจริญขึ้นเป็น “ความรู้ยิ่ง” ที่เรียกว่า “วิชชา”ข้อ ๑ คือ“วิปัสสนาญาณ”

ถ้าขั้นโสดาปัตติมรรคก็เป็นการเห็นกิเลสของตนตามขีดขั้นของตนหรือตาม“ศีล”ขนาดที่ผู้ปฏิบัตินั้นๆสมาทาน สำหรับตนเอง หากสูงขึ้นก็เป็น“ตัวตนของกิเลส”(อัตตา-อาสวะ)ตามขีดขั้นหรือตาม“ศีล”ที่สูงไปตามลำดับๆ

ผู้มีวิปัสสนาญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”อยู่ หลุดๆเช่นนี้เองที่เรียกว่ามีภูมิธรรมถึงขั้น“เข้าถึงสักกายทิวถี่สังโยชน์”ในระดับ“มรรค”(ยังมีผล เพราะยังไม่ถึงขั้น

ลดละกิเลสลงได้ เพียงแค่เห็นของจริง ที่เป็นปรมาตถธรรม และเป็น การเข้าสู่ทางที่ถูกต้องได้แล้ว คือ การเห็นตัวตนของกิเลส ซึ่งมีญาณหรือมีวิชา ข้อที่ ๑ (ของวิชา ๘) มีใช้แค่ตรรกะ แต่มี “นามรูปปริจเฉทญาณ” ที่เดียว (ญาณข้อ ๑ ของ ญาณ ๑๖) และจะเป็น “ญาณ” อื่นๆ อีกไปจนครบ ๑๖ ญาณ ๒. ปัจจัยปริคคทญาณ คือ “อธิบัญญัติกขา” ที่เจริญขึ้นเป็นญาณกำหนดรู้ปัจจัยต่างๆ ในจิต-เจตสิก นั้นเองว่า อย่างไรจึงชื่อว่า “นาม” เหตุใดจึงชื่อว่า “รูป” ๓. สัมมสนญาณ คือ “อธิบัญญัติกขา” ที่เจริญขึ้นเป็นญาณกำหนดรู้ด้วยพิจารณาเห็นนามและรูป ว่า มันไม่เที่ยง มันไม่คงที่ มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า โดยเฉพาะ “รูป” ที่เป็น “อกุศลจิต” หรือ “ตัวตนกิเลส”

ผู้เป็นอรหันต์ คือ ผู้มี “นิโรธ” นั้นพูดถูกแน่นอน เช่น “สัญญาเวทยิตนิโรธ” อันเป็น “อนุปปพหิวาหาร” ข้อที่ ๙ ซึ่งมีไป “สมบัติที่ดับเวทนาดับสัญญา” กลายเป็น “ผู้ที่ไม่มี ความจำได้หมายรู้ใดๆ” มีใช้การดับประสาท-ดับความรู้สึก โดยดับ “ความกำหนดรู้” (สัญญา) และดับ “ความรู้สึก” (เวทนา) ให้เป็นผู้ไม่รับรู้อะไรเลย กระทั่งกลายเป็น “อัสถิง္ญัสตวั” [สัตว์ที่ไม่มี ความจำได้หมายรู้ใดๆเลย เหมือนคนอยู่ในสภาพเจ้าชายนิทรา(เจ้าหญิงนิทรา)อย่างนั้นแหละ]

ผู้ที่บรรลุธรรมของพุทธ แม้แต่บรรลุ “นิโรธ” หรือ “นิพพาน” ประสาทหรือความรู้สึกไม่ได้ดับ จะรับรู้ได้ดี ยิ่งกว่าความรับรู้ของคนผู้ไม่มี “นิโรธ” ด้วยซ้ำ จะยังมีความรับรู้ มีความกำหนดรู้ มีความรู้สึกเหมือนคนทั่วไป รู้กันได้ในธรรมชาติทั้งหลาย เช่น รู้รูป รู้รส รู้กลิ่น รู้เสียง รู้เย็นร้อนอ่อนแข็ง ตามที่เป็นอยู่จริง ที่คนพึงรู้ ความจริงของธรรมชาตินั้นๆ แต่จิตของผู้มี “สัญญาเวทยิตนิโรธ” หรือผู้มี “นิพพาน” นั้นไม่มี “รสสุขทุกข์” เกินธรรมชาติที่มันเป็นมันมีอยู่จริงของมัน เช่น พริกเผ็ด ผู้มีนิพพานก็เผ็ด ก็รู้รสนั้น แต่ท่านไม่ชื่นไม่ขิง ผู้ซึ่งก็ทุกข์ ผู้ชอบก็ชื่น..สุข นี้แหละคือ “รสโลกีย์” ส่วนรสเผ็ด เป็น “รสธรรมชาติ” ผู้ไม่หลง ไม่เกิด “อรรยกับรส” นั้นๆ

จิตของผู้ “นิพพาน” รู้จักรธรรมชาติดี และอยู่เหนือ “ธรรมชาติ” ได้เด็ดขาดแล้ว กล่าวคือ ธรรมชาติใดๆก็ไม่สามารถเพิ่มอารมณ์ให้ผู้มี “นิโรธหรือ “นิพพาน” เกิดสุข เกิดทุกข์ เพราะอุปาทานได้แล้ว ตามที่ชาวโลกีย์ได้พากัน

พยายามสร้าง “สุขหลอก” (สุขัลลิกะ) ให้คนหลงติดหลงเสพ

สุขเวทนา-ทุกข์เวทนาที่เป็นโลกีย์ต่างหาก “ดับ” คือ ความดับ “สัญญาเวทยิตนิโรธ” คือ “นิโรธ” ของพุทธ

จะเรียกว่า “ดับสัญญา-ดับเวทนา” ต้องมีสัมมาทสิฐิ เพราะจะดับความเป็น “สัญญา-เวทนา” นั้น ก็ต้อง รู้แจ้งนัยสำคัญว่า ดับ “สัญญา”-ดับ “เวทนา” อย่าง ถูกตรงแม่นยำตลิ่ง ว่า “สัญญา-เวทนา” ที่จะดับ คือ ดับ “เคหสิตเวทนา ทั้ง ๑๘” (อารมณ์ที่ยังเป็นโลกีย์)

ซึ่งเป็น “อารมณ์ที่ยังเป็นโลกีย์” ได้แก่ (๑) เป็น อารมณ์สุข (เคหสิตโสมนัสเวทนา = ความรู้สึกสุขแบบโลกีย์) (๒) เป็นอารมณ์ทุกข์ ((เคหสิตโทมนัสเวทนา = ความรู้สึกทุกข์แบบโลกีย์) (๓) เป็นอารมณ์ ไม่สุขไม่ทุกข์หรืออารมณ์ เฉยๆ (เคหสิตอุเบกขาเวทนา = ความรู้สึกเฉยๆแบบโลกีย์ (อุเบกขา) หรือความรู้สึกไม่ทุกข์ไม่สุข (อุทกขมสุข) แบบโลกีย์)

และอารมณ์ทั้ง ๓ นี้ (สุข-ทุกข์-เฉยๆ) (๑) ในขณะตา กระทบรูป ก็เกิดเป็นสุขได้ (๒) ในขณะตากระทบรูป เกิดเป็นทุกข์ ก็ได้ (๓) ในขณะตากระทบรูป เกิดเป็น เฉยๆ-ไม่ทุกข์ไม่สุข ก็ได้ (๔) ในขณะทุกระทบเสียง ก็นัยเดียวกัน เกิดเป็นสุข ก็ได้ (๕) เกิดเป็นทุกข์ ก็ได้ (๖) เกิดเป็นเฉยๆ-ไม่ทุกข์ไม่สุข ก็ได้ (๗) ในขณะจุก กระทบกลิ่น เกิดเป็นสุข ก็ได้ (๘) เกิดเป็นทุกข์ ก็ได้ (๙) เกิดเป็นเฉยๆ-ไม่ทุกข์ไม่สุข ก็ได้ (๑๐) ในขณะ ลิ้นกระทบรส เกิดเป็นสุข ก็ได้ (๑๑) เกิดเป็นทุกข์ ก็ได้ (๑๒) เกิดเป็นเฉยๆ-ไม่ทุกข์ไม่สุข ก็ได้ (๑๓) ในขณะ กายกระทบภายนอกเป็นโผฏฐัพพารมณ์ ก็เกิดเป็นสุข ได้ (๑๔) เกิดเป็นทุกข์ ก็ได้ (๑๕) เกิดเป็นเฉยๆ-ไม่ทุกข์ไม่สุข ก็ได้ (๑๖) ในขณะใจกระทบภายในใจเป็น ธรรมารมณ์ เกิดเป็นสุข ก็ได้ (๑๗) เกิดเป็นทุกข์ ก็ได้ (๑๘) เกิดเป็นเฉยๆ-ไม่ทุกข์ไม่สุข ก็ได้ ดังนั้นเป็นต้น

ทั้ง ๑๘ เวทนา นี้คือ “เคหสิตเวทนา ๑๘” (อารมณ์ หรือความรู้สึกที่ยังเป็นโลกีย์ ๑๘ ซึ่งยังไม่ใช่โลกุตระ แม้จะเป็น “สุข” หรือเป็น “อุเบกขา” ก็ยังเป็นโลกิยะ สุขมากสุขมา ยานใด ก็ไม่ใช่สวรรค์โลกุตระ ยังเป็นแค่สวรรค์ของ “สมมุติเทพ”)

แม้แต่ “อารมณ์ที่เป็นโลกุตระ” ได้แก่ (๑) เป็น อารมณ์สุข (เนกขัมมลิตโสมนัสเวทนา = ความรู้สึกสุขแบบโลกุตระ) (๒) เป็นอารมณ์ทุกข์ (เนกขัมมลิตโทมนัสเวทนา =

ความรู้สึกทุกข์แบบโลกุตระ) **(๓) เป็นอารมณ์ไม่สุข ไม่ทุกข์หรืออารมณ์เฉยๆ** (เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา = ความรู้สึกเฉยๆ(อุเบกขา)แบบโลกุตระ หรือความรู้สึกไม่ทุกข์ ไม่สุข(อทุกขมสุข)แบบโลกุตระ) **ก็ต้อง“ดับ”อารมณ์** (เวทนา)ทั้ง ๓ (สุข-ทุกข์-เฉยๆ) เหล่านี้ด้วย

(๑)ไม่ว่าจะ..ในขณะที่ตาระทบรรพ เกิดเป็นสุขก็ตาม ก็เป็นเรื่องต้องเรียนรู้ และต้อง“ดับสุข”นั้นๆ **(๒)เกิดเป็นทุกข์ในขณะที่ตาระทบรรพ**ก็ตาม ก็เป็นเรื่องที่ต้องเรียนรู้ และต้อง“ดับ” **(๓)เกิดเป็นเฉยๆ-ไม่ทุกข์ ไม่สุข**ในขณะที่ตาระทบรรพ ก็ตาม ก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง และต้อง“ปล่อยวางหรือต้องไม่สำคัญมั่นหมาย (น มัญญุต)ว่า **มันเป็น“เรา”** ให้ถึงที่สุดด้วย **(๔)ในขณะที่หุระทบรรพ** ก็น้อยเดียวกัน เกิดเป็นสุข ก็ได้ **(๕)เกิดเป็นทุกข์** ก็ได้ **(๖)เกิดเป็นเฉยๆ-ไม่ทุกข์ ไม่สุข** ก็ได้ **(๗)ในขณะที่จุมภกกระทบรรพ** เกิดเป็นสุข ก็ได้ **(๘)เกิดเป็นทุกข์** ก็ได้ **(๙)เกิดเป็นเฉยๆ-ไม่ทุกข์ ไม่สุข** ก็ได้ **(๑๐)ในขณะที่ลันกระทบรรพ** เกิดเป็นสุข ก็ได้ **(๑๑)เกิดเป็นทุกข์** ก็ได้ **(๑๒)เกิดเป็นเฉยๆ-ไม่ทุกข์ไม่สุข** ก็ได้ **(๑๓)ในขณะที่ภายกระทบรรพ** นอกเป็นโศภฐัพพารมม์ เกิดเป็นสุข ก็ได้ **(๑๔)เกิดเป็นทุกข์** ก็ได้ **(๑๕)เกิดเป็นเฉยๆ-ไม่ทุกข์ไม่สุข** ก็ได้ **(๑๖)ในขณะที่จกระทบรรพ** ภายในเป็นธรรมารมม์ เกิดเป็นทุกข์ก็ได้ **(๑๗)เกิดเป็นสุข** ก็ได้ **(๑๘)เกิดเป็นเฉยๆ-ไม่ทุกข์ไม่สุข** ก็ตาม ก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง และต้อง“ปล่อยวางหรือต้องไม่สำคัญมั่นหมาย(น มัญญุต)ว่า **มันเป็น“เรา”** ให้ถึงที่สุดด้วย ดังนี้ เป็นต้น

ทั้ง ๑๘ เวทนา นี้คือ “เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘” (อารมณ์หรือความรู้สึกที่เป็นโลกุตระ ๑๘) ได้แก่ **(๑)เป็นอารมณ์สุข**(เนกขัมมสิตโสมนัสเวทนา = ความรู้สึกสุขแบบโลกุตระ ที่เกิดจากตาหูจมูกลิ้นกายใจ ๖ ทวาร ซึ่งยังถือว่าเป็นอุปกิเลส) **(๒)เป็นอารมณ์ทุกข์**(เนกขัมมสิตโทมนัสเวทนา = ความรู้สึกทุกข์แบบโลกุตระ ที่เกิดจากตาหูจมูกลิ้นกายใจ ๖ ทวาร) **(๓)เป็นอารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์หรืออารมณ์เฉยๆ**(เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา = ความรู้สึกเฉยๆแบบโลกุตระ (อุเบกขา) หรือความรู้สึกไม่ทุกข์ไม่สุข(อทุกขมสุข)แบบโลกุตระ

๖ ทวาร ที่เกิดจากตาหูจมูกลิ้นกายใจ)
ซึ่งอารมณ์**“อทุกขมสุข”**หรือ**“อุเบกขา”**แบบโลกุตระ นี้ นับเป็นอารมณ์**“ปฐมฐานของนิพพาน**ที่เดียว คือ ดับสิ้นอารมณ์**“สุขทุกข์ของโลกีย์”**ได้แล้ว เพียงแต่ต้องตรวจสอบให้ละเอียดใน**“ความหมัดล้นเกลี้ยง”**หรือเป็น**“ภาวะวิมุติที่แท้”**สัมบูรณ์หรือไม่? ให้แน่ใจแน่จริง จะประมาทหรือรีบร้อนตัดสิน**“วิมุติ”**อย่างรีบด่วนไม่ได้ จะต้องปฏิบัติซ้ำแล้วซ้ำอีก(อาเสวนา) -ตามผลที่เคยทำได้นั้นแหละ(ภาวนา) -ทำให้มาก(พหุลัมมัง)

และการตรวจที่ว่านั้น ก็คือ **“การใช้ปัญญาอ่านอารมณ์ ด้วย“รูปฌาน ๔ แบบพุทธ”** นั้นเอง

การอ่านอารมณ์ด้วย**“รูปฌาน ๔ แบบพุทธ”**ก็คือ การอ่านตรวจ**“อารมณ์“เฉยๆ,กลางๆ,ว่างๆ”**(อุเบกขา)หรือ**“ไม่ทุกข์ไม่สุข**(อทุกขมสุข)ที่ทำได้มาแล้วจาก**“รูปฌาน ๔”**นั้นแหละ ขั้นต้นก็ตรวจว่า ใ้อีที่ว่า**“เฉยๆกลางๆว่างๆ”**นั้นมัน**“ว่าง”**จริงๆนะ? ว่างอย่าง**อากาศ** หรือว่าว่างยิ่งกว่า**ท้องฟ้า**ที่ไม่มีฟ้าไม่มีวไม่มีหมองแต่ใสสะอาดอย่าง**ไม่มีที่สิ้นที่สุด(อนันโต)** ตรวจ**“ภาวะที่ว่าง”**นั้นให้แน่ชัดสัมบูรณ์ เมื่อได้พิจารณา**“ความว่าง”**นั้นอย่าง**เป็นที่สุดกระทั่งไม่มีที่สุด(อนันโต อากาโส)** แล้วก็จะเห็นจริง**“สภาพว่าง”**ว่าเป็นอย่างไร แน่แท้ปานใด นี่คือการ**“อากาธานัญจายตนฌาน”**

เป็น**“อากาธานัญจายตนฌาน”**แบบพุทธ ซึ่งต่างจาก**“อากาธานัญจายตนฌาน”**แบบที่ทำสำเร็จขณะนั่งหลับตาสะกดจิตเข้าไปในวังค์ คนละสภาพกันเลย

ซึ่ง**“ความว่าง”**(อากาโส)นั้น อยู่ในอารมณ์จิตของผู้ปฏิบัติขณะนั้น ซึ่งเป็น**“สภาพว่าง”**ที่หมายถึงอารมณ์**“เฉยๆว่างๆ**(อุเบกขา)หรือ**“ไม่ทุกข์ไม่สุข**(อทุกขมสุข)” ชนิดที่เป็นอารมณ์ของ**“ความว่าง”** ซึ่งว่างจาก**กิเลส-ว่างจากรสโลกีย์ “ว่าง”**จริงไหม? เป็นอย่างไร?

ดังนั้น จุดหมายเฉพาะที่ตรวจจึงได้แก่ **“ว่าง”**อย่างอากาศ **“ว่าง”**ยิ่งกว่า**ท้องฟ้า**ที่ไม่มีฟ้าไม่มีวไม่มีหมองแต่ใสสะอาดอย่าง**ไม่มีที่สิ้นที่สุด** ตรวจ**“ภาวะที่ว่าง”**นั้นให้แน่ชัดสัมบูรณ์ให้ได้ เมื่อได้พิจารณา**“ความว่าง”**นั้น**“อย่างเป็นที่สุดจนกระทั่งไม่มีที่สุด(อนันโต อากาโส)”**

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

ชนะด้วยเมตตา

ฉาก ๑ กล้องจับภาพจักรวาล ดวงดาว ระยิบระยับ กล้องค่อยๆ เจาะลึกเข้าไป ผ่าน หมูดาว มีดาวเป้าหมายดวงเล็กๆ ใหญ่เท่าเหรียญสลึงสมัยใหม่
แวบอีกที เป็นลูกโลก แวบอีกที เจาะลงไปที่บ้าน

ฉาก ๒ ‘มะนาว’ หน้าซีด หน้าอ หน้าเขียวยื่นคำขาด หลังจากถูกหมาเห่า แลม ทำท่ากระโจนใส่

“จัดการให้ได้ มะนาวไม่ยอมนะถ้าไม่เอาหมาไป ‘มะนาว’ จะไม่มา เข้าใจมั๊ย”

ฟัก แพง แดงกวาง แดงโม่ง ทำหน้ากระอักกระอ่วน

“หมาตัวนี้ นอนหน้าบ้านมานานแล้วนะ...”

“ไม่รู้ไม่ชี้ ต้องจัดการเดี๋ยวนี้”

ฉาก ๓ ฟัก แพง แดงกวาง แดงโม่ เหลียวมอง ‘มะปราง’ เธอก็เดินผ่าน หมาไม่เห่า
ไล่เธอเหรอ?

โดนเหมือน ‘มะนาว’ แหละ เสียงเห่าน่ากลัวนะ

ฉาก ๔ ‘มะปราง’ เดินผ่าน หมาตัวเดิมกระดิกหางต้อนรับ

มะปรางมองกล้อง หรีดาข้างซ้าย เล่นกับกล้อง

ฉาก ๕ “ทำได้ไงๆ” ถามกันแข็งแ่ “โยนขนมให้ ๒-๓ วัน มันก็เป็นมิตรแล้วหละ....”

เปิดเพลงรัก รักพงษ์ แต่ง “รีนรมย์ สมอูรา...ซินดา ...ฟ้าเบิกบาน...นกร้อง
ขับขาน...”

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๐๒<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า
ธรรมะที่เป็น“นิพพาน”
หรือเป็น“วิมุตติ”สัมบูรณ์นั้น
มีคุณสมบัติเที่ยงแท้ ยั่งยืน
ไม่เปลี่ยนแปลงอื่นแล้ว
ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้
ไม่กลับกำเริบอีก
มีหลักฐานยืนยัน

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๐ ข้อ ๖๕๙

ใ นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้ชื่อว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาย้ายสน อ.เขาย้ายสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย ดังนั้น แล่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จงนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้อ่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อ่านมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”**ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

**นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒”** ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

**“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”**จากงานการเมืองอยู่ **จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น**

**ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักร
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)**นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสิ่งจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยัง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใ
ประดา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ**“สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”**
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”**ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้นั้น
“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้หนึ่งต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผลที่เป็น”โลกุตรธรรม** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้หนึ่งก็คือ**“มีจฉาทิฏฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มีจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”**อย่างจริงจังจะเป็น**“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเห็นหรือความเห็น**(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”**ที่เป็นบาป และ**“ทาน”**ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิฏฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”**หรือ**“การเสียดสละ**แก่กันและกัน**”**นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่นิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตร”**ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขั้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**“สัมมาทิฏฐิ”**ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”** แยก**“สมาธิ”** แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**“มรรคผล”**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็นทางการ**“ปรมาตถธรรม”**

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มีจฉาทิฏฐิสสูตร-ลักกายทิฏฐิสสูตร-อิตตานุทิฏฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี**“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”**** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”**(ซาหติ)**“เห็น”**(ปัสสตี)อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็นทางการ**“องค์รวม”**ไปแล้ว และมี**“ผล”**ของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตาม**“องค์รวม”**อื่นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก” หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ **เจริญอ่านต่อได้]**

“ประโยชน์”(อตัละ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตรกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“ลิ้ม”**“ทุกขอาริยสัง” เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชา”** ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายแรงมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิฏฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**(มีจฉาทิฏฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเดียวกันนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์**“ย่อม”**ผิดไป ไม่มี**“มรรคผล”**เด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**“ความเป็น”****“อาริยะ”**จะต้องมี**“คุณธรรม”**เข้าขั้น**“โลกุตรสังข”** จึงจะเป็น**“มรรคผล”**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็น**“มรรคผล”**** และ**“มรรคผล”**นั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**“ถึงพร้อมด้วย”**

วิชาและจรรยา

ถึงพร้อมอย่างไร “จรรยา”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมคุณ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาพุทธใช้เพื่อกำหนดบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” แล้ว ก็จะได้เห็นได้ว่าชัดๆว่าศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด”อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้าง แล้วคุณจะ“งง!” แทบจะไม่อยากจะทำอะไรเลยก็เลย เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องทั้งหมดของคัมภีร์“เว้นขาด”นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นๆ“เว้นขาด”ได้จริง ไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ“อเทวนิยม” งดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้“เว้นขาด”ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม “ศรัทธา”ก็ยังไม่มีบริบูรณ์ด้วยองค์กรมั่วต่างๆตามพระอนุสาสนี ประโยชน์อันเป็นอาริยะก็ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง“ศรัทธา ๑๐” ข้อที่ ๘ คือ “อยู่ป่าเป็นวัตร” ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ป่า กับศาสนาพุทธละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้ในสำคัญอย่างหนึ่งของ**วิถีสอน** พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในแง่ และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้ต้นโพธิ์ ในวันที่ ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”**

เพราะ“**อหังคะ**” คือ ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“จิตวิญญาณ”** ชนิดที่สัมผัสและต้อง**“ความเป็นจิตวิญญาณ”**อย่าง**“ของจริง”** ด้วยการเรียนรู้ปฏิบัติอบรมฝึกฝนตามแบบศาสนาพุทธ ซึ่งศาสนาพุทธนี้เป็น**“อเทวนิยม”**

“**อเทวนิยม**”(Atheism) หมายความว่า **ลัทธิที่ไม่นับถือเทพเจ้าหรือไม่พึ่งพระเจ้า** เหมือนอย่างที่เราชาว**“เทวนิยม”**ทั้งหลาย**“เขานับถือ-เขาพึ่ง”**กัน

และที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือ พุทธเป็นลัทธิที่ได้พิสูจน์**“ความเป็นพระเจ้า-เทพเจ้าสูงสุด”**ได้แท้จริง ชนิดที่มี**“ความจริง”** ชนิดที่สัมผัสและต้อง**“ของจริง”**จนกระทั่งรู้แจ้งเห็นจริง หรือได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสิ่งนั้นทุกๆชนิดที่มี**“มนัสสัมผัส”**และต้อง**“ของจริง”**นั้นๆกันทีเดียว แล้วรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ด้วย**“วิชา ๘”**(ความรู้ยั้งที่เป็นอุดมคุณธรรม) ซึ่งมี**“วิปัสสนาญาณ”**เป็นข้อต้นของ**“วิชา”** และเป็นความรู้อันยิ่ง ที่ต้องนับความรู้อันนี้ว่า **“คุณวิเศษ”**(อุดมคุณธรรม) นี้แลคือ สามารถพิสูจน์**“จิตวิญญาณบริสุทธิ์”**อันคือ**“ความเป็นพระเจ้า”**แท้ๆได้อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ที่เดียว

ความเป็น**“จิตวิญญาณบริสุทธิ์”** ก็คือ คุณลักษณะอันวิเศษของ**“พระเจ้า”**แท้ๆ เมื่อได้พิสูจน์ด้วยการเรียนรู้ปฏิบัติอบรมฝึกฝนค้นคว้าในแบบวิทยาศาสตร์ทั้งหลาย ทำกัน ซึ่งคนทุกคนมีร่างกายนี้เองก็เป็นหลอดทดลอง(test tube) ที่ภายในหลอดทดลองก็มี**“สิ่งที่ต้องพิสูจน์”**(subject) อยู่ในหลอดทดลองนี้แล้วคือ**“จิตวิญญาณ”** นี้**“ของจริง”**ชัดๆ **“จิตวิญญาณ”**เป็นนามธรรม ซึ่งจิตวิญญาณของตนเองก็ต้องสามารถ**สัมผัส**ได้ด้วย**“จิตวิญญาณ”**ของตนเอง

“จิตวิญญาณ”อันเป็นธาตุที่ลึกลับละเอียดไปพ้นจากตามหุจมุมลิ้นกาย แต่เรียนรู้จนรู้จักรู้แจ้งรู้จริง**สัมผัส**ได้ด้วย**“ใจ”** หรือด้วยประสิทธิภาพของ**“จิตวิญญาณ”**ของเราเองนี้แหละอย่างประจักษ์ลึทธิ พระพุทธเจ้าทรงเรียก**“ความรู้”**ชนิดนี้ว่า**“วิชา”**หรือ**“ญาณทัสสนะ”** ซึ่งมี**“วิปัสสนาญาณ”**เป็นต้น **“วิปัสสนาญาณ”**หรือ**“ญาณทัสสนะ”** ข้อที่ ๑ ของ**“วิชา ๘”**สามารถหยั่งรู้ปรมัตถธรรมที่เป็นจิต-เจตสิก-รูป-

นิพพาน ผู้เรียนผู้ปฏิบัติจัดการชำระล้างกิเลสตัดหาอุปาทานที่อยู่ไนจิตไนเจตสิก แผงผังอยู่ในจิตวิญญาณประหนึ่งว่ามันเป็นจิตวิญญาณเสียเอง แต่พระพุทธรเจ้าทรงเรียกมันว่า “ผู้มาเยือน”(อาคันตุกะ)หรือ“แขก”(อาคันตุกะ) ซึ่งมันไม่ใช่แค่ “แขกจร”เท่านั้นตามที่เคยได้ยินได้ฟังกันมาด้วยซ้ำ แต่มันผังตัวเป็น“แขกประจำ”ชนิดที่ทำตัวเป็นเจ้าเข้าเจ้าของชีวิตคนผู้นั้นอย่างเอาจริงเอาจังทีเดียว พระพุทธรเจ้าผู้เป็นนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ได้ทรงค้นคว้าพิสูจน์ กระทั่งสามารถกำจัดหรือฆ่ากิเลสตัดหาอุปาทานดับสิ้นเกลี้ยงจนไม่มีเศษธุลีใดๆเหลือ ไนจิตวิญญาณอีกแล้ว จิตจึงบริสุทธิ์สัมบูรณ์แท้ แถมตั้งมั่นแข็งแรง(สมาธิ)ยังยืน(ธรรม)

กระนั้นพระพุทธรเจ้าก็ได้ทรงพิสูจน์ตรวจสอบ ด้วย..

๑. การหยั่งรู้สังขละ (สังขญาณ) คือ ความหยั่งรู้ อาริยสัง ๔ แต่ละอย่างตามที่เป็นอยู่จริง ว่า ฉะนั้นๆ คือทุกข์(ทุกข์ขอรียสัง) ฉะนั้นๆคือเหตุของทุกข์(ทุกข์สมุทัยขอรียสัง) ฉะนั้นๆคือความดับทุกข์(ทุกข์นิโรธขอรียสัง) ฉะนั้นๆคือแนวทางปฏิบัติเพื่อความดับทุกข์(ทุกข์นิโรธคามินีปฏิปทา) อันเป็นเรื่องของ“จิตวิญญาณ”แท้ๆ หรือเป็นเรื่อง“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ทั้งนั้น

๒. การหยั่งรู้กิจ(กิจญาณ) คือ ความหยั่งรู้กิจอันจะต้องทำในอาริยสัง ๔ แต่ละอย่างว่า ทุกข์ควรกำหนดรู้ เหตุของทุกข์ก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงแล้วกำจัดเสียให้ได้ เป็นต้น

๓. การหยั่งรู้กิจอันทำแล้ว(กตญาณ) คือ ความหยั่งรู้ว่า กิจอันจะต้องทำในอาริยสัง ๔ แต่ละอย่างนั้น ได้ทำเสร็จแล้ว ด้วยความรู้ที่เป็น“วิชา ๘”หรือ“ญาณ ๑๖” เฉพาะอย่างยิ่ง“วิชา ข้อที่ ๕” คือ “เจโตปริยญาณ” จนกระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอย่างแม่นยำสำคัญครบจบสัมบูรณ์ว่า เป็น“จิตวิญญาณบริสุทธิ์”ที่ตั้งมั่นแข็งแรงยังยืนแล้ว (สมาธิตั้ง จิตตั้ง)สัมบูรณ์ “จิตวิญญาณบริสุทธิ์”ที่หลุดพ้นแล้ว(วิมุตตัง จิตตัง)สัมบูรณ์

“ญาณ ๓” คือ สังขญาณ-กิจญาณ-กตญาณ นี้ เป็นความรู้ที่เกี่ยวข้องกับ“อาริยสัง ๔”โดยเฉพาะ

ดังนั้น “ปริวัฏฏ์ ๓” คือ ญาณทั้ง ๓ นี้แหละสามารถหยั่งรู้หยั่งเห็นครบ ๓ รอบ ในความเป็น“อาริยสัง ๔” คือ ทุกข์ขอรียสัง-สมุทัยขอรียสัง-ทุกข์นิโรธขอรียสัง-ทุกข์นิโรธ

คามินีปฏิปทาอาริยสัง อย่างมีปฏิสัมพันธ์กันและกัน หรืออย่างมีสัมพันธ์สังเคราะห์กันและกันวนรอบสอดร้อยไปมา ทั้งญาณ ๓ ในอาริยสัง ๔ รวมเป็น ๑๒ ญาณ จึงเป็น “อาการ ๑๒” ซึ่งเป็น**“ความรอบรู้-รู้รอบอันวิเศษ”ยิ่งใหญ่**

เพราะ(๑)รู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“ของจริง”**อันได้แก่ **สภาพที่เป็นอาการทุกข์**(นามรูป,นามกาย)**ขณะเกิดในจิตตน [สังขญาณ**ที่เห็นทุกข์ขอรียสังหลักๆ] (รู้แจ้งจริงในอาริยสัง ข้อที่ ๑)

(๒)**“ของจริง”**อันได้แก่ **สภาพที่เป็นเหตุแห่งทุกข์**(กิเลส,ตัดหา,อุปาทาน)**ขณะเกิดในจิตตน [สังขญาณ**ที่เห็นทุกข์สมุทัยขอรียสังหลักๆ] (รู้แจ้งจริงในอาริยสัง ข้อที่ ๒)

(๓)**“ของจริง”**อันได้แก่ **สภาพที่เป็นความดับทุกข์**(กิเลสดับไป..ทุกข์จึงดับ)**ขณะที่เกิดอาการเช่นนี้ในจิตตน [สังขญาณ**ที่เห็นทุกข์นิโรธขอรียสังหลักๆ] (รู้แจ้งจริงในอาริยสัง ข้อที่ ๓)

(๔)**“ของจริง”**อันได้แก่ **สภาพที่เป็นแนวทางปฏิบัติเพื่อให้ถึงความดับทุกข์ [สังขญาณ**ที่เห็นว่าเราปฏิบัติถูกแน่คืออย่างไร เพราะกิเลสลดและกิเลสดับอยู่หลักๆ] (รู้แจ้งจริงในอาริยสัง ข้อที่ ๔)

และ(๕)รู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“ของจริง”**อันได้แก่ **สิ่งที่เราควรทำเพื่อเกิดการบรรลุอาริยสัง ๔** นั่นคือ เริ่มปฏิบัติให้ตรงตามคำสอนของพระพุทธรเจ้าที่ว่า **ต้องรู้“นามรูปของทุกข์หรืออาการของความเป็นทุกข์”ขณะเกิดในจิตตนให้ได้ ด้วยวิปัสสนาญาณของตน [กิจญาณ**ที่ปฏิบัติจนมีญาณเห็นทุกข์ขอรียสังนั้นหลักๆ] (ปฏิบัติจนบรรลุ ข้อที่ ๑)

(๖)**“ของจริง”**อันได้แก่ **สิ่งที่เราควรทำเพื่อเกิดการบรรลุอาริยสัง ๔** ขึ้นต่อมา ก็คือ **ต้องปฏิบัติให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เหตุแห่งทุกข์”**(ตัวตนของกิเลส) **ขณะเกิดในจิตตนแล้วก็ละลด“ตัวตนของเหตุแห่งทุกข์”ลงได้ไปตามลำดับๆ [กิจญาณ**ที่ปฏิบัติจนมีญาณเห็นเหตุแห่งทุกข์ขอรียสังนั้นหลักๆและลดละมันได้] (ปฏิบัติจนบรรลุ ข้อที่ ๒)

(๗)**“ของจริง”**อันได้แก่ **สิ่งที่เราควรทำเพื่อเกิดการบรรลุอาริยสัง ๔** สูงขึ้นไปอีกถึงขั้นกำจัดกิเลสหรือลด**“ตัวตนของเหตุแห่งทุกข์”**ให้ได้จนกระทั่งดับกิเลสได้จริง ซึ่งเราจะสัมผัสสัมผัสเห็นด้วยญาณของเราว่า**“กิเลสหรือตัวตนจริงของเหตุ”**เราได้ปฏิบัติกำจัดมันลดลงๆ กระทั่ง**“ดับกิเลส”**ได้สนิท เรารู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“ความดับ”**นั้นๆ [กิจญาณที่ปฏิบัติจนลดละมันได้จริงกระทั่งมีญาณเห็น“ความดับ”

หูกขอรียสัจนั้นอยู่ไหน) (ปฏิบัติจนบรรลุ ข้อที่ ๓)

(๘) “ของจริง” อันได้แก่ สิ่งที่เราควรทำเพื่อเกิดการบรรลุอารยสัจ ๔ อย่างสำคัญ นั่นคือ แนวทางปฏิบัติ เพื่อให้ถึงความดับทุกข์ ซึ่งต้องเรียนรู้และปฏิบัติให้อภิวรรณพัฒนาเจริญขึ้นๆ ให้อย่างขึ้น [กิจญาณที่ใช้ปฏิบัตินั้น เราต้องทำให้เจริญไปตลอด] (ปฏิบัติจนบรรลุ ข้อที่ ๔)

ที่สุด (๙) รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ของจริง” อันได้แก่ สิ่งที่เราควรทำเพื่อเกิดการบรรลุอารยสัจ ๔ เราก็ได้ทำมาตลอดแล้ว คือ ต้องรู้ “นามรูปของทุกข์หรืออาการของความเป็นทุกข์” ขณะเกิดในจิตตนให้ได้ ด้วยวิปัสสนาญาณของตน เราก็ได้ทำงานสำเร็จแล้ว [กตญาณที่ปฏิบัติจนมีญาณเห็นหูกขอรียสัจนั้นแล้วจริง] (ปฏิบัติจนบรรลุผลถึงที่สุด ข้อที่ ๑)

(๑๐) “ของจริง” อันได้แก่ สิ่งที่เราควรทำเพื่อเกิดการบรรลุอารยสัจ ๔ ขึ้นต่อมา คือ ต้องปฏิบัติให้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “เหตุแห่งทุกข์” (ตัวตนของกิเลส) ขณะเกิดในจิตตน เราก็ได้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงแล้ว และได้ละลด “ตัวตนของเหตุแห่งทุกข์” สำเร็จลงไปตามลำดับๆ ด้วย “จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ของเราแล้ว โดยมี “สังขญาณ-กิจจญาณ-กตญาณ” ต่างปฏิสัมพันธ์กันเป็นปฏิภาคหรือมาตลอดทางทั้ง ๓ ญาณ [กตญาณที่ปฏิบัติจนมีญาณเห็นเหตุแห่งหูกขอรียสัจนั้นแล้วจริง และลดละมันได้มาแล้วตามลำดับๆ] (ปฏิบัติจนบรรลุถึงที่สุด ข้อที่ ๒)

(๑๑) “ของจริง” อันได้แก่ สิ่งที่เราควรทำเพื่อเกิดการบรรลุอารยสัจ ๔ สูงขึ้นไปอีกถึงขั้น...กำจัดกิเลสหรือลด “ตัวตนของเหตุแห่งทุกข์” ให้ได้ จนกระทั่งดับกิเลสได้จริง ซึ่งเราก็ได้สัมผัสสัมผัสเห็นด้วยญาณของเราว่า “กิเลสหรือตัวตนจริงของเหตุ” เราได้ปฏิบัติกำจัดมันลดลงๆ กระทั่ง “ดับกิเลส” ได้สิ้นสนิทแล้ว เราก็รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ความดับ” นั้นๆ จบเรื่อง [กตญาณที่ปฏิบัติจนกระทั่งมีญาณเห็น “ความดับ” หูกขอรียสัจจนตั้งมั่นยั่งยืน] (ปฏิบัติจนบรรลุถึงที่สุด ข้อที่ ๓)

(๑๒) “ของจริง” อันได้แก่ สิ่งที่เราควรทำเพื่อเกิดการบรรลุอารยสัจ ๔ นั่นคือ แนวทางปฏิบัติ เพื่อให้ถึงความดับทุกข์ ซึ่งต้องเรียนรู้และปฏิบัติให้อภิวรรณพัฒนาเจริญขึ้นๆ ให้อย่างขึ้น เราก็ได้ใช้แนวทางนี้ปฏิบัติมาตลอด และได้สร้างความเจริญทั้งมรรคทั้งผลปฏิสัมพันธ์กันและกันอย่างสลับซับซ้อนเป็นระบบระเบียบ จากเบื้องต้น เจริญขึ้น

เป็นเบื้องกลาง เป็นเบื้องปลาย และจบสัมบูรณ์เป็นที่สุด ที่เรียกว่า “จบกิจ” [กตญาณ ความรู้ที่รู้ผลของการปฏิบัติมาตามลำดับ กระทั่งรู้ความจบสูงสุด] (ปฏิบัติจนบรรลุถึงที่สุด ข้อที่ ๔)

“ของจริง” ทั้ง ๑๒ นี้แล คือ “อาการ ๑๒” ของผู้ปฏิบัติ ซึ่งมี “ญาณ ๓” ที่สามารถยิ่งรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ใน “อารยสัจ ๔” อย่างลึกซึ้งที่มีความซับซ้อนอยู่ในการปฏิบัติ “ญาณ” จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความสลับซับซ้อนไปมาชนิดที่เกิดปฏิสัมพันธ์ ทำงานหมุนเป็นวงจร ลังเคราะห์กัน-ขัดเกลา-กัน-ส่งเสริมกัน อย่างมีระเบียบระบบครบครันตามลำดับหน้าที่

“ญาณ” ที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ใน “อาการ ๑๒” จึงเป็นการหยั่งรู้ “อารยสัจ ๔” ทั้งในความเป็น “สังขญาณ” หยั่งรู้ “อารยสัจ ๔” ทั้งในความเป็น “กิจจญาณ” และหยั่งรู้ “อารยสัจ ๔” ทั้งในความเป็น “กตญาณ” ดังที่สาธยายมาคร่าวๆ นั้น

ซึ่งผู้จะบรรลุธรรมเป็นอารยบุคคลได้จริง จนถึงขั้นเป็นอรหันต์ จะต้อง มี “ญาณ ๓” นี้ คือ *สังขญาณ-กิจจญาณ-กตญาณ* ถ้าไม่มี “ญาณ ๓” นี้ จะไม่สามารถบรรลุอรหันต์ เพราะผู้จะรู้ว่าตนเป็น “อรหันต์” ต้องมี “กตญาณ” สัมบูรณ์

“กตญาณ” เป็น “ญาณ” สุดท้ายที่ผู้จะเป็น “อรหันต์” ต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ความจริงหรือของจริง” ของตนในตน ว่าตนมี “ของจริง” นั้นครบสัมบูรณ์แน่แท้ อันได้ปฏิบัติมาชนิดที่มี “ของจริง” นั้นๆ มาตลอดสายแห่งการปฏิบัติ

ซึ่งก็คือ มีญาณ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ตัวตนของกิเลส” ตั้งแต่ความเป็น “อตตะ” ตัวแรกของตน (เพราะมันเป็น “เหตุ” แห่งหูกขอรียสัจ) ผู้รู้ภาวะ “อตตะ” ตัวแรกของตนนี้อย่างมี “ญาณ” สัมผัส “ของจริง” จับมันค้นตายได้แม่นยำ เพราะมี “ตาทิพย์” (วิปัสสนาญาณเป็นต้น ญาณทั้งหมดคือวิชา ๘ นั้นแหละ)

“อตตะ” หรือ “ตัวตนของกิเลส” ตัวแรกนี้แหละที่ว่า “สักกายะ” เมื่อผู้นี้มีความเห็น (ทิวฐิติ) มีความเข้าใจ (ทิวฐิติ) มีความรู้ (ทิวฐิติ) มีความเชื่อ (ทิวฐิติ) ในเรื่องของ “สักกายะ” จากการเรียน “ปริยัติ” มาก่อน (ดังกล่าวนี้เป็นต้น) ต่อจากนั้นเมื่อได้ “ปฏิบัติ” จนมี “ญาณ” เห็นจริงหรือรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ความเป็นสักกายะ” นี้ไหนๆ ด้วยตาทิพย์ (ญาณ, วิชชา) จึงเรียกรับบรรลุธรรมของคนผู้ที่มีภูมิถึงขั้นนี้ว่า “พ้นสักกายทิวฐิติสังโยชน”

“อตตะ” หรือ “ตัวตนของกิเลส” ตัวนี้ เมื่อเป็น “อตตะ” ที่เจ้าตัวสามารถมี “ญาณ” รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ตัวตน” ของมัน

ถูกตัวถูกตนแท้ๆ ได้จริงแล้ว จึงเรียก“ตัวตน”(อัตตา)ที่เฉพาะเจาะจงลงไปเป็น“วิสามานยนาม”(proper noun)นี้ว่า“สักกายะ” [คำว่า“อัตตา”เป็น“สามานยนาม”(common noun)]

ซึ่งการ**พันสักกายะปฏิญญา** เช่นที่ว่านี้ **ต้องมี“ตาทิพย์”** (วิหชา ๘) รู้จักผู้แจ้งรู้จริง“**ตัวสักกายะ”**(ตัวตนของกิเลสที่สัมผัสอยู่ในขณะนั้น)ให้รู้เท่าแม่มั่นชัดเจนตรงคมจน**“พันวิจิจจนาสังโยชน์”** นั่นก็หมายความว่า มีญาณที่สามารถหยั่งเข้าไปสัมผัสผู้เห็น“**สักกายะ”**ตัวที่ว่านี้ โทหนโท ชนิดพันลึงเสงสังสัย

และเมื่อปฏิบัติจนสามารถกำจัด(ปะหามะ)**“ตัวตนของกิเลส”**(สักกายะ)นี้ให้**จางคลายลง**ได้ก็เรียกว่า**“พันศีลพทปะรามาสสังโยชน์”** นั่นคือ ได้ประพฤติตามศีล(ศีลพทปะ)ที่ตนสมทานจนกระทั่งทำให้**“ตัวตนของกิเลส”**นั้นๆลดได้จริง ขยายความอีกที ก็คือ เมื่อประพฤติตามศีลที่ตนสมทาน จนกิเลสลดได้ก็บรรลุนิพพาน ชื่อว่า**“พันปะรามาส”**

“ปะรามาส” แปลกันว่า **สัมผัสแตะต้อง, ลูบคลำ** “พันศีลพทปะรามาส” ก็หมายความว่า ผู้ถือศีลนั้นได้ประพฤติจนพันภาวะจากแคว่รู้ดี เข้าใจได้ลึกซึ้งอะไรอยู่เท่านั้น แต่ที่รู้จักผู้แจ้งรู้จริงชนิดสัมผัส**“ตัวตน”**นั้นๆเกินกว่า**“ลูบคลำ”**

จุดสำคัญยิ่งก็คือ ได้ประพฤติจน**พันภาวะ**แค่**ลูบคลำ** กล่าวคือ เมื่อ**พันสักกายะและวิจิจจนแล้ว** **แตะต้องตัวกิเลสแล้ว**ก็**บากบั่น** **ไม่แค่สัมผัสลูบคลำอยู่เท่านั้น** แต่ปฏิบัติอย่าง**เอาจริง**จนสามารถกำจัดกิเลสสำเร็จเป็น**มรรคเป็นผล**นั่นเอง ที่อธิบายมานั้นคือ การปฏิบัติของผู้ที่**พันสังโยชน์ ๓** ใครสามารถ**“พันสังโยชน์ ๓”**นี้ได้จริง คือ โสคาบัน ผู้เรียนมาตามคำสอนพระพุทธเจ้า ต่างก็รู้ดีกันอยู่ทั่วไป

เมื่อผู้ใดปฏิบัติ ถึงขั้นมีความสามารถกำจัด**“ตัวตนของกิเลส”**หรือ**“สักกายะ ‘ตัวนั้น’** ที่**ผู้ปฏิบัติมีญาณรู้จักผู้แจ้งรู้จริงตัวมัน** แล้วทำให้มันลดลงๆ เล็กลงๆ จน**ถึงที่สุดเป็น“กิเลสตัวเล็กละเอียดตัวสุดท้าย”**ก็เรียก**“ตัวตนกิเลสตัวนี้”**ว่า**“อัสวะ”**(“ตัวตน”ชั้นปลาย)

ท้ายสุดความดับ(นิโรธ)ของ**กิเลสอัสวะ**(กิเลสชั้นปลายที่สุดคืออัสวะ) ผู้ปฏิบัติธรรมก็**ทำได้**(ทำ“ความดับ”สำเร็จ) และ**ได้พอกเพียรกระทำให้เกิด “นิโรธ”**ตามที่เคยทำได้(ทำสมาบัติ=ทำภาวนานิโรธตามที่เคยทำได้นั่นเอง)**บ้านแล้วน้ำอีกหรือเสฟคูน**(อาเสวนา)**ตามที่เราเคย“ทำให้เกิดผล”**(ภาวนา)ได้มาแล้ว

และได้พอกเพียรทำอย่างมากพอ(พหุลีกัมมัง)

กล่าวคือ ผู้ปฏิบัติได้รู้จักผู้แจ้งรู้จริง**“ของจริง”** คือ **“กิเลส”ได้ดับไปเรื่อยๆ**จนที่**สุดกิเลสตัวสุดท้าย**ได้แก่**อัสวะ**ก็ได้ ทำให้**ดับช้าแล้วช้าอีกอย่างมากมาย**จนมัน**ใจว่ามั่น“ดับสนิท”**ถึงขั้น**เที่ยงแท้ถาวรยั่งยืนตลอดกาล** **ไม่แปรเปลี่ยนอีก** **ไม่มีอะไรหักล้าง“ของจริง”อันนี้ได้อีก** **ไม่มีวันกลับกำเริบแล้ว**

“ญาณ”ตัวสุดท้ายที่วินิจฉัยว่า**“จบกิจ”แล้ว** **ไม่ต้องปฏิบัติอีกแล้ว** คือ **“กตญาณ”**(ความรอบรู้อันบริสุทธิของตนสามารถกำหนดรู้ได้ว่าทำกิจ(ทำงานฆ่ากิเลสนั้นๆ)เสร็จแล้ว จบงานแล้ว ไม่ต้องปฏิบัติอะไรอีก วางมือได้แล้ว หรือเลิกปฏิบัติไปได้เลย)

จึงรู้จักผู้แจ้งรู้จริงยิ่งแล้วว่า“ความสำเร็จ”ของ**ตนคือ“ความดับของกิเลสอัสวะ”**สัมบูรณ์แล้ว**ทั้งครบทั้งถาวรยั่งยืน ถ้าไม่มี“กตญาณ”จะรู้ได้ยังไงว่าเรา“สำเร็จ”สูงสุด? ใช้ไหม? มันต้องมี“กตญาณ”จึงจะรู้แจ้งเห็นจริงแน่แท้**

ชัดเจนแล้วใช้ไหม ว่า ผู้จะบรรลุนิพพานขั้นนั้นจะต้องมี**“วิหชา ๘” มีวิปัสสนาญาณ** เป็นต้น และต้องสัมบูรณ์ถึงขั้นเห็น**“อัสวะ”**ของ**เรามันดับสิ้น**ไปแล้ว มันหมดเกลี้ยงแล้ว

(**อาสาชฌญาณ**) มันคงถาวรยั่งยืนชนิดที่มี**“เจโตปริยญาณ”** หยั่งรู้หยั่งเห็น**“จิตของเราหลุดพ้นแล้ว”**(วิมุตติ)อย่างสะอาดบริสุทธิ์ และ**แข็งแรงตั้งมั่นอย่างเด็ดเดี่ยวชัดเจน**มันใจด้วย**เจโตปริยญาณ**ของตนแล้ว**สัมบูรณ์(สมาธิ)** โดยได้ปฏิบัติพิจารณา**“เวทนาในเวทนา”** กระทั่งเกิด**ญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เคหสิตเวทนา ๑๖-เนกขัมมสิตเวทนา ๑๖”** และ**ได้กำจัด(ปะหามะ)กิเลสจนกระทั่ง“เนกขัมมะ”**ได้สำเร็จเกลี้ยงสิ้น

มีความเป็น**“สูญ”**หรือ**“อนัตตา”**ทั้งใน**“ส่วนที่เป็นอดีต ๓๖”** ทั้งใน**“ส่วนที่เป็นปัจจุบัน ๓๖”** ทั้งใน**“ส่วนที่เป็นอนาคต ๓๖”** จนกระทั่ง**ครบ“เวทนา ๑๐๘”** ว่า **เที่ยงแท้(นิจจัง) ถาวรยั่งยืน(ตฺถัง) ไม่แปรเป็นอื่นอีกแล้ว(อวิปริณามชัมมัง) ไม่มีอะไรจะมากหักล้างได้(อสังหริง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) ตลอดกาล(สัสตัง)**

ดังนั้น **ผู้ใดก็ตามที่ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า ถ้ามันไม่มี“ญาณ ๓”นี้ ผู้ปฏิบัติขั้นนี้ก็คือผู้ที่ไม่มีมรรคผลตั้งแต่ต้นทีเดียว เพราะมรรคผลของศาสนาพุทธผู้บรรลุนั้นจะต้องมีทั้ง“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ที่เป็นสัมมาทิฐิ**

อาริยบุคคล จะต้องเจริญด้วย**“อริศีลสิกขา-อริจิต**

ลิกษา” อันคือ “สมาธิ” และ “อธิปัญญาสิกขา” ไช้ใหม่ ?

ซึ่ง “ปัญญา” ก็คือผู้ปฏิบัติต้องมี “อธิปัญญาสิกขา” เจริญๆ ขึ้นนั่นเอง อันก็คือ “ญาณ ๓” ดังกล่าว จึงจะมี ปัจจัยตั้ง เวทิตัพโพ ญาณุทธิ (ธรรมะที่ตนรู้ได้เฉพาะตน ผู้อื่น ไม่อาจจะรู้ร่วมได้) จึงชื่อว่า บรรลุธรรม ไม่ม่งมาย เพราะรู้ แจ่มเห็นจริง มีหลักฐานยืนยันทุกสิ่งอย่างเป็นวิทยาศาสตร์

และผู้ใดที่แม้จะปฏิบัติธรรมให้เคร่งครัดเอาจริงเอาจัง ยิ่งยอดปานใด ถ้าคนผู้นั้นมีความเห็นหรือมีความเข้าใจว่า การปฏิบัติธรรมของพุทธที่จะได้ผลนิพพานนั้น ต้องปฏิบัติ การนั่ง “สมาธิ” (ที่ปฏิบัติกันทั่วไป) “เป็นการปฏิบัติอย่างเอก”

ถ้าเข้าใจว่า “นั่งสมาธิ” ก็จะสามารถบรรลุธรรมทุก ประการ ไม่ว่าจะปริสทธิศีล-ปริสทธิสมาธิ-ปริสทธิปัญญา ก็ล้วนเกิดได้จาก การปฏิบัติ “นั่งสมาธิ” การบรรลุใดๆ ก็ล้วน อยู่ใน “สมาธิที่เกิดจากการนั่งสมาธิ” นี้ทั้งนั้น แม้แต่ “ศีล” ก็จะเป็น “ศีล” ปริสทธิได้เพราะ “นั่งสมาธิ” ให้แก่จนได้ ที่ ถึงขนาด และ “ปัญญา” ก็ตามก็จะเกิดได้เพราะ “นั่งสมาธิ” นี้แหละแล้วจึงจะเกิดปัญญาขึ้นมาเอง ... *ว่างั้นเลย*

ความเข้าใจเช่นนี้แหละ เป็น “มิจฉาทิฎฐิ” ตั้งแต่ เริ่มต้นเป็น “ทิฎฐิ” (ความเห็น-ความเข้าใจ-ความเชื่อ-ความรู้) แล้ว เพราะฉะนั้น ในเมื่อ “ความเห็น-ความเข้าใจ-ความเชื่อ -ความรู้” (ทิฎฐิ) เป็นเช่นนี้ “ศีล” จึงถูกแยกไปต่างหาก ส่วนหนึ่ง และ “สมาธิ” ก็ถูกแยกไปต่างหากอีกส่วนหนึ่ง แม้แต่ “ปัญญา” ก็เป็นอีกต่างหากส่วนหนึ่ง “ศีล-สมาธิ -ปัญญา” ไม่เป็นองค์รวมที่ปฏิสัมพันธ์กันและกันไปตลอด

โดยคนผู้นี้เข้าใจว่า “ศีล” ที่ปฏิบัติกันนั้น เมื่อได้ปฏิบัติ *สังวรควบคุมกายควบคุมใจไม่ให้ผิดศีลได้สำเร็จ* ตามที่เราถือ หรือที่เราสมาทาน การปฏิบัตินั้นก็สำเร็จผลของศีล ซึ่งเป็น เพียงทำให้ตนเป็นคนดี มีความบริสุทธิ์สะอาดทางศีลธรรม มีกายกรรมดีวจีกรรมดีเป็นผลดีในสังคมแค่อยานนอกเท่านั้น ส่วน “สมาธิ” ก็ไปนั่งให้มันสงบ ให้มันนิ่ง ให้มันไม่มี นิสวรรณ์ให้แก่ง แบบสะกดจิตเอา “กลืน” มาล่อให้จิตเกาะยึด จนสำเร็จจนชำนาญจนเก่งกล้านั่นเอง

และ “ปัญญา” ก็ไปหมายเอาความรอบรู้ที่ดีขึ้น ที่รู้ อะไรต่ออะไรมากขึ้น รู้ในหัวข้อธรรมมากขึ้น เป็นต้น รู้ใน ความหมายของธรรมต่างๆ ได้ละเอียด เข้าใจได้ลึกซึ้งขึ้น

หมายถึง...ความเฉลียวฉลาดต่างๆ ที่มีคุณภาพสูงยิ่งๆ ขึ้น คุณภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งยังไม่ใช่ “ความรู้” ที่หยั่งรู้เข้าไป “รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงความเป็นจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน (ปรมาตถธรรม)”

ความเข้าใจตามนัยดังกล่าวนี้ ล้วนเป็นมิจฉาทิฎฐิ ยังเข้าใจ “ไตรสิกขา” ที่มีมิจฉาทิฎฐิอยู่ทั้งสิ้น

●●●
ทีนี้ก็เป็นปัญหาของคุณ “ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ ถามว่า “ชีวิตนี้” ประกอบด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไป แล้วว่า

- ๑. ชีวิตนี้ ประกอบด้วย รูป กับ นาม
- ๒. ชีวิตนี้ ประกอบด้วย กาย กับ ใจ
- ๓. ชีวิตนี้ ประกอบด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. ชีวิตนี้ ประกอบด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต วิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบด้วย ชั้น ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย “รูป” ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน “นาม” ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชชา “ชีวิตนี้” ประกอบด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง “ชีวิตนี้” แต่ถาม เติมออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆ พอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็น อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร กันอยู่ ที่ด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีก ทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น “อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะ เห็นได้ว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ “อตุ” เกี่ยวกับ “พีชะ” เกี่ยวกับ “จิต” และจะเกี่ยวกับ “กรรม” เกี่ยวกับ “ธรรมะ” อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด “ความเป็น” (ภาวะ) ของแต่ละนิยามกันแค่นี้ ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้ง อย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสมณะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบา**“ปรีนิพพาน”**ทีเดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิดดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”**ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้**“เรื่องที่มีมนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่**“อำนาจของขาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”**หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แก่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**“ขาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั่นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็

จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจขาตาน”**ต่างหาก ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะหนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น ยาวถึงปานจะหนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสมโกมติ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสมโกมติ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสมณะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า**กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำการกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”**ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะองธุลีขนาดไหน แม้แต่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มตัวริ”**ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินนั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** ส่งสมเป็น**“วิบาก”**(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียวอันคือ**ทรัพย์คือสมบัติ**แท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสมณะ”**หรือ**“กัมมัสมโกมติ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนั้นกำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕ (จรณะ ๑๕)** นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสมณะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง

ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่ได้ียวว่า “อนุสาสนีปฏิบัติ” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้อ่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฏิบัติ”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

โสดาบัน คือ ผู้ปฏิบัติสำเร็จตาม“พระอนุสาสนี”(คำสอน)ของพระพุทธเจ้า ผู้ทำสำเร็จชื่อว่า เป็น“อนุสาสนีปฏิบัติ”(คำสอนของพระพุทธเจ้าที่ปฏิบัติได้ผลสำเร็จจริง เป็นเรื่องอัศจรรย์)โดยแท้ อันสามารถพิสูจน์ได้ ผู้สามารถปฏิบัติจนบรรลุผลจริงจึงเป็นคนมหัศจรรย์ เพราะเป็นไปได้เห็นความเป็นมนุษย์สามัญของโลก

และถ้าปฏิบัติตนได้บรรลุสูงขึ้นๆไปอีก ก็เป็นสกิทาคามี เป็นอนาคามี สูงสุดเป็นอรหันต์ไปตามลำดับ ผู้บรรลุธรรมตามพระอนุสาสนีของพระพุทธเจ้าจริง คือ ผู้ที่“หลุดพ้น”(วิมุตติ) หรือผู้สามารถปลดแอกมี“อิสระเสรีภาพ”อย่างแท้จริงในความเป็นคน มันเป็น“ความอิสระเสรีภาพ”ที่ยิ่งใหญ่ เป็นสัจจะลึกๆ

เพราะเป็นความอิสระที่“เหนือกว่า”(โลกุตระ)คนสามัญทั่วไปทั้งหลายเขาเป็นเขามีกัน

เพราะคนสามัญทั่วไปทั้งหลายยังไม่รู้(อวิชา)ว่า “ความอิสระเสรีภาพ”ตามพระอนุสาสนีนี้เป็นไหน และทำอะไรจึงจะได้อิสระเสรีภาพชนิดนี้ อาจพอรู้บ้างเท่านั้น ตามตรรกะหรือตามปริยัติที่รู้ตามๆกันมา

จุดสำคัญก็เพราะคนสามัญทั่วไปทั้งหลายยังต่างตกเป็นทาส“ภวภูตสรรเสริญโลกียสุข”กันอยู่ทั้งนั้น และต่างยังหลงใน“โลกธรรม”(ภวภูตสรรเสริญโลกียสุข)ว่า เป็นสิ่งที่นำมาได้กันทั้งนั้น ยังถูกผูกมัดอยู่ในโซ่ตรวนของ“โลกธรรม”ไม่ปลดปล่อย ซึ่งถ้าได้ামীโลกธรรมดังกล่าว ต่างก็ยังคงหลงว่า“สุข”อยู่ทั้งนั้น

เพราะยังไม่รู้ว่า“ความสุขที่เป็นอิสระจากภวภูตสรรเสริญภวภูตสรรเสริญ”หรือจากโลกธรรมนั้นเป็นอย่างไร

แถมหลงเข้าใจผิดหนักเข้าไปเสียอีกว่า ถ้าได้ทำอะไรตามใจ หรือได้อะไรตามใจ ก็ได้อย่างสะดวกสบายง่ายตายบ่าเรอใจ“อยาก”ทุกอย่างนั้นเป็น“ความอิสระเสรีภาพ”เอาด้วย ซึ่งโดยปรมัตตสังจะแล้ว ยังไม่ใช่“ความอิสระเสรีภาพ”เลย แต่มันกลับยิ่งถูกผูก(สังโยค)ด้วยกิเลสมากขึ้นหนาขึ้น(ปุฏ)เพราะกิเลสได้อาหารยิ่งขึ้นในโลกแห่งคนสามัญทั่วไปทั้งหลายหรือโลกโลกียะจึงยังไม่มี“อิสระเสรีภาพ”เป็นสัจจะจรวิเศษแท้

เพราะยังมี“ความเห็นแก่ตัว”อันเป็น“ตนเอง”เป็น“การบำเรอกิเลสของตน”โดยแท้ เป็น“ทาสรับใช้ใจตนเอง”อยู่ชัดๆ เป็น“ทาสผู้ยังไม่รู้จักตัวตน หรือแม้จะรู้จัก แต่ตนเองก็ยังเป็นทาสรับใช้ตัวกู”อยู่อย่างไม่ปลดแอกจนสำเร็จเด็ดขาดได้จนสิ้น“ความเป็นตัวตน”

ผู้ยังบำเรอตนด้วย“สุขโลกีย์” หรือยังบำเรอตนด้วย“สามิสสุข”(สุขที่มีอามิส,สุขที่ยังมีเหยื่อล่อ)จึงยังเป็น“ทาสผู้ปล่อยไม่ไป”ตามสำนวนที่พูดๆกันมา

ดังนั้น ผู้ยังมี“สุขโลกีย์”หรือยัง“สุขอยู่บนสวรรค์แบบโลกีย์” จึงยังเป็น“ทาสผู้ปล่อยไม่ไป” ไม่ผิดเลย “ความอิสระเสรีภาพ”จริงวิเศษแท้ จึงได้แก่ “วิมุตติ”หรือ“นิพพาน”นี้เอง นอกนั้นยังไม่ใช่“ความอิสระเสรีภาพ”ที่แท้จริงสัมบูรณ์ตามปรมัตตสังจะหรือ

โดยเฉพาะ“วิมุตติ”หรือ“นิพพาน”ของพุทธขั้นสูงสุดได้แล้วได้โดยง่ายเพียงแท้(นิจจัง) ยังยืน(ฐวัง) ตลอดกาล(ัสสตัง) ไม่เปลี่ยนเป็นอื่นแล้ว(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้(อลังหิรัง) ไม่กลับกำเรบอีก(อลังกุปัง)

พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า ธรรมะที่เป็น“นิพพาน”หรือเป็น“วิมุตติ”สัมบูรณ์นั้น มีคุณสมบัติเพียงแท้ ยังยืนตลอดกาล ไม่เปลี่ยนเป็นอื่นแล้ว ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้ ไม่กลับกำเรบอีก มีหลักฐานยืนยันอยู่ในพระไตรปิฎกเล่ม ๓๐ ข้อ ๖๕๙ เป็นต้น และที่อื่นอีก อาตมารวบรวมคำรับรองเหล่านี้มายืนยันเพื่อแสดงความเป็นสัจธรรมอันวิเศษแท้พิเศษจริงของ“นิพพาน”หรือ“วิมุตติ”

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

งานการเมืองคือ งานช่วยบ้านช่วยเมือง
ไม่ใช่งานที่ช่วยแต่ครอบครัว หรือกิจการของตัวเอง
ใครที่ทำเพียงผลประโยชน์แก่ตัวเอง
ทำให้แต่ครอบครัว ทำให้แต่ขायธุรกิจของตัวเอง
คนนี้ทำงานการบ้าน ไม่ใช่ทำงานการเมือง

การเมือง ต้องเป็นเรื่องของใครบ้าง ที่ต้องทำ?

นายเสกสรรค์ ประเสริฐกุล อาจารย์คณะ
รัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กล่าวถึง
ปัญหาประชาธิปไตย ที่น่าจะมีแต่ชื่อ ถ้าขาดการมี
ส่วนร่วมของประชาชน ที่ศูนย์ประชุมสหประชาชาติ
เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๔ เอาไว้ว่า

“...ที่ผ่านมาระบอบประชาธิปไตยไม่อาศัย
ฐานรากของประชาชน แต่กลับเป็นเวทีของกลุ่ม
บุคคลในระดับบน ดังนั้น เมื่อเทียบกับอุดมคติ
ของประชาธิปไตยจึงยังไม่เพียงพอ ทราบไตที่
ประชาชนไม่มีส่วนร่วมในกระบวนการใช้อำนาจ
และนโยบาย ทราบนั้นเรายังพูดไม่เต็มปากว่า
ประชาชนได้มีส่วนร่วมอย่างแท้จริง ซึ่ง
ประชาธิปไตยต้องรวมถึงการควบคุมอำนาจและ
การตรวจสอบ

หากจะดูว่าบ้านเมืองเป็นประชาธิปไตยหรือไม่

จะดูที่การเลือกตั้งเพียงอย่างเดียวไม่ได้ แต่ต้องดู
ถึงการใช้อำนาจ ซึ่งที่ผ่านมามีประชาธิปไตยของ
ไทยเน้นภาครัฐมากกว่าภาคประชาชน เช่น เรา
อยากเห็นการเลือกตั้งที่มีความบริสุทธิ์ยุติธรรม
อยากเห็นรัฐบาลที่มีเสถียรภาพฝ่ายบริหารที่เข้มแข็ง
อยากมีสมาชิกรัฐสภาที่เอาการเอางาน แต่สำหรับ
การขยายบทบาททางการเมืองภาคประชาชน มีอยู่
ในความสนใจ แต่ถูกตั้งแง่รังเกียจ โดยผู้กุม
อำนาจหรือนักการเมืองอาชีพจำนวนไม่น้อย เมื่อ
เป็นเช่นนี้ ระบอบประชาธิปไตยของไทย จึงไม่
เพียงเบี่ยงเบนไปจากอุดมคติ แต่ยังไม่สามารถ
ตอบสนองประชาชนได้อย่างทั่วถึง เป็นระบบที่ยัง
ไม่สามารถดูแลปัญหาของประชาชนได้ครบทุกหมู่
เหล่าอย่างมีประสิทธิภาพ

โดยเฉพาะช่วงที่ประเทศเผชิญวิกฤตเศรษฐกิจ

และตกอยู่ในสังคมโลกาภิวัตน์ และตกอยู่ภายในระบบสังคมทุนนิยม หลังจากนั้นปัญหาของประเทศก็ยิ่งหนักหน่วง และซับซ้อนขึ้น หากยังปล่อยอย่างนี้บางทีระบอบประชาธิปไตยของเราจะเหลือแก่นในนามเท่านั้น”

นอกจากมุมมองทางรัฐศาสตร์ แล้ว ทางด้านพุทธศาสตร์ **พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์** ได้แสดงความเห็นผ่านรายการ *ประชาธิปไตยของคนหนุ่มสาว* โดยพิธีกรได้เจาะประเด็นสำคัญดังนี้

ถาม: ประชาชนบางส่วนมองเห็นนักการเมืองที่ว่าเขาทำชั่วทำไมเขาได้ดี ทำไมเขามีข้าทาสบริวารห้อมล้อมเยอะมากมายเหลือเกิน แล้วตัวเขาก็วางใจไม่ลง คือถือสาเขา พ่อท่านจะให้ข้อคิดแก่คนเหล่านี้อย่างไรครับ

ก็ต้องปล่อยไป ต้องวางใจ เพราะว่าเป็นภาวะสุตวิสัย มันเอาอะไรไปดำเนินไปกันไม่ได้ เราต้องวางใจจริงๆ แล้วหันมาทำสิ่งที่ดี ไม่ต้องไปโกรธไปแค้นไปเคืองไปรำคาญ เพราะกฎแห่งกรรมจะจัดการสิ่งที่เป็นจริงนี้เอง สักวันหนึ่ง ลักษณะหนึ่งเมื่อไหร่ก็แล้วแต่เราไม่ต้องไปกำหนด เพราะว่าสักจะกำหนดเอง สักจะจัดการเอง

คนไม่เชื่อกรรมก็ไม่รู้จะว่าอย่างไร ไม่เชื่อกรรมไม่เชื่อวิบาก แต่คนเชื่อกรรมอย่างอาตมาหรืออย่างพวกเราที่ศึกษาธรรมะของพระพุทธเจ้าที่มีสัมมาทิฐิแล้ว จะต้องเข้าใจตรงนี้ให้ชัด คนทำชั่วก็เป็นของคนชั่ว คนทำดีก็เป็นของคนดี สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ลบล้างไม่ได้ด้วยเพราะฉะนั้นก็ให้กรรมจัดสรร เพราะว่ามันพันอำนาจที่เราจะไปจัดสรร ให้กรรมเป็นตัวจัดสรร ต้องเข้าใจอย่างนี้ให้ได้ แล้วเราก็ทำมาทำสิ่งที่ดีให้แก่ประเทศชาติตามหน้าที่พลเมืองดี

ถาม: แสดงว่าสมาชิกของกองทัพธรรมที่อยู่ตามต่างจังหวัดก็ดี หรือว่าอยู่ในกรุงเทพหรือปริมณฑลก็ดี ก็คือว่าทำหน้าที่ของตัวเองไป คนที่มีหน้าที่ทำกรรมก็ทำกรรมไป คนที่มีหน้าที่อุตสาหกรรมก็ทำหน้าที่อย่างนี้ไปใช่ไหมครับ

ใช่ หรือแม้แต่คนที่ทำหน้าที่การเมือง ก็ทำหน้าที่การเมือง แต่การเมืองคราวนี้ บอกได้เลยว่า

คนที่รับอาสาทำหน้าที่การเมืองนี้งานหนักมาก น่าเห็นใจ สำหรับคนที่ดีหรือคนที่จะจัดการในเรื่องที่ไม่ดีการเมืองนี้ ส่วนคนที่ยังทำไม่ดีเขาก็ทำของเขาไป มันก็เป็นภาวะที่ต้านกันต่อสู้กันอยู่ในตัว หนัก.. ผู้ที่รับหน้าที่อาสาแล้วหนัก แต่ถึงกระนั้นก็ตามพลเมืองหรือราษฎรก็ต้องทำหน้าที่ของพลเมืองดีในเรื่องของการเมืองเหมือนกัน เป็นการเมืองภาคประชาชน ไม่ได้รับอาสาไปทำ

ถาม: ไม่ใช่ทำไมสนใจเลย

ไม่ได้ ! ไม่สนใจการเมืองเลยไม่ได้ เป็นความผิด ละเลยหน้าที่พลเมืองดี คนที่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเมืองเลย ปล่อยปละละเลยการเมืองเลยนี้เหมือนคนไม่ใช้คนในประเทศ เหมือนคนไม่ใช้คนในสังคม เป็นคนที่ไม่ทำหน้าที่พลเมืองดี อย่างน้อยเวลามีเลือกตั้ง เราไม่ไป เบื่อ นี่มันละทิ้งหน้าที่พลเมืองดี ผิด ถือว่าเป็นความผิดของพลเมืองดี

ถาม: ถ้าเผื่อว่าเราไปเลือกตั้งก็เท่ากับพวยเรือให้โจรนั่ง ในยุคนี้

เดี๋ยวนี้เรามีช่อง ไม่ออกเสียงเลือกใคร ไม่รู้จะเลือกใคร มันเลือกไม่ได้จริงๆ เขาก็มีช่องให้ แต่ก็ถือว่าเราได้ทำหน้าที่พลเมืองดี ถ้าไม่ทำหน้าที่พลเมืองดีก็ผิดนะ อย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นพวกเรา จะบอกว่าเราไม่ได้ไปรับอาสาว่าเราเข้าไปทำงานการเมือง เมื่อเราไม่ได้รับอาสา เราก็อยู่ในฐานะของพลเมือง อยู่ในฐานะของราษฎรเต็มขั้น แต่เราก็ต้องมีหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมายตามสิทธิ และหน้าที่ ถ้าไม่กระทำเราก็ละเลยหน้าที่อย่างกฎหมายเขาบอกว่าผู้ที่เป็นข้าราชการละเลยในการปฏิบัติหน้าที่ที่มีความผิดอาญา ก็ฉันเดียวกับกันราษฎรไม่ทำหน้าที่ให้เต็มหน้าที่ก็ฉันเดียวกัน

ถาม: ประเด็นต่อมาครับ การกลับมาของพ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร การกลับมาของคุณทักษิณนี่เห็นอย่างหนึ่งครับว่ามีทั้งคนที่รักและคนที่ชัง และคนทั้งสองฝ่ายนี้ดูว่าจะค่อนข้างขัดแย้งกันสูง อุณหภูมิก็ค่อนข้างจะเพิ่มขึ้นเหลือเกินนะครับ พ่อท่านอยากจะให้ข้อ

คิดอะไรกับคนทั้งสองฝ่ายนี้ ทั้งคนที่รักคุณทุกชนิด และ คนที่เกลียดคุณทุกชนิดครับ

ก็ไม่ต้องรักต้องเกลียดกันหรือ ก พุดโดย ลัทธิธรรมแล้ว แม้แต่รักอย่างผูกพัน รักอย่างเป็น กาม รักที่เป็นมิติต่ำๆ มันก็ทุกข์มันก็บาป ไม่ได้เรื่อง ไม่ได้ราวทั้งนั้น ต้องมาศึกษาธรรมะดีๆ เพราะ ฉะนั้นยิ่งเรื่องเกลียดแล้วละก็..อย่าไปเกลียดใครเลย ไม่ต้องไปเกลียดใคร ใครจะทำชั่วทำดีเป็นกรรมของเขา เป็นการกระทำของเขา ทำชั่วยังเป็นชั่วยของเขา ลัทธิธรรมมีอยู่แล้ว เขาก็รับกรรมของเขาอยู่แล้ว

เราไม่ต้องไปเกลียดเขาให้จิตใจของเรามีมลทิน มีกิเลสเปล่าๆ เราไม่ต้องไปเกลียดไม่ต้องไปรักอะไร เขา ใครทำกรรมดีก็ดี ใครทำกรรมชั่วยังชั่ว เราจะมี หน้าที่พอที่จะต้านจะทาน ก็ทำกัน แต่เหตุการณ์ ครั้งนี้ที่เขาทำ อาตมาเห็นว่า มันจัดจ้านเกินไปที่จะ ไปต้านทานอะไรแล้ว ต้องปล่อยให้เป็นหน้าที่ของ กรรม ต้องพิจารณาให้เห็นความจริงอันนี้ แล้วเราก็ วาง..... วางใจ ปลงใจ ที่นี่เมื่อวางใจ ปลงใจแล้ว ก็มีคนห่วงประเทศ ห่วงชาติว่า อ้าวถ้าอย่างนี้ ปล่อยให้เขาทำไป แล้วประเทศจะไปรอดไหมน อาตมาก็ตอบว่า รอด แต่การรอดนั้นจะยับเยิน เท่าไรไม่รู้ ประเทศไม่ตายหรือ อาตมาเชื่อว่า เหตุการณ์ครั้งนี้ประเทศคงไม่ตาย หรือว่าชาย ประเทศให้แก่ชาติอื่นทันที แต่เขาก็ขายอยู่บ้างนะ ส่วนที่เห็นว่าชายแต่คิดว่ายังไม่ขายหมดทีเดียวหรือ เพราะฉะนั้นประเทศไทยจะตายไหม อาตมาว่าไม่ ตายหรือก็คงไปรอด ไม่ตาย แต่ที่นี้จะยับเยินแค่ไหนตอบไม่ได้ เท่านั้นเอง

ถาม: ก็แสดงว่าการเมืองในส่วนเขาเป็นกันอยู่ก็ ให้เป็นไป แต่ในส่วนการเมืองภาคประชาชน ผมเคยได้ มีโอกาสพูดคุยกับพ่อท่านนานมาแล้วในรายการนี้ แหะละครับ ว่าการเมืองภาคประชาชนที่จริงเราทำ กสิกรรมก็เป็นการเมือง เราทำค้าขายก็เป็นงานการเมือง เพราะฉะนั้นงานการเมืองคืองานเสียสละใช่ไหมครับ?

ใช่..เป็นการเสียสละ เป็นเศรษฐศาสตร์ เป็นการ สร้างสรรค์ทางเศรษฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ที่ว่านี้ เป็นเศรษฐศาสตร์แท้ๆ เพราะว่าเราทำงานแท้ๆ

เพราะว่าเราทำงานอาชีพอาชีพที่ไม่มีโทษ (อนวัชชะ) เป็นอาชีพเป็นงานที่ดี นั่นหนึ่ง สองงานดีนั้นเราก็ไม่ได้ทำตามลักษณะทุนนิยม เพราะว่าทำแล้วเราขาย หรือว่าเราสละ แจกจ่ายเจือจานอย่างต่ำกว่าทุน หรือขาดทุน ในเศรษฐกิจยุคนี้ เราขาย เรา แจก จ่ายสละออกนี้ เรามีนโยบายชดและก็ปฏิบัติคิดว่า เราทำอย่างขาดทุนนี้ เป็นเศรษฐศาสตร์ชนิดใหม่ เศรษฐศาสตร์บุญนิยมที่ขาดทุน ที่สละให้แก่ผู้อื่น การขาดทุนนี้เป็น เป็นการสะพัดที่ออกเร็ว ไม่เบียดเบียนใคร เป็นเศรษฐศาสตร์ชั้นสูง เป็นคน เสียสละสร้างสรรค์ สร้างประโยชน์แก่คนอื่น ไม่ โลกมาให้แก่ตัวเอง อย่างเศรษฐศาสตร์ทุนนิยม ก็บวกกำไรอีกเขาชอบ นั่นแหละเป็นความบาปเป็น ความเลว เป็นเศรษฐศาสตร์ชั้นเลวที่ทำให้สังคม เตือดร้อน เราถึงยืนยันว่า เศรษฐศาสตร์ที่เราทำ เป็นเศรษฐศาสตร์บุญนิยม เป็นเศรษฐศาสตร์เชิงใหม่

ถาม: คุณदानการณการเมือง ณ กาลนี้ สมาชิก กองทัพธรรมก็น่าจะมาเร่งสร้างชุมชนที่เข้มแข็ง ชุมชน ที่เป็นเศรษฐกิจพอเพียงให้เร็วขึ้น เป็นการเมืองอัน หนึ่งใช่ไหมครับ

ใช่สิ เป็นการเมือง เพราะเราช่วยสังคมนี้เป็น การเมือง

ถาม: คือแทนที่จะเอาพลังงานมาวิจารณ์ สถานการณ์การเมืองที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ เราก็เอา พลังงานไปสร้างชุมชน ไปสร้างองค์ประกอบใน ส่วน ของตัวเองให้ดีขึ้น เจริญขึ้นใช่ไหมครับ

ใช่ มันเป็นการช่วยรัฐ เป็นการช่วยประเทศ เป็นการช่วยทั้งสังคมศาสตร์ รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ เป็นเรื่องของการบ้านการเมือง แต่ที่นี้ไปตีความ จำเพาะ การเมืองคือคนที่ไปนั่งในสภา ไปทำงาน รับใช้ในข้าราชการการเมืองกลุ่มหนึ่งเท่านั้นเอง คืองานการเมือง เขาถือว่าอย่างนั้น ไม่ใช่ งาน การเมืองคืองานที่ช่วยบ้านช่วยเมือง งานการเมือง คือช่วยกันคนละไม้คนละมือในบ้านเมือง เป็นการ เสียสละช่วยบ้านเมือง

งานการเมืองไม่ใช่งานครอบครัว งานครอบครัว

คือช่วยครอบครัว งานที่ทำมาหากินส่วนตัว คืองานช่วยตัวเอง งานทำงานให้แก่ครอบครัวคืองานช่วยครอบครัว เลี้ยงดูคุณหนูคุณแม่ เลี้ยงจวนสังเคราะห์ครอบครัว แต่งานช่วยบ้านเมืองคืองานการเมือง ช่วยบ้านช่วยเมือง คืองานการเมือง

ที่นี้งานการเมืองแบ่งเป็น งานการเมืองระบบสภา กับงานการเมืองระบบประชาชนภาคประชาชน ภาคการเมืองที่เป็นระบบสภา ที่เป็นนิตินัยตามหลักเกณฑ์ของการเมือง นั่นถือว่าอาสาไปทำ ส่วนประชาชนทุกคนไม่ได้อาสา ก็ต้องทำหน้าที่เป็นพลเมืองดี ที่ต้องทำงานการเมืองช่วยประเทศชาติ ช่วยบ้านเมืองได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้น งานช่วยประเทศชาติช่วยสังคมด้วยวิธีเศรษฐศาสตร์ ด้วยวิธีของวิทยาศาสตร์เอง หรือด้วยวิธีของสังคมศาสตร์ เองก็เป็นงานการเมือง คนนั้นมีความรู้ก็ต้องช่วยงานการเมือง สรุปง่ายๆ ว่า **งานการเมืองคืองานช่วยบ้านช่วยเมือง ไม่ใช่ช่วยครอบครัวเท่านั้น ไม่ใช่ช่วยตัวเองเท่านั้น**

ถาม: คนที่กำลังเก็บขยะแยกขยะให้เป็นสัดส่วน คนที่เอาขยะสด เอาเศษอาหารไปทำปุ๋ยก็ถือว่าเป็นงานการเมืองใช่ไหมครับ

เป็นงานการเมืองถ้าเผื่อว่าผู้ที่ไม่ได้ทำขยะเพื่อไปล้าลาภล่ายศเอาเปรียบเอารัดปล้นสังคม แต่เป็นการทำความสะอาดสะอาดให้บ้านเมือง แล้วก็ทำให้อย่างเสียสละ แม้จะเป็นการเอาไปแลกไปเปลี่ยนก็ได้ โดยแลกเปลี่ยนมาในอัตราที่มันต่ำกว่าทุน เป็นอัตราที่ไม่ได้ไปเอาเปรียบ เอากำไร แต่ยอมขาดทุน นี่คือการเสียสละ ผู้ที่เสียสละให้บ้านเมือง เสียสละให้องค์กรอื่น เสียสละให้ประชาชน ไม่ใช่เสียสละให้แต่ครอบครัวเท่านั้น ให้แต่ครอบครัวเท่านั้นคือการบ้านซัดๆ แต่ถ้า..เมือง บ้านเมืองก็คือการสละ ก็คือการทำงานการเมือง

ถาม: คือประชาชนก็ยังเข้าใจในภาพว่า การเมืองเป็นเรื่องของนักการเมือง นักการเมืองคือคนที่ใส่สูท แล้วไปประชุมสภา แล้วก็เลือกคั้งนี้คือการเมือง แต่ตรงนั้นผมก็อยากจะยกมาย้ำว่า ประชาชนที่ทำได้ ทำนา ทำ

กิจกรรมไร้สารพิษ ทำปุ๋ยชีวภาพใช้เอง ไม่ค่อยรู้สึกว่าตัวเองทำงานการเมือง

งานรัฐศาสตร์หรือว่าการเมืองในประเทศไทยนี้ เขาไม่ได้สอนการเมืองให้แก่ประชาชน อย่าวว่าแต่ไม่สอนให้แก่ประชาชนเลย ผู้เรียนรัฐศาสตร์มา คุณก็เรียนรัฐศาสตร์มา แล้วดูสิ เรียนรัฐศาสตร์มาแท้ๆ ก็ยังไม่เข้าใจว่าการเมืองคืออะไร ไม่รู้นะ อาตมาไม่ได้เรียนรัฐศาสตร์ ไม่ได้เป็นนักศึกษาเลย ชาตินี้ไม่ได้มีปริญญากับเขาลักใบหนึ่ง ก็เข้าใจตามประสา อาตมาว่า งานการเมืองนั่นคืองานไปช่วยบ้านช่วยเมือง คนที่อาสา ก็เรียกว่านักการเมืองในกรอบ นอกกรอบก็คือนอกสภา หรือว่าการเมืองภาคประชาชน ก็เป็นการเมืองที่ไม่ได้ไปอาสา แต่ก็มีหน้าที่ที่จะทำงานการเมืองด้วย

สรุปอีกทีหนึ่งงานการเมืองก็คือ งานที่ได้ช่วยบ้านช่วยเมือง ไม่ใช่งานที่ได้ช่วยแต่ครอบครัว หรือช่วยแต่กิจการของตัวเอง ใครที่ทำอะไรได้แต่เพียงผลประโยชน์แก่ตัวเอง ทำให้แต่ครอบครัว ทำให้แต่ชายธุรกิจของตัวเองอยู่แค่นี้ คนนี้ทำแต่งานการบ้านไม่ทำงานการเมือง ถ้าทำงานให้บ้านให้เมืองก็คืองานการเมือง นี่คือการเข้าใจของอาตมา จะเป็นลูกทุ่งหรือไม่ลูกทุ่งก็ตามใจ

ถาม: จากที่เห็นเขาย้ายข้าราชการระดับสูงแล้วนี้ มีการตั้งข้อสังเกต เป็นการเช็กบิลกันหรือเปล่า และในส่วนของชาวอโศกเอง หลายคนเขาท้วงนะครับว่า อาจจะมีผลกระทบในทางด้านลบ พอท่านเป็นห่วงหรือเปล่าครับ ?

จะว่าห่วงก็ไม่ได้ห่วงมาก เพราะว่าเราไม่ได้มีจิตอาฆาตเคียดแค้น เราไม่มีจิตที่จะไปทำร้ายทำลาย เราพูดลัทธิธรรม เราแสดงออกตามฐานะของพลเมืองพอสมควร ตามการประมาณว่า เราน่าจะทำแค่ไหนแค่นี้ ถ้าเห็นว่าอันนี้น่าจะเป็นโอกาสที่ควรจะไปร่วมได้ ไปทำได้เราก็ไปทำ ส่วนโอกาสที่มันไม่ควร เห็นว่ามันมีผลเสียมากกว่า มันไม่เกิดประโยชน์ มันเกิดโทษมากกว่าเราก็ไม่ไปทำ ก็มีวิจรรย์ญาณของเราเท่านั้นเอง เช่นอย่างตอนนี้ ยับยั้งอยู่เราไม่ไปทำอะไรมาก **๒**

อย่าเชื่อ คำพูด ง่ายนัก
หลงรัก เห็นแต่ แง่สุข
ประมาท มัวเมา จึงทุกข์
สิ้นสุข สิ้นเสีย สิ้นใจ

อย่าเชื่อง่าย

(สมุททวาณิชชาดก)

เมื่อ พระอัครสาวกสามารถนำเหล่าภิกษุที่พระเทวทัต (เจ้าชายเทวทัตเป็นพี่ชายของพระนางพิมพา) พาไป เอากลับคืนมาเข้าเฝ้าพระศาสดาได้ ทำให้พระเทวทัตไม่อาจอดกลั้นความแค้นใจ ถึงกับกระอักเลือดออกทางปาก เกิดทุกเวทนาบีบคั้นแรงกล้า ทำให้ได้สำนึก หวนระลึกถึงพระคุณของพระศาสดา

“เราเองคิดทำลายล้างพระศาสดา แต่พระองค์ทรงมิได้มีจิตคิดร้ายเราเลย แม้เหล่าพระเถระทั้งหลายก็มีได้อาฆาตเรา **บัดนี้เรา**

ต้องไร้ที่พึ่ง ก็เพราะบาปที่เรากระทำเอง ทำให้ พระศาสดาทรงทอดทิ้งเรา พระเถระทั้งหลาย ทอดทิ้งเรา แม้พระราชาผู้ทรงเป็นญาติอัน ประเสริฐก็ทอดทิ้งเราด้วย เหล่าศากยราชสกุล ล้วนพากันทอดทิ้งเราหมด **บัดนี้เราสำนึกตัวแล้ว เราต้องไปกราบทูลขอขมาต่อพระศาสดา**

คิดแล้ว ก็ให้คนช่วยหามตนไปด้วยเตียง เดิน ทางค้ำงแรมจนกระทั่งถึงแคว้นโกศล ครั้น **พระอานนท์**รับทราบข่าวนี้ จึงกราบทูลแด่ พระศาสดาที่เชตวันมหาวิหาร

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ มีข่าวมาว่าพระ เทวทัตกำลังเดินทางมาเข้าเฝ้า เพื่อให้พระองค์ ทรงอภิเษกให้”

พระศาสดาทรงสดับเช่นนั้น ได้ตรัสว่า

“ดูก่อนอานนท์ เทวทัตจะมาไม่ถึงเรา จะ ไม่ได้เห็นเรา”

ครั้นมีข่าว พระเทวทัตได้มาถึงประตูพระนคร สวรรค์แล้ว พระอานนท์ก็กราบทูลพระศาสดาอีก แม้พระศาสดาก็ตรัสตอบเหมือนเดิมเช่นกัน

เมื่อพระเทวทัตมาถึงสระโบกขรณี (สระบัว) ซึ่งอยู่ใกล้ประตูพระวิหารเชตวัน พลันบังเกิด ความเร่าร้อนจัดขึ้นในร่างกาย พระเทวทัตจึง ปรรณนาจะต็มน้ำ ได้บอกกับพวกที่แบกเตียงว่า

“ท่านทั้งหลายขอให้เราได้ลงจากเตียง เถิด เราต้องการต็มน้ำ”

แต่พอพระเทวทัตก้าวเท้าลงเหยียบแผ่นดิน เท่านั้น มหาปฐพีตรงนั้นพลันแตกเป็นช่อง ปรากฏเปลวไฟจากอเวจี (นรกขุมที่ลึกสุด) พวยพุ่ง ขึ้นมาแผดเผา นำเอาตัวพระเทวทัตลงไป ขณะนั้นพระเทวทัตได้สำนึกว่า

“บาปกรรมของเราถึงที่สุดแล้ว ขอรำลึกถึง พระคุณของพระศาสดาเป็นที่พึ่งเถิด”

แล้วบ้ายหน้าตกลงสู่รอกอเวจี แม้พวก ตระกูลทั้ง ๕๐๐ ที่อุปถัมภ์เข้าข้างพระเทวทัต แต่คำว่าพระศาสดาก็พากันไปในรอกอเวจีเช่นกัน

ณ ธรรมสภา เหล่าภิกษุสนทนากัน

“ท่านทั้งหลาย พระเทวทัตเป็นคนบาป

เพราะหมกมุ่นในลาภสักการะ จึงได้ผูกโกรธใน พระศาสดา จนมองไม่เห็นภัยในอนาคต ต้อง ตกลงสู่รอกอเวจีกับพวกตระกูลทั้ง ๕๐๐ นั้น”

พระศาสดาเสด็จมาถึง ทรงทราบเรื่องที่ภิกษุ สนทนากันแล้ว ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น ที่ เทวทัตหมกมุ่นในลาภสักการะ จนมองไม่เห็นภัย ในอนาคต **แม้ในกาลก่อน ก็ไม่เห็นภัยภายหน้า ต้องถึงความพินาศย่อยยับพร้อมพรรคพวก เพราะมัวแสวงหาความสุขเฉพาะหน้านี้เอง”**

แล้วทรงนำเรื่องราวนี้มาตรัสเล่า

.....
ในอดีตกาล ณ หมู่บ้านช่างไม้แห่งหนึ่ง อยู่ อาศัยกัน ๑,๐๐๐ ครอบครัว ต่างมีอาชีพปลูก บ้านสร้างเรือน ทำของใช้ไม้สอยต่างๆ แต่ในช่วง การทำมาหากินผืดเคืองพากันกู้หนี้ยืมสินในที่ต่างๆ แล้วไม่อาจชดใช้คืนแก่พวกเจ้าหนี้ได้

เมื่อถูกเจ้าหนี้เร่งรัดทวงคืนหนี้เข้า ก็ทุกข์ ใจพากันปรึกษากันว่า

“พวกเราน่าจะพากันไปอาศัยอยู่ถิ่นอื่น ไป ตั้งต้นชีวิตใหม่กันเถอะ”

ตกลงกันแล้ว ก็ชวนกันเข้าป่าตัดไม้มาต่อเรือ **ลำใหญ่โตมโหฬาร** เสร็จแล้วก็ลอบพาลูกเมียของ ตนขึ้นเรือในเวลากลางคืน แอบแล่นสู่มหาสมุทร รอนแรมไปกระทั่งถึงเกาะแห่งหนึ่งท่ามกลาง มหาสมุทร

บนเกาะนี้...มีชายคนหนึ่งอาศัยอยู่ก่อนนาน แล้วเพราะเรือของเขาอัปปาง บัดนี้เขามีร่างกาย เปลือยเปล่าแต่อ้วนท้วนด้วยพืชผลไม้อันอุดม สมบูรณ์บนเกาะ มีผมเผ้าและหนวดเครางอกยาว แลดูราวกับพวกยักษ์ มักส่งเสียงพุดคุยกับตัวเอง หรือร้องเพลงอย่างมีความสุขเสมอๆ เขามักร้องว่า

“มนุษย์ทั้งหลายที่พากันไกล พากันหว่านเลี้ยง ซีพด้วยพืชผลนั้น ไม่มีทางได้ผลดีเท่าเศษเสี้ยว แห่งพืชผลบนเกาะนี้เลย **เกาะของเรานี้แหละ วิเศษกว่าชมพูทวีปซะอีก”**

ครั้งพวกเขาไม่มาถึงเกาะนี้แล้ว ก็ให้ชายฉกรรจ์ ๗-๘ คนสำรวจเกาะ พอได้ยินเสียงร้องเพลงของชายคนนั้น ก็เดินตามเสียงไปจนพบเขาที่แรกก็ตกใจคิดว่าเป็นยักษ์ พวกกันยกคันธนูเตรียมยิงด้วยลูกศร แต่ซีเปลือยรีบร้องตะโกนขึ้นก่อน

“ฉันไม่ใช่ยักษ์ โปรดอย่ายิง ไว้ชีวิตฉันเถิด ฉันเป็นมนุษย์เช่นท่าน”

อ้วนวอนข้าชากอยู่อย่างนั้น จนพวกเขาไม่มั่นใจว่า เขาไม่ใช่ยักษ์แน่นอน จึงยอมลดอาวุธแล้วเล่าเรื่องความเป็นมาสู่กันฟัง เขาอดไม่ได้ที่จะพูดว่า

“พวกท่านมาถึงเกาะนี้ได้ นับว่าเป็นบุญอย่างยิ่ง เพราะเกาะนี้อุดมสมบูรณ์มาก ไม่ต้องลงมือเพาะปลูกก็มีกินพืชทั้งหลายเกิดขึ้นเอง ทั้งข้าวสาลี อ้อย กัล้วย มะม่วง ขนุน ตาล มะพร้าว เป็นต้น ล้วนมากมายกินไม่หมด รวากับเป็นเกาะสวรรค์เลยทีเดียว”

ฟังแล้วพวกเขาไม่ตีใจนัก แต่อดไม่ได้ที่จะถามว่า

“แล้วอันตรายอื่นๆ จะไม่มีแก่พวกเราบ้างเลยหรือ”

คราวนี้ซีเปลือยจึงเตือนขึ้นมาว่า

“เกาะนี้มีพวกเทวดาผู้ดีมีความสุขสบายอยู่ด้วย หากเทวดาพวกนี้เห็นอุจจาระ หรือได้กลิ่นปัสสาวะของพวกท่านซึ่งถ่ายเรียราดไว้ ก็จะโกรธเกลียดมาก ฉะนั้นหากถ่ายอุจจาระหรือปัสสาวะแล้ว ต้องกลบเสียด้วยทราย ภัยในเกาะนี้ก็มิเพียงเท่านั้นเอง พวกท่านขออย่าประมาทก็แล้วกัน”

บรรดาช่างไม้ทั้งพันครอบครัวนั้น จึงพากันตกลงที่จะอยู่ที่นี้ โดยแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มละ ๕๐๐ ครอบครัว ต่างก็มีหัวหน้ากลุ่มของตน กลุ่มหนึ่งมีหัวหน้าเป็นบัณฑิต (ผู้ฉลาดในธรรม) ซึ่งไม่หมกมุ่นในรสทั้งหลาย อีกกลุ่มหนึ่งมีหัวหน้าเป็นพาล (ผู้โง่ในธรรม) ซึ่งหมกมุ่นมัวเมาในรสทั้งหมดอยู่อาศัยกันอย่างสุขสบายในเกาะนั้น

มีอยู่วันหนึ่ง พวกเขาไม่ช่วยกันทำเมรัย (น้ำเมาที่หมักจากผลไม้) ด้วยน้ำอ้อยขึ้นมา ครั้นหมักได้ที่แล้วก็เอามาฉลองดื่มกินกัน ร้องรำทำเพลงสนุกสนาน ตกอยู่ในอำนาจที่เมามายด้วยความประมาท ถ่ายอุจจาระและปัสสาวะไว้แล้วไม่กลบฝัง ทำให้เกาะสกปรกไปด้วยปฏิกูลพวกเทวดาผู้ดีสุขจึงพากันโกรธจัด คิดกันว่า

“ต้องให้น้ำทะเลล้นท่วมเกาะนี้ เพื่อชะล้างเกาะให้สะอาดน่าอยู่ดังเดิม”

แล้วกำหนดวันพระจันทร์เต็มดวงที่จะถึง เป็นวันที่จะทำให้ น้ำทะเลท่วมเกาะ แต่ในเทวดาผู้ดีสุขเหล่านั้น เทพบุตร (เทวดาทางทิศเหนือ) บังเกิดจิตเมตตาสงสาร จึงไปเตือนพวกเขาไม่ว่าทั้งหลาย

“ในวันพระจันทร์เพ็ญที่จะถึงนี้ ทะเลจะมีคลื่นจัด น้ำจะท่วมเกาะให้จมลง อย่าให้คลื่นทะเลฆ่าพวกท่านได้เลย จงพากันไปหาที่พึ่งอาศัยที่อื่นเถิด”

บอกแล้วเทพบุตรก็จากไป เทพทักษิณ (เทวดาทางทิศใต้) เห็นอย่างนั้นก็พอใจ คิดว่า

“หากพวกเขาไม่เชื่อถ้อยคำของเทพบุตรแล้ว ก็จงพากันหนีไปได้ ฉะนั้นเราต้องห้ามพวกนี้ไว้ ต้องให้ถึงความพินาศเสียให้หมด”

คิดแล้วด้วยจิตที่ไร้เมตตา จึงปรากฏกายขึ้นกล่าวกับพวกเขาไม่ว่าเหล่านั้น

“ท่านทั้งหลายอย่าตกใจกลัว ไม่ต้องเศร้าโศกอันใดเลย จงเบิกบานใจเถิด เพราะจะไม่เกิดคลื่นทะเลท่วมเกาะใหญ่นี้ได้เลย เราเห็นแล้วด้วยนิมิต (ลางบอกเหตุ) มากมาย

พวกท่านจงยึดครองเกาะนี้เอาไว้ เพราะมีอาหารเพียงพอทั้งข้าวและน้ำ เป็นที่น่าอยู่น่าอาศัยนัก เราไม่เห็นจะมีภัยอันใดเกิดขึ้นกับพวกท่านได้เลย จงสุขใจอยู่กับลูกหลานของตนเถิด”

กล่าวจบเทพทักษิณก็หลีกไป เมื่อพวกเขาไม่ฟังเทพทั้งสองกล่าวแล้ว หัวหน้าช่างไม้ที่เป็นพาลจึงเอ่ยปากขึ้นบ้างว่า

“เทพบุตรนั้นไม่เห็นนิมิต จึงไม่รู้แจ้งได้ว่าจะ

มีภัยหรือไม่มีภัย ส่วนเทพทักษิณไม่คัดค้านความ
สุขสำราญของพวกเรา ถ้อยคำของเทพบุตรนี้
เป็นคำจริงแน่แท้ พวกเราอย่ากลัวเลย อย่า
เศร้าโศก จงอยู่อย่างสบายใจเถิด”

แต่หัวหน้าช่างไม้ที่เป็นบัณฑิตไม่เห็นด้วย ไม่
เชื่อถือถ้อยคำของหัวหน้าช่างไม้พาล จึงได้กล่าว
เสนอแนะออกไปว่า

“เทพทั้งสองกล่าวไม่ตรงกัน เทพอุตรบอกว่า
จะมีภัย แต่เทพทักษิณกลับบอกว่าปลอดภัย ดัง
นั้นเราขอเตือนท่านทั้งหลาย พวกเราทั้งหมดอย่า
ได้ฉิบหายเสียเร็วพลันเลย จงช่วยกันซ่อมทำ
เรือใหญ่ของพวกเราให้มั่นคงแข็งแรง ติด
เครื่องมือเครื่องมือไว้พร้อมสรรพ

เพราะถ้าเทพอุตรพูดจริง เทพทักษิณก็พูดเท็จ
เมื่อมีอันตรายเกิดขึ้น เราทุกคนก็สามารถขึ้นเรือ
ในทันที ข้ามไปถึงฝั่งได้ด้วยความสะดวกดี

แต่ถ้าเทพทักษิณพูดจริง เทพอุตรก็พูดเท็จ
ไม่มีอันตรายใดๆ เกิดขึ้น เรือของพวกเราซ่อม
เอาไว้ก็ไม่เสียหายอะไรไม่ต้องละทิ้งเกะนี้ไป

ดังนั้นพวกเราจึงไม่ควรเชื่อถืองายๆ ว่า
ผู้กล่าวก่อนจึงจะจริงถูกต้อง หรือผู้กล่าวภาย
หลังจึงจะจริงถูกต้อง แต่ถ้าคนใดในโลกนี้รู้จัก
เลือกพิจารณาให้ถูกต้อง คนนั้นย่อมเข้าถึง
ฐานะอันประเสริฐ”

ได้ฟังอย่างนั้นหัวหน้าช่างไม้พาลก็ไม่เห็นด้วย
ยังคงยืนยันความคิดของตนว่า

“เทพอุตรผู้กล่าวก่อนนั้น พูดไม่จริง พูดด้วย
ความเจ็บแค้นพวกเรา แต่เทพทักษิณผู้กล่าวภาย
หลังนั้นสิพูดจริง พูดด้วยความรักต่อพวกเรา
ฉะนั้นพวกเราจะต้องทิ้งเกะสวรรค์นี้ไปทำไม ถ้าหาก
ท่านอยากจะไป ก็จงควบคุมคนของท่านซ่อม
ทำเรือกันเองเถอะ ส่วนพวกของข้าพเจ้าไม่มี
เหตุใดที่จะต้องใช้เรื่อนั้นเลย”

เหตุการณ์เป็นเช่นนี้ หัวหน้าช่างไม้บัณฑิต
จึงชักชวนพรรคพวกของตนซ่อมแซมเรือ
เตรียมอาหารเอาไว้บนเรือ พร้อมรับ
สถานการณ์ที่จะเกิดขึ้น แล้วรอคอยอยู่บน

เรือใหญ่นั้น

วันเพ็ญมาถึง...คลื่นทะเลเริ่มรุนแรง น้ำท่วม
ถึงเข้าแล้ว แต่พวกช่างไม้พาลซึ่งหมกหมุ่นมัวเมา
ในรสต่างนั่งดูกันเฉย พวกพันพุดอย่างสบายใจว่า

“คลื่นทะเลจะซัดลาดมาก็เพียงเท่านั้นแหละ
เดี๋ยวก็จะลดลงไปเอง”

แต่น้ำทะเลไม่หยุดท่วม ยังคงสูงขึ้นอย่าง
รวดเร็ว เดี่ยวเดี๋ยวก็สูงถึงเอว สูงถึงยอดต้นตาล
ท่วมเกาะจมหายไป เหล่าพวกช่างไม้พาลทั้ง ๕๐๐
ครอบครัว พวกพันพาคไปหมดสิ้น

.....

พระศาสดาตรัสชาดกนี้จบแล้ว ทรงเฉลยว่า
“หัวหน้าช่างไม้พาลในครั้งนั้น ได้มาเป็น
พระเทวทัตผู้ติดสุขในปัจจุบันนี้เอง ส่วนเทพทักษิณ
ได้มาเป็นพระโกกาลิกะ เทพอุตรได้มาเป็น
พระสารีบุตร และหัวหน้าช่างไม้บัณฑิตนั้นได้
มาเป็นเรตถาคต”

แล้วตรัสเตือนเป็นคาถาธรรมสุดท้ายว่า

“กุลบุตรผู้มีปัญญากว้างขวาง รู้แจ้งชัดถึง
ประโยชน์ในอนาคต ย่อมไม่ปล่อยให้ประโยชน์แม้
น้อยผ่านพ้นไป เหมือนพวกช่างไม้บัณฑิตพากัน
ไปสู่อุ้งทะเลได้โดยสวัสดิ์ ด้วยการกระทำของตน

ส่วนพวกคนพาลที่มัวเมาหมกมุ่นในรสด้วยความ
หลง ย่อมไม่รู้แจ้งชัดถึงประโยชน์ในอนาคต
ต้องการแต่ความสุขที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า ย่อม
พากันพินาศ เหมือนพวกช่างไม้พาลพากันล่มจม
อยู่กลางทะเล

ดังนั้นบัณฑิตทั้งหลายย่อมรีบทำกิจ ที่ควร
ทำก่อนทันที ไม่ปล่อยให้กิจที่ควรทำนั้นผ่านไป
แล้วกลับกลายเป็นสิ่งเบียดเบียนตัวเองได้ใน
ภายหลัง

กิจที่เป็นประโยชน์ทั้งหลาย จึงไม่เบียดเบียน
ผู้รีบทำกิจที่ควรทำนั้น แม้ในเวลาอนาคต”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๖๒๕
อรรถกถาแปลเล่ม ๖๐ หน้า ๑๓๐)

● ทศพนธ์ นรทัศน์

thossaphol_no@nesac.go.th

โครงการจัดตั้งชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All)

คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ

ต่อจากฉบับ ๒๑๒

๒. คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตสำหรับผู้สูงอายุ

๒.๑ คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตกับผู้สูงอายุ

คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือสำคัญในการเชื่อมต่อเข้าสู่โลกออนไลน์ของเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งเต็มไปด้วยบริการที่หลากหลายอันเป็นแหล่งสาระความรู้ ความบันเทิงแก่ผู้สูงอายุ ได้แก่ เว็บไซต์ต่างๆ ที่สามารถให้ข้อมูลทุกอย่างที่อยากรู้ (จนมีผู้กล่าวไว้ว่าเว็บไซต์คือห้องสมุดที่ใหญ่ที่สุดในโลก) บริการรับ-ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ การสืบค้นข้อมูลออนไลน์ การสนทนาออนไลน์ เป็นต้น ผู้สูงอายุหลายท่านอาจจะคุ้นเคยกับการใช้งานเครื่องคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตเป็นอย่างดีในช่วงวัยก่อนเกษียณการทำงาน และท่านเหล่านั้นก็มักจะประจักษ์ด้วยตนเองแล้วว่าคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตนั้น มีประโยชน์ต่อการเรียนรู้เพียงใด แต่ผู้สูงอายุหลายท่านก็ไม่คุ้นเคย หรือไม่เคยใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตมาก่อน ก็อาจมีความรู้สึกว่าการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตเป็นสิ่งที่ยุ่งยากต่อการใช้งาน และทันสมัยเกินไปสำหรับตนเอง จากรายงานตัวชี้วัดการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของประเทศไทย (ICT Indicators) สำนักงานสถิติแห่งชาติ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๙ พบว่า มีกลุ่มผู้สูงอายุ (๕๕ ปีขึ้นไป) ใช้คอมพิวเตอร์ประมาณร้อยละ ๓.๖ ของประชากร (ประมาณ ๒,๒๖๑,๘๓๓ คน) และใช้อินเทอร์เน็ตประมาณ ร้อยละ ๒.๐ ของประชากร (ประมาณ ๑,๒๕๖,๕๗๔ คน)^{๑๒} (ปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ประเทศไทยมี ๖๒,๘๒๘,๗๐๖ คน^{๑๓}) และมีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ตามการเพิ่มของจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย ที่มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง (ปี ๒๕๕๐ (ข้อมูล ณ สิงหาคม ๒๕๕๐) มีผู้ใช้อินเทอร์เน็ตประมาณ ๘,๔๖๕,๘๐๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕๙ จากประชากร ๖๗,๒๔๙,๔๕๖ คน^{๑๔}) ศูนย์วิจัยกสิกรไทย ประมาณการตัวเลขผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยจะสูงถึงประมาณ ๑๐.๑ ล้านคนในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ และมีแนวโน้มเคลื่อนตัวไปในภูมิภาคมากยิ่งขึ้น^{๑๕}

๑๒ สำนักงานสถิติแห่งชาติ, http://service.nso.go.th/nso/g_indicator/IctIndicators.pdf ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๐.

๑๓ http://www.dopa.go.th/stat/y_stat49.html ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๐.

๑๔ ITU. Thailand Internet usage, broadband and telecommunications reports, อ้างถึงใน <http://www.internetworldstats.com/asia/th.htm> ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๐.

๑๕ ศูนย์วิจัยกสิกรไทย, บริการอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย : แนวโน้มในปี ๒๕๔๙-๒๕๕๑.

ในต่างประเทศนั้น ขอยกตัวอย่างการสำรวจสถิติการใช้งานอินเทอร์เน็ตในกลุ่มผู้สูงอายุชาวอังกฤษ^{๑๑} (พ.ศ. ๒๕๔๙) พบว่า เพียงร้อยละ ๒๘ ของผู้ที่มีอายุเกิน ๖๕ ปีเท่านั้นที่มีอินเทอร์เน็ตใช้งานที่บ้าน เทียบกับสัดส่วนผู้ใช้งานอินเทอร์เน็ตทั้งหมดของประเทศที่คิดเป็นสัดส่วนเฉลี่ยราวร้อยละ ๕๗ ของครัวเรือนทั้งหมดการใช้งานอินเทอร์เน็ตของผู้สูงอายุที่ยังน้อยอยู่นั้นส่งผลให้เกิดปัญหาการเสียโอกาสในการรับบริการที่เป็นประโยชน์จำนวนไม่น้อย ข้อสรุปนี้มาจากการสำรวจของหน่วยงานผู้กำกับดูแลกิจการโทรคมนาคมของอังกฤษในชื่อ Ofcom ซึ่งได้ทำการสำรวจกลุ่มผู้สูงอายุทั้งในตัวเมืองและในพื้นที่ห่างไกล การสำรวจของ Ofcom พบว่า มากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีอายุมากกว่า ๖๕ ปีขึ้นไปตัดสินใจไม่ใช้งานอินเทอร์เน็ตเพราะเหตุผลว่าตนเองไม่มีผลประโยชน์ใดบนอินเทอร์เน็ต ขณะที่มากกว่า ๒ ใน ๓ ของกลุ่มตัวอย่างระบุว่าแม้ปัจจุบันจะไม่มีการใช้งานอินเทอร์เน็ต แต่หากว่าได้รับการสนับสนุนที่ดีพอก็พร้อมที่จะเข้าสู่โลกออนไลน์ทันที ที่สำคัญกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ระบุว่าต้องการหลักสูตรสอนการใช้งานอินเทอร์เน็ตที่ออกแบบมาสำหรับผู้สูงอายุโดยเฉพาะ และต้องการให้ผู้สูงอายุด้วยกันเป็นผู้สอนด้วย

จอห์น คาร์บิส (John Carbis) วิศวกรราชสำนักปลัดเกษียณ ผู้ควบคุมดูแลร้านอินเทอร์เน็ตในโรงพยาบาล Royal Hospital ในเมืองเชลซี เห็นด้วยกับผลการสำรวจที่ได้ โดยระบุว่าทำให้ความรู้ด้านอินเทอร์เน็ตแก่กลุ่มผู้สูงอายุเป็นเรื่องจำเป็น ผู้สูงอายุเหล่านี้แม้จะไม่จำเป็นต้องใช้งานคอมพิวเตอร์ แต่ก็สามารถรับประโยชน์จากอินเทอร์เน็ตหรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเป็นไปได้สูงว่าผู้สูงอายุอาจจะยุติการเขียนจดหมายแบบธรรมดาก็เป็นได้ คาร์บิสเปิดเผยข้อมูลที่น่าสนใจของร้านอินเทอร์เน็ตในโรงพยาบาลที่อยู่ภายใต้ความดูแลของเขาว่าได้รับความนิยมจากกลุ่มผู้ป่วยในโรงพยาบาลอย่างท่วมท้น โดยขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากเครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล (PC) สำหรับให้บริการจำนวน ๔ เครื่องเพิ่มเป็น ๑๐ เครื่อง (กรกฎาคม ๒๕๔๙) มีลูกค้ามาใช้บริการอินเทอร์เน็ตและจดหมายอิเล็กทรอนิกส์มากกว่า ๖๐ คนต่อวัน

จากผลการสำรวจและประมาณการแนวโน้มผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย และต่างประเทศแสดงให้เห็นว่าผู้สูงอายุได้เริ่มหันมาให้ความสำคัญในการที่จะใช้คอมพิวเตอร์สำหรับการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต เพื่อให้ตนเองสามารถเรียนรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีและใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีเหล่านั้นในโลกยุคข้อมูลข่าวสาร (Information age) ผู้เขียนจึงขอยกตัวอย่างกลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รวมตัวกันเพื่อนำคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตมาใช้ประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตน โดยรวมกลุ่มกันภายใต้ชื่อ ชมรม โอฟีฟิวายคลับ (Old People Playing Young Club: OPPY Club) ซึ่งเป็นชมรมคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตสำหรับผู้สูงอายุที่สามารถดำเนินการได้ล้มฤทธิ์ผลอย่างเป็นรูปธรรมคุณหญิงชัชวีร์ จาติกวณิช ประธานชมรมโอฟีฟิวายคลับ(OPPY Club)^{๑๒} ผู้ก่อตั้งและเป็นผู้ขยายโอกาสให้แก่ผู้สูงอายุทั้งหลายได้รู้จักใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ได้กล่าวถึงจุดเริ่มต้นของชมรมว่าเกิดจากความสนใจในเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่กำลังก้าวเข้าสู่แต่ละบ้าน แต่ละครอบครัวอย่างรวดเร็ว ประกอบกับความเป็นจริงในสภาพสังคมไทยที่เปลี่ยนไป ผู้สูงอายุต้องทำกิจกรรมเพื่อสร้างประโยชน์ให้กับตนเองและสังคมมากยิ่งขึ้น เพราะอินเทอร์เน็ตเป็นแหล่งรวมความรู้ที่ใหญ่ที่สุดในโลก กอปรกับทฤษฎีที่ว่า คนเราสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต จึงเป็นที่มาของการเปิดชมรม โอฟีฟิวายคลับ เพื่อให้ผู้สูงวัยตั้งแต่ ๔๕ ปีขึ้นไป ได้เรียนรู้เทคโนโลยีร่วมสมัย และใช้ประโยชน์จากการเป็นแหล่งความรู้ขนาดใหญ่ในโลกไซเบอร์

๑๑ ผู้จัดการออนไลน์, บทความ “สำรวจพบผู้สูงอายุส่วนใหญ่พลาดบริการสำคัญเพราะเงินเน็ต”. ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๙ อ้างถึงใน <http://www.bcoms.net/article/detail.asp?id=269> ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๐
๑๓ <http://www.happyoppy.com> ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๐

คุณหญิงชัชวีร์ จาติกวณิช

“ผู้สูงอายุทุกวันนี้ มักไม่มีอะไรทำ พอไม่มีอะไรทำก็จะคิดถึงแต่เรื่องของตัวเองมากเกินไปและเกิดภาวะเศร้าหมอง จนบางครั้งต้องเรียกร้องความสนใจจากลูกหลาน จนเกิดเป็นปัญหาส่วนเกินของครอบครัวในที่สุด การทำเป็นชมรมเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้สูงอายุได้มีสังคม และสามารถค้นหาข้อมูลที่สนใจได้ แถมยังเป็นการเชื่อมความสัมพันธ์ในครอบครัวให้ผู้สูงอายุคุยกับลูกหลานในเรื่องเดียวกันได้”..(คุณหญิงชัชวีร์ จาติกวณิช)

สุธีรา จำลองคุณลักษณะ^{๑๘} ผู้จัดการด้านการฝึกอบรม กล่าวว่า “ในการสอนผู้สูงอายุ นั้น ต้องสอนตั้งแต่เริ่มแรก และใช้ภาษาที่ง่ายที่สุด ซึ่งส่วนใหญ่ผู้สูงวัยที่เข้ามาเรียนรู้การใช้อินเทอร์เน็ตมักใช้ตรวจสอบ (Check) จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่มีผู้ส่งมาถึงตนเอง เข้าไปในเว็บไซต์ต่างๆ เพื่อค้นหาข้อมูลตำราอาหาร พิมพ์ข้อความในไมโครซอฟท์เวิร์ด และอ่านข่าวประจำวัน แม้ว่ารุ่นนี้จะเป็นรุ่นที่ ๓ แล้ว และมีการเก็บค่าสมาชิก และค่าสอน รวมค่ากิจกรรมภายนอกอื่นๆ ก็มีผู้เรียนตามเป้าหมาย นับว่าประสบความสำเร็จในการสอน และผู้สูงอายุมักจะต่ออายุการเป็นสมาชิก เพื่อขอเรียนซ้ำแล้วซ้ำอีก และได้พบเพื่อนในวัยเดียวกันด้วย ขณะนี้มีผู้ที่ เป็นสมาชิกอายุสูงสุดถึง ๘๗ ปี ผู้เรียนส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุที่เป็นนักธุรกิจและข้าราชการมาก่อน มีความพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษดี และมีลูกหลานที่ใช้อินเทอร์เน็ตอยู่บ้านด้วย พล.อ.ต.ประสาน ดารานนท์ อดีตผู้อำนวยการโรงพยาบาลภูมิพล และคุณณรงค์ ลินสายควน หัวหน้าฝ่ายผลิตย้อมและการตลาด บริษัท คงคาเท็กซ์ไทล์มิลส์ จำกัด สมาชิกใหม่ของชมรมต่างก็ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า การเข้าค้นหาข้อมูลอินเทอร์เน็ตจะเข้าไปเฉพาะเว็บไซต์ที่สนใจ เช่น เรื่องกอล์ฟ การแพทย์ เรื่องธุรกิจสิ่งทอ ซึ่งคุณณรงค์กล่าวว่า มีลูกๆ เล่นอินเทอร์เน็ตก็ไม่เคยเข้าไปก้าวภายในการตรวจสอบหรือจำกัดเวลาใช้ เพราะเป็นสิทธิส่วนบุคคล ถ้าจะมีการเข้าไปดูเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสม ก็ต้องเป็นวิจารณญาณของแต่ละคน เพราะคงจะเข้าไปคุมเข้มไม่ได้ แต่การเรียนรู้อินเทอร์เน็ตจะทำให้การพูดคุยกันในครอบครัวมีมากขึ้น เพราะสามารถคุยในเรื่องเดียวกันได้ จึงไม่มีช่องว่างระหว่างวัย ถ้าคนในสังคมต่างให้โอกาสกัน

๑๘ <http://www.happyoppy.com> ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๐

หน้าแรก ประวัติชมรม สมัครสมาชิก ภาพกิจกรรม เว็บไซต์ ติดต่อชมรม

รู้จักชมรม

- วัตถุประสงค์ของชมรม
- บรรยายภาคการเรียนการสอน
- บทสัมภาษณ์
- จากใจสมาชิก

ชมรมสมาชิก

- หลักสูตรฝึกอบรม
- เกร็ดความรู้จากคุณครู
- ส่วนลดพิเศษสำหรับสมาชิก

ชมรมเล่าสู่กันฟัง

- ข้อคิด...คำคม
- สารน่ารู้
- ทัศนสุขภาพ
- ทันโลก...ไอที
- กิจกรรมห้องเที่ยว
- เก็บมาฝาก
- เรื่องเล่าจากสมาชิก

ชมรมเขมือบ

- CSLoxInfo
- Yahoo Mail
- Hotmail

ชมรมเว็บไซต์ที่น่าสนใจ

ยินดีต้อนรับสู่ชมรมคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตสำหรับผู้สูงอายุ

OPPY (Old People Playing Young) Club :: ชมรมคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตสำหรับผู้สูงอายุ บริหารงาน

คอมพิวเตอร์กับผู้สูงอายุจะเป็นกันคนละสายที่มุ่งไปในทิศทางที่กลับกัน ในบ้านเราในจำนวนผู้สูงอายุมีมากมาย อันที่จริงสาเหตุที่ว่า "อายุ เป็นเพียงตัวเลข" ดูจะไม่ไกลเกินความจริงนัก เพราะคนเรานั้นไม่มีคำว่าแก่เกินเรียน อยู่ที่ใจของแต่ละคน ว่าพร้อมที่จะยอมรับสิ่งแปลกใหม่ที่เกิดขึ้นในชีวิตหรือไม่ ... นี่ก็คือคำพูดของคุณหญิงชัชวีร์ จาติกวณิช ผู้ก่อตั้งชมรม OPPY บุคคลที่ไม่ยอมแพ้กับตัวเลขที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

"จากใจสมาชิก"

ชมรมไอพีพีวาย ... ขอเสนอคอลัมน์ "จากใจสมาชิก" เป็นคอลัมน์ที่รวบรวม "ความในใจของสมาชิกฯ" ที่มีต่อชมรมไอพีพีวาย ซึ่งความในใจเหล่านี้ อาจจะเป็นแรงผลักดันให้ท่านผู้อ่านมีใจพร้อมจะยอมรับสิ่งแปลกใหม่ที่กำลังจะเกิดขึ้นในชีวิต [คลิกเข้าสู่คอลัมน์]

NEW! ข่าวชมรมไอพีพีวาย NEW!

ศัพท์คอมพิวเตอร์ ... ไม่ยากอย่างที่คิด

ศัพท์คอมพิวเตอร์ประจำสัปดาห์นี้ ขอเสนอคำว่า ...

www.happyppy.com

เว็บไซต์ชมรม ไอพีพีวายคลับ (Old People Playing Young Club: OPPY Club)

นอกจากสาระความรู้และการเป็นชุมชนออนไลน์ (Community) ของกลุ่มผู้สูงอายุในการทำกิจกรรมการส่งข่าวสาร การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกันผ่านทางเว็บไซต์แห่งนี้แล้ว สิ่งที่คุณเขียนประทับใจอีกอย่างหนึ่ง ก็คือ การจัดฝึกอบรมความรู้ทางคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตให้กับกลุ่มผู้สูงอายุ โดยใช้ชื่อหลักสูตรที่ดึงดูดใจว่า "มือใหม่หัดเล่นคอมพิวเตอร์" หรือชื่อหลักสูตรอย่างเป็นทางการว่า "หลักสูตรคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตขั้นพื้นฐานสำหรับผู้สูงอายุ"^{๑๙} หลักสูตรนี้ ได้รับการออกแบบมาให้เหมาะสมสำหรับผู้สูงอายุที่ไม่มีความรู้พื้นฐานด้านการใช้งานคอมพิวเตอร์มาก่อน ทำการสอนโดยครูผู้สอนที่มีความชำนาญในการถ่ายทอดความรู้ด้านคอมพิวเตอร์ให้แก่ผู้สูงอายุ ผู้อบรมจะได้รับคู่มือประกอบการเรียนที่ง่ายต่อการเรียนรู้ และทำความเข้าใจ และที่สำคัญคือการสอนจะดำเนินไปอย่างช้าๆ นอกจากนี้ชมรม OPPY ได้มีการจำกัดจำนวนผู้เรียน เพื่อที่จะสามารถดูแลได้อย่างใกล้ชิดและทั่วถึง การเรียนการสอนแต่ละครั้งจะใช้เวลา ๓ ชั่วโมง โดยแบ่งช่วงเวลาเรียนเป็น ๒ ช่วง เพื่อให้ผู้เรียนได้มีการพักผ่อนเพื่อรับประทานอาหารว่าง และพูดคุยกับเพื่อนสมาชิก ระยะเวลาในการอบรม: ๓๐ ชั่วโมง (๑๐ ครั้ง) โดยมีรายละเอียดของหลักสูตร ซึ่งผู้เขียนขอยกมาเป็นตัวอย่าง ดังนี้

^{๑๙} <http://www.happyppy.com/index.php?lay=show&ac=article&Id=450425&Ntype=2> ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๐

หัวข้อที่ ๑: การใช้งานคอมพิวเตอร์เบื้องต้น (ครั้งที่ ๑)

- ~ รู้จักส่วนประกอบหลักของเครื่องคอมพิวเตอร์
- ~ วิธีการเปิดและปิดเครื่องคอมพิวเตอร์
- ~ องค์ประกอบต่างๆ ที่อยู่บนหน้าจอ
- ~ การใช้เมาส์
- ~ การเปิดและปิดโปรแกรม
- ~ การใช้คีย์บอร์ด

หัวข้อที่ ๒: การค้นหาข้อมูลข่าวสารบนอินเทอร์เน็ต (ครั้งที่ ๒ - ๔)

- ~ ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ต
- ~ อุปกรณ์และสิ่งจำเป็นสำหรับการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต
- ~ บริการต่างๆ บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต
- ~ การใช้บริการด้านข้อมูลข่าวสาร
- ~ การใช้งานโปรแกรม Web Browser
- ~ การท่องเว็บเบื้องต้น
- ~ การเปิดเว็บไซต์ที่ทราบที่อยู่ของเว็บไซต์แล้ว
- ~ การเลือกที่อยู่ของเว็บไซต์ที่ผ่านการเยี่ยมชมแล้วจาก Address Bar
- ~ การใช้ Search Engines ในการค้นหาข้อมูล
- ~ การบันทึกรูปภาพจากเว็บไซต์ และการเปิดดูรูปภาพที่บันทึกไว้
- ~ การสร้าง Connection เพื่อเชื่อมต่อเครื่องคอมพิวเตอร์เข้าสู่ศูนย์บริการอินเทอร์เน็ต

หัวข้อที่ ๓: การใช้บริการฟรีอีเมล Yahoo! (ครั้งที่ ๕ - ๗)

- ~ ความรู้พื้นฐานเรื่องการใช้บริการฟรีอีเมล
- ~ การรับ-ส่งจดหมาย
- ~ การเปิดอ่านจดหมาย
- ~ การตอบจดหมาย
- ~ การส่งไฟล์ข้อมูลแนบไปกับจดหมาย
- ~ การเปิดไฟล์ข้อมูลที่แนบมากับจดหมายที่ได้รับและการบันทึกไฟล์แนบเก็บไว้ใช้งาน
- ~ การลบจดหมาย

หัวข้อที่ ๔: การรับส่งการ์ดอวยพรอิเล็กทรอนิกส์ E-card (ครั้งที่ ๘)

- ~ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับบัตรอวยพรอิเล็กทรอนิกส์
- ~ แนะนำเว็บไซต์ที่ให้บริการส่ง E-Card ฟรี
- ~ ฝึกทักษะการส่ง E-Card จากเว็บไซต์ Bluemountain.com
- ~ การรับและเปิดอ่านบัตรอวยพรอิเล็กทรอนิกส์

หัวข้อที่ ๕: การจดบันทึกด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ (ครั้งที่ ๙ - ๑๐)

- ~ การบันทึกเอกสารใหม่
- ~ การพิมพ์ข้อความ การตกแต่งตัวอักษร และการจัดตำแหน่งข้อความ
- ~ การพิมพ์แบบแสดงรายการ
- ~ การนำรูปภาพมาประกอบเอกสาร

- ~ การพิมพ์ข้อความในส่วนของ Header และ Footer
- ~ การจัดข้อมูลให้เป็นระเบียบด้วยตาราง
- ~ การพิมพ์เอกสารออกทางเครื่องพิมพ์

การอบรมจะแบ่งออกเป็นรุ่น โดยแต่ละรุ่นจะเปิดอบรม ๒ รอบ รอบเช้า: ๐๙:๐๐ - ๑๒:๐๐ น. และรอบบ่าย: ๑๓:๐๐ - ๑๖:๐๐ น. (สำหรับท่านที่สนใจสามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ www.happyoppy.com)

สำหรับผู้ผ่านการอบรมหลักสูตรคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตขั้นพื้นฐาน มาแล้วทางชมรมฯ ก็จะจัดให้มีกิจกรรมเสริมทักษะการใช้งานคอมพิวเตอร์ให้กับสมาชิกเพิ่มเติม เพื่อเพิ่มทักษะการใช้งานคอมพิวเตอร์ด้วยโปรแกรมต่างๆ แบ่งออกเป็น Workshop ที่ใช้ระยะเวลาเพียง ๓ ชั่วโมงในการเรียน ต่อหนึ่ง Workshop ได้แก่

- ~ Workshop ๑: การออกแบบการ์ดอวยพร - การพิมพ์ซองจดหมาย
- ~ Workshop ๒: การทำนามบัตร
- ~ Workshop ๓: การสนทนาผ่านเครือข่ายด้วย MSN Messenger
- ~ Workshop ๔: เทคนิคการปรับแต่งสีและแสงเงาของภาพถ่าย
- ~ Workshop ๕: การสร้างวีซีดีภาพถ่ายประกอบเสียงเพลง

นับได้ว่าชมรมไอทีพิวยคลับ เป็นอีกหนึ่งตัวอย่างของความสำเร็จในการนำคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตมาใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ ให้เป็นผู้สูงอายุที่มีความสุขทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ รู้เท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก และไม่เพียงชมรมไอทีพิวยคลับ เท่านั้น ที่นำคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตมาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ หากแต่ยังมีอีกหลายหน่วยงานที่ได้ดำเนินการในทำนองเดียวกันนี้ แต่จะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับศักยภาพของแต่ละองค์กร อาทิเช่น โครงการพัฒนาสังคมแห่งความเท่าเทียมด้วย ICT ของกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (www.equitable-society.com) หรือศูนย์ฝึกวิชาชีพระยะสั้น (บางบอน กรุงเทพมหานคร) ก็ได้เปิด “โครงการการอบรมคอมพิวเตอร์ผู้สูงอายุ” ขึ้นเช่นเดียวกัน

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ประสบการณ์ได้ร่วมสัมมาสิกขา
นักเรียนผ้าถุงไทย
● ฟ้าสาาง

ตอน
เ็็
เที่ยวบินยามเช้า
บนดอยแพวด้า

(ต่อจากฉบับที่ ๒๑๒)

สงเงินแสงทองเริ่มทอประกายจากฟากฟ้า
๖๖ ลงสู่พื้นดิน บอกสัญญาณเริ่มเช้าวันใหม่
เริ่มสิ่งใหม่ และ**ฉันคนใหม่** วันนี้แล้วซิเนะ! ที่จะ
ต้องเดินทางไปมอบตัวต่อโรงเรียนแห่งใหม่! ภาพ
เงาสะทอนจากกระจกเบื้องหน้าชวนให้หดหู่นัก
กับสภาพคุณยายเพิ่งผู้แก่เรียนด้วยแว่นตาอัน
กลมโตพร้อมกับใบหน้าแสนเจียมเจียม....

“ไซ้ฉันเธอเนี่ย!”

เป็นคำถามที่ผุดขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้! ฉัน
พยายามเปลี่ยนแปลงตัวเองจากลูกคุณหนูจอมซ่า
เป็นอีกคนที่อยู่เบื้องหน้าที่ต่างกันราวฟ้ากับดิน.....

“เพราะอะไรนะเธอ?” ฉันแค่อยากเลียนแบบ ทำตัวให้ดูเหมือนเด็กดีที่พร้อมจะเข้าวัดก็เท่านั้น!!

เวลา ๖ ปี สำหรับบางคนมันอาจเป็นแค่ ๖ ปี แต่สำหรับฉันแล้วมันตั้ง ๖ ปีเชียวนะคุณ! ถ้าฉันไม่เปลี่ยนตัวเองล่ะก็ สงสัยคงจะโดนไล่ออก ตั้งแต่ครั้งปีแรก ถ้าเป็นอย่างนั้นมันคงน่าอายสุดๆ คนอื่นเขายังทำได้ฉันจะทำไม่ได้ก็ให้มันรู้ไป

เราเดินทางออกจากบ้านตั้งแต่ ๐๕.๐๐ น. มีผู้ร่วมเดินทาง ๓ ชีวิต พ่อ อาโกและฉัน...มุ่งหน้าไปสู่ปฐมอโศกอีกครั้งเพื่อจะไปรับอนุสาสิกามาเมฆาม [ในที่นี้ฉันจะขอเรียกว่า แม่ซี] ที่เสียสละมาช่วยนำทางไปสู่จุดหมายในครั้งนี้

....ดอยแพ่งค่าภูผาฟ้า.....

จำได้ว่าว่าจะเดินทางไปถึงเวลาก็กว้างเลยไปจนเกือบ ๒๒.๐๐ น.แล้ว พร้อมกับการต้อนรับของอากาศที่หนาวเย็นจับใจทีเดียว แม่ซีบอกให้พวกเราพักกันที่โรงช่างซึ่งอยู่ปากทางเข้าก่อน เพราะมืดมากแล้ว คงลำบากหากต้องเดินเท้าขึ้นไปอีก ๒ กิโลเมตรจะถึงที่พัก... คินนั้นฉันไม่เห็นอะไรเลย เหมือนสวรรค์แกลิ่งเอาสีด้ามาทาบระบายปิดภาพรอบๆ ตัว คงได้ยินแต่เสียงดังเหมือนน้ำตกอยู่ในถ้ำๆ ฉันรู้สึกตัวเองเหมือนคนหลงป่าตอนกลางคืน ที่ทั้งน้ำกลัวและวังเวง มันคงเป็นบททดสอบแรกและครั้งแรกในชีวิตที่ต้องมาระเห่ร้อนนอนกลางดินอยู่กลางทรายแบบนี้...

แม่ซียื่นลังกระดาษสำหรับใช้ปูนอนให้ ฉันรับมาอย่างงงๆ เงอะงะ พ่อจึงช่วยปูที่นอนให้ คินนั้นเรานอนขดกันด้วยความหนาวเย็น เพราะไม่มีผ้าห่มและเครื่องนอนใดๆ เลย โชคดีที่พ่อเอาเสื้อกันหนาวติดรถมาด้วย พ่อจึงเอามาห่มให้ฉันขณะที่พ่อเองก็หนาวไม่น้อยทำให้ฉันอดซาบซึ้งและประทับใจในความรักของพ่อไม่ได้จนลืมเลยว่า “ฉันกำลังเคืองพ่ออยู่นะ”

คนเมืองภาคกลางอย่างเราทนหนาวไม่ค่อยเก่งเพราะเคยชินกับอากาศร้อนในกรุงเทพฯ

ทั้งๆ ที่เป็นตอนนั้นก็ไม่ใช่อุณหภูมิแล้วแต่บนภูเขาสูงกลับหนาวเหน็บ คินแรกในดอยแพ่งค่าฉันนอนลืมตาโพลงอยู่นานอาจเป็นเพราะมืดที่มืดทางเดิม...ครุ่นคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยจนผล็อยหลับไปคาแขนของพ่อที่เหยียดยื่นมาต่างหมอนพร้อมกับมีเสียงน้ำที่ไหลกระทบแก่งหินดังซบกล่อมแข่งกับเสียงที่ก้องกังวานในใจตลอดคืน....

เช้าแล้ว!ฉันขี้ตาอย่างจ้วเจียพร้อมกับความเมื่อยล้าเต็มแก่จากการนอนต่อสู่ความหนาวบนพื้นปูนแข็งๆ ที่มีเพียงลังกระดาษรองเท่านั้น รู้สึกง่วงตัวเองที่มาถึงที่นี่ได้อย่างไร? พลังกวาดสายตามองสถานที่ใหม่ไปรอบๆ นี่ต่างหากที่เรียกว่าครั้งแรกจริงๆ ของฉันที่ได้เห็น ดอยแพ่งค่า.. ภูผาฟ้า น้ำ อย่างเต็มตาและชัดเจน เพราะเมื่อคินไม่เห็นอะไรเลย ช่างเถอะ! ฉันพยายามปิดความรู้สึกที่เริ่มจะพรั่งพรูแล้วรีบลุกจะไปล้างหน้าแปรงฟัน ทำกิจวัตรในตอนเช้าก่อนที่ทุกคนจะทิ้งฉันไว้คนเดียวแล้วเดินขึ้นไปก่อน

แต่ยังไม่ทันจะทำอะไร! ฉันก็เหลือบเห็นกลุ่มคนที่เดินทางมาจากข้างล่างหอบหิ้วข้าวของพะรุงพะรัง ลักครู่ก็มีผู้ชายรุ่นราวคราวเดียวกับพ่อเดินเข้ามากราบแม่ซีพร้อมถามไถ่พ่อได้ความว่าเขาพาลูกมาเรียนสัมมาสิกขาที่นี่! ไวเท่าคำพูดฉันก็เห็นเด็กผู้หญิงผมบ๊อบยาวระคอ เดินหัวกระเป่าไปโตที่ดูจะใหญ่กว่าตัว ผิวพรรณขาวเกลี้ยงเกลารอบๆ คนเหนือ ใบหน้าดูดีที่ยิ้มแย้มแจ่มใสแต่แปลกที่ว่าฉันกลับรู้สึกไม่ถูกชะตาอย่างบอกไม่ถูก ทั้งๆ ที่เขาก็ถือเป็นเพื่อนคนแรกที่ฉันเจอบนภูผา

กลับกันกับคู่พ่อที่ดูแนะนำพูดคุยกันจนสนิทสนมอย่างรวดเร็ว และฉันก็ไม่ได้เอ๊ะใจ! เลยลึกลับคิดว่าความไม่ถูกชะตาในวันนี้จะแปรเปลี่ยนมาเป็น “มิตรภาพ” ในวันข้างหน้า แต่ยังหรอ!.....ยังไม่ใช่ตอนนี้ เพราะเรายังมีเรื่องที่จะต้องเรียนรู้กันอีกเยอะ!!!!.....

ธรรมดาของโลก
จะได้ไม่ต้อง
โศกสลด
สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์

บ่อนยิ่งมาก เศรษฐกิจยิ่งสะพัด
ตัวเลขเศรษฐกิจสวยงาม...
มาตั้งบ่อนการพนันในราชการกันเถอะ
เพื่อทำฤดูเก็บเกี่ยวให้เกิดขึ้น
ในสังคมไทย ทุกเดือน...ตลอดปี !

การพนัน stand up !

พ ระราชดำรัสสุตบุชา เราไม่สามารถทำทุกคนให้เป็น
คนดีได้ แต่เราเลือกคนดีเป็นผู้นำได้
คนดีที่เป็นผู้นำเหล่านี้ จะหยุดคนชั่ว มิให้เติบโต
และเช่นกัน....

เราก็ไม่สามารถทำทุกคนให้มีสัมมาทิฐิได้ แต่เราเลือก
คนมีสัมมาทิฐิมาคูแลทุกคนได้

นักการเมืองอย่างมากที่สุดก็แค่เงาสสะท้อนความคิดของ
ประชาชน

เป็นปรอหวัดความดีความชั่วของประชาชน
เด็กเลวนิสัยไม่ดี อย่าโทษเด็ก ต้องโทษพ่อแม่
นักการเมืองไร้คุณภาพ อย่าโทษเขา ต้องโทษ
ประชาชน !

๔๐ ปี ๒ เดือนที่แล้ว กฎหมายทำแท้งไม่สำเร็จ แต่
วันนี้คนเริ่มเห็นใจ

ก่อนโน้น เรื่องโก่งกินเป็นของต้องห้าม แต่วันนี้โก่งกิน
ได้ แต่ขอให้เก่งก็พอใจ

การพนันเป็นอบายมุข เป็นทางแห่งความฉิบหาย
เป็นเรื่องของศาสนา อย่าเอามาปนงานบริหารบ้านเมือง
คำสอนศาสนา ถูกเชิญไปนั่งรอน้ำห้องน้ำ !

รู้ไหม รู้หรือเปล่าว่า เศรษฐกิจดีเป็นสัญลักษณ์ของ
ความเจริญ ความอยู่ดีกินดี ก็ใช่

หากมีแหล่งการพนันที่ถูกกฎหมาย เม็ดเงิน
จะระเบิดเป็นพลุส่องสว่างกลางเวหา

สันดานของนักการพนัน จะมือเต็บ ได้มา
ง่ายก็ปล่อยง่าย

ทิปบ้อยที่ละพัน เรื่องเล็ก

ทิปนักร่องทีละหมื่น ก็ยังเล็ก

ใจใหญ่ ซื้อข้าวของแบบไร้เบรก

เงินกำลังจะหมุนปายยย....

ดิ่งเงินหวยไต่ดินก็ทำแล้ว

ดิ่งเงินบำเหน็จบำนาญมาใช้ล่วงหน้าก็ทำแล้ว

ดิ่งเงินที่จะได้หลังตาย ก็ตัดแบ่งออกมาใช้ ณ
ชาตินี้ ก็ทำแล้ว

เศรษฐกิจพุ่งกระฉูดเห็นทันตา

โครงการของรัฐ เร่งคิดสร้าง ผ่านเก้าแก้ว คน
งานมีเงินถึงจะเศษเงินของเก้าแก้ว แต่เศรษฐกิจ
ภายในประเทศอู้ฟู่ ได้ภาพรวมแสนสวยงาม

เศรษฐกิจก็พุ่งกระฉูดในทันที

คิดง่ายๆ บริโภคสูง การผลิตก็ต้องสูง

เก้าแก้วก็ยี่รววย คนงานก็มีเงินใช้จับจ่าย

เงินกำลังจะหมุนปายยย....

บ่อนยิ่งมาก เศรษฐกิจยิ่งสะพัด

ดัชนีบริโภคทะลุเพดาน

ตัวเลขเศรษฐกิจสวยงามขนาดนี้ ทำไมยัง
ต่อต้าน?

จริงอยู่ นิสัยคนอาจจะขี้เกียจ ครอบครัวยังไม่มี
เงินออม

เราก็นิมนต์พระคุณเจ้าให้เทศน์ออกอากาศ
บ่อยๆ ง่ายจะตาย

เมษาหน้าร้อน โรงงานอุตสาหกรรมผลิต
ของกินของใช้กันไฟแลบ

กำลังซื้อมหาศาล มาจากชาวไร่ชาวนา หลัง
เก็บเกี่ยว

มาตั้งบ่อนการพนันในราชการกันเถอะ

เพื่อทำฤดูเก็บเกี่ยวให้เกิดขึ้นกับสังคมไทย
ทุกเดือน...ตลอดปี

อู๊ย..คิดได้ไง เก่งจัง !

๒

คัก
กสอง
กสาม

แดนสนธยา

แดนสนธยาหยั่งร้อน อารมณ์
ทัศนสถานขม ชื่นเคঁร่า
ปัญหาครอบงำคม คลอนสุข
ซังกักพฤติกรรมเจ้า จากนั้นนานสมัย
อาวุธใช้ชอกช้ำ เริงรอน
ชีวิตดั่งลุ่มดอน ต่าวตัน
ทะเลาะเบาะแว้งซอน ไช้ท้าว
ทำผิดทางเพศลัน สง่าแล้วราญหมอง
เหลิงลำพองพลุ่งพัน พรรณนา
วัยหนุ่มสาวโลภภาพ พลาดพลั้ง
ทางก้าวผิดจักพา ภาพลักษณ์ เสียแล
ยาเสพติดต้องยั้ง ยุ่งแล้วหลอกหลอน
ไฟฟอนตอนเหยียบเท้า เกินทน
ผับ เฮคา ทำร้อนรน ร้านร้อง
เพียงนิดมิจ้านน ฤาหนึ่ง อยู่นอ
ยกพวกตบต้อตอง ต่อต้านตามรุ่ม
เพลิงสุ่มจิงโศกช้ำ ลู่กรรม
แดนสุดท้ายถล่ำ อ่อนล้า
พื้นฟูจิตเจตธรรม ทอนทุกข์
ทางมิดบอดเบิกฟ้า ผากแก้กลับคืน
จุดยืนชีวิตเจ้า จงมี
ยากพลาดท่าเสียที แน่แท้
พันเดือนดับดั่งมณี น้ำหนึ่ง
ดาวเด่นประดับแม่ มืดฟ้ามัวฝน

● วาสนา บุญสม

● ดั่งนั้น วิมุตตินันตะ

ประชาชน

ต้องเป็นใหญ่ในแผ่นดิน...ธรรม

๒๘ มีนาคม ๒๕๕๑ เป็นวันเปิดฉาก การต่อสู้สันติวิธี ของการเมืองภาค ประชาชน อย่างสำคัญอีกครั้งหนึ่ง โดยพันธมิตร ประชาชนเพื่อประชาธิปไตย หลังจากต้องหยุด ชะงักไปกันปีครึ่ง เพราะเกิดรัฐประหาร ๑๙ กันยา โดย คปค. ซึ่งประกาศว่าจะปฏิรูปการปกครอง ให้เป็นประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็น ประมุขทันทีเมื่อไล่ทักษิณโก่งขาออกไป เสียง มหาชนทั่วประเทศขานรับตั้ง ๘๕ เปอร์เซนต์ตามโพล

เมื่อเสียงประชาชนคือเสียงสวรรค์จริง การล้ม รัฐบาลทักษิณยอมเข้าทำประชาธิปไตยเต็มๆ แบบไทยๆ แต่ลี้ล้อทักษิณหาเรื่องถล่มเผด็จการ

ทหารตลอดเวลา แล้วพลังประชาชนพรรคคนอมินี ทักษิณที่มีวันนี้ได้ ไม่ใช่เพราะผลพวงน้ำมือของ คมช.นั่นเองดอกหรือ...

อย่างไรก็ตาม แม้ คปค.จะล้มทักษิณเรียบร้อย ดงงามสุดๆ เสร็จแล้ว คปค.ใช้อำนาจอยู่ ๑๒ วัน อุตส่าห์กล้ายึดอำนาจ แต่ไม่ยกกล้าใช้อำนาจเต็ม ไม้เต็มมือให้มันชอบธรรมตามกาลเทศะ จึงแปลง ร่างเป็น คมช. ทำเป็นเกตุเป็นประชาธิปไตยจำเต็ม เพราะกลัวต่างชาติไม่ยอมรับปฏิวัติ หรือเกิดมือที่ มองไม่เห็นมาทำพิธีขังใจ คมช.ถึงตั้งนายก- รัฐมนตรีฤทธิชัยชิลลาด ฉลาดแต่จะหาเรื่องสมาน- ฉันทคนโกงทำเดี๋ยวไม่ยอมปฏิรูปการเมืองอะไรเลย

แม้กระทั่งสื่อความจริงปัญหาที่ คมช.ต้อง ปฏิวัติให้ประชาชนรู้ทั่วถึง พล.อ.สุรยุทธ์ ไม่สนใจ อ้างไม่ใช้หน้าที่ ชำขัดขวางครึ่งช่อง ๑๑ ถ่ายทอดรายการยามเฝ้าแผ่นดินไปได้ไม่กี่วัน ผู้คนเลยไม่เป็นอันได้หูตาสว่างสักที่ว่าทักษิณเป็นตัวปัญหาขนาดไหน

เริ่มจากรัฐธรรมนูญ ๒๕๔๐ อันนับว่าดีเลิศติดอันดับโลก ทักษิณสามารถใช้ทุนนิยมสามัญ ตั้งพรรคไทยรักไทย เข้าสู่อำนาจการเมืองโดยทุ่มทุนซื้อเสียงรากหญ้า ชื่อตัว ส.ส. ชื่อหลายๆ พรรคให้ยุบมารวมกับไทยรักไทย จนกลายเป็นพรรคใหญ่ตั้งรัฐบาลพรรคเดียวผูกขาดสภาทั้ง ส.ส. และ ส.ว. สภาแม้มีอยู่ก็เหมือนเบื่อง่าย เลี้ยงเอาไว้รับใช้ทักษิณ นอกนั้นเขาไม่ยี่หระ ไม่แยแสที่จะให้สภาเป็นเวทีรับฟังปากเสียงประชาชน จะเปิดอภิปรายวิ ชิงยุบสภาทั้งเป็นว่าเล่น...ดันทุรังจัดเลือกตั้ง โดยจ้างพรรคเป็นนอมินีคู่แข่งให้ไทยรักไทยหนอย จนเกิดคดีใหญ่โตเป็นเหตุให้ศาลสั่งยุบพรรคไปเรียบร้อย สามหนา กกต. คนจัดเลือกตั้งช่วยขี้โกงต้องติดคุกหนัก...

เห็นไหมว่า ๖ ปีของทักษิณ อำนาจเงินใช้ซื้ออำนาจรัฐอย่างไรบ้าง เริ่มจากทักษิณเป็นเจ้าของพรรคเหมือนไทยรักไทยเป็นบริษัท คณะรัฐมนตรีของรัฐบาลไทยรักไทยก็มีทักษิณเผด็จการเด็ดขาดเช่นเดียวกัน

ประเทศไทยจึงเหมือนบริษัทที่ทักษิณตั้งตัวเป็นประธานใหญ่ใช้อำนาจค้ำฟ้า เพราะยึดอำนาจการเมืองไปกว่าครึ่งก่อน

คงไม่ต้องสงสัยว่าทักษิณเก่งร้ายกาจขนาดไหน ในการใช้เงินซื้ออำนาจที่ขวางหน้าได้ง่ายเหมือนพลิกฝ่ามือ โดยเฉพาะเสียงเลือกตั้งพวกมากลากไปจากรากหญ้าเลยกลายเป็นเสื้อคลุมประชาธิปไตยให้ทักษิณใช้หากินใส่ตบตาชาวโลกครึ่งแล้วครึ่งเล่า

ประชาชนเหมือนมีสิทธิ์ใช้เสียงประชาธิปไตยเต็มที่ ๑ นาทีตอนกาบัตรเลือกตั้งแค่นี้แหละ หลังจากนั้นสี่ปี ต้องปล่อยให้รัฐบาลลุยปู้ยี่ปุ๋ยาตามใจทักษิณลูกเดียว ใครไม่พอใจไว้ถึงสี่ปีข้างหน้าเจ้าค่อมมาใช้เสียงแก้ตัวใหม่เอาเองนะคร้าบ พ่อ

แม่พี่น้อง...แล้วจังหวัดไหนเลือกไทยรักไทย ก็ดูแลก่อนมากกว่า...

ประชาธิปไตยมีแบบนี้ก็มีด้วย ถึงคราวช่วยของประเทศยังงั้นไม่รู้ อุตสาหกรรมเกิดปฏิวัติใช้เผด็จการเป็นธรรมไล่เผด็จการทรราชย์ ดุมันใช้ได้ แต่ไม่วายเคราะห์ร้ายซ้ำซาก เมื่อทหารใหญ่กลายเป็นเด็กเลี้ยงแกะเฉยเลย ปฏิวัติทำเสียชื่อ ยังงี้ ต่อไปใครจะเชื่อน้ำหน้าเนาะ

เป็นอันว่า ลังคมได้บทเรียนโคตรแพง ตั้งแต่ ๒๔๗๕ มาตลอด กับการเมืองภาครัฐ ซึ่งผูกขาดผลัดขี้แยแย แบ่งฟังกึงกัน หมุนนุกเลือกตั้งอมาตยาธิปไตย และพ่อค้า ส่วนประชาชนอย่าแหยม หมดสิทธิ์ เพราะใช้สิทธิ์เต็มๆ ตอนหย่อนบัตร มอบสิทธิ์ขาดอันนั้นแหละ ประชาชนมีความหมายตรงได้ออกเสียงเลือกตั้งเท่านั้น คนจนๆ เลยแปลงเสียงเป็นเศษเงินดีกว่า ไหนๆ พวกเจ้าเล่ห์ก็หลอกไม่ให้มีปากเสียงมากกว่านั้น อยู่แล้วนิ

เรื่องซื้อเสียง ทำกันเป็นว่าเล่นทุกหัวระแหง เด็กเล็กๆ รู้ทั่วหมด ยกเว้น กกต. ที่ส่งเทียบเชิญเข้าสภาเป็นแถว ใครซื้อเสียงเข้ามายกมือขึ้น... เปล่า ไม่มีสักคน ไม่รู้สุนัขพรรคไหนมันซื้อ นี่คือประเทศไทย

อุตสาหกรรม กกต. จัดเลือกตั้งโปร่งใส แต่เพื่อนไม่ยอมให้ใบแดงก่อนวันเลือกตั้ง กลัวจะเกิดได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างพรรค ธุระอะไรท่านต้องไปหวังไม่เข้าท่า ที่อ้างมีแอบแฝงมากกว่าไหม

หรืออย่างกรณี ว่าที่ ส.ส.ร้องเรียนกล่าวหา มากมาย กกต. ไม่ยอมมรอลสอบสวน กลัวไม่ได้ ส.ส.พอเปิดสภา เร่งรับรองส่งเดชเพื่อเอาใจ พช. เสียมากกว่า จะได้ตั้งรัฐบาลเร็วไว อ้างว่าไว้สอยทีหลังก็ได้

เสร็จแล้วเป็นไง ครั้น ส.ส.ยงยุทธ ดิยะไพรัช ซึ่งผ่าขึ้นไปเป็นถึงประธานสภา หนีไม่พ้นโดนข้อหาใบแดง เพราะซื้อเสียงพาล้างหัวคะแนน กำนันผู้ใหญ่บ้านที่กรุงเทพฯ คดีคงยาวไกลไปถึงโทษยุบพรรค ก็มี กกต. ออกมาตักคอกพิลึกนึกไม่ถึงว่า เกรงเลือกตั้งบ่อย คนจะเบื่อและเปลืองเงิน

ช่างพูดส่งๆ ออกมาได้ กกต.ที่เห็นแข็งขันเกิด
เพียงๆ เปลี่ยนไป ึงงเป็นบ้า แทนที่จะสกัดคนชั่ว
ห้ามเข้าสภาสุดฤทธิ์ มันจะต้องเลือกก็หน ต้อง
เสียเงินก็พันล้าน ก็จำเป็นต้องทำ ดีกว่าเอาโจร
เข้าสภา มาออกกฎหมายโจร บังคับให้ กกต. ทั้ง
ประชาชน ต้องทำตามกฎหมายโจร นั้นๆ
อะไรกัน...นี่กำลังคิดแก้รัฐธรรมนูญเพื่อนิโรโทษหนี
คดีขบพรรคอีกแฉะ!

อนึ่ง รู้สึกว่า กกต.จะใช้บรรทัดฐานนิติศาสตร์
คดีอาญาในศาล ต้องมีใบเสร็จใต้งๆ ถึงจะเอาผิด
ชื่อเสียงท่านองนั้น แทนที่จะถือนัยรัฐศาสตร์ตาม
เจตนารมณ์ของกฎหมายที่เปิดกว้าง เพียงมีเหตุ
ปรากฏหลักฐานอันควรเชื่อได้ว่าเกิดไม่สุจริต
ประมาณนี้ ตัวบทเขียนไว้ชัดๆ แต่ไม่ใช่ตาม

เมื่อ กกต.ยึดถือผิดหลักไม่ยกออกใบแดงเท่าที่
ควร โดยจับไม่ได้ไล่ไม่ทัน หรือเป็นใจเหมือนหลับ
ตาข้างหนึ่ง ปัญหาชื่อเสียงจึงบานปลายแก้ไม่ตก
สักที

เท่าที่กล่าวมา สะท้อนให้เห็นการเมืองภาครัฐ
นับวันยิ่งเหลวแหลกขึ้นทุกที เพราะมัวแต่ยึด
ความถูกต้องชอบธรรมจำเพาะตามกฎหมาย
เป็นกติกาโดดๆ ลูกเดียว ไม่เหลียวแลความชอบ
ธรรมตามทำนองคลองธรรม เป็นหลักตัวตั้งควบ
คุณิธรรมไปด้วย ไม่เอา ถือว่าไม่จำเป็น ดีไม่ดี
การเมืองไม่ต้องเกี่ยวธรรมะ ศาสนาอย่าไปยุ่ง
การเมืองที่ไม่มีธรรมะ นักการเมืองที่ไม่มีมโน
ธรรมสำนึกของศาสนา เลยเข้ามาอาละวาดหนัก
แผ่นดินดังที่เห็นโทนโท้ กระทั่งจิวธรรมศาสตร์จะ
ออกโรงเล่น ตอน ๒๕๕๑ **อันทพาลครองเมือง...**

จะเห็นได้ว่า การใช้อำนาจทางเมืองภาครรัฐ มี
ปัญหาตลอด กติกากฎหมายเขียนไว้ชัดขนาดไหน
มันมีช่องให้คนเลือกปฏิบัติได้เสมอ ที่ตรง
ประโยชน์ตัวเองก็ทำตาม ถ้าตรงข้ามอะอะก็
ต้องตีความ ตามประสาหัวหมอศรีธนญชัย ชอบ
หาทางเลียงบาลืออยู่เรื่อย

ยิ่งทักษิณใช้ทุนนิยมสามานย์ ทำงานการเมือง
ใช้อำนาจรัฐ ชูธงประชาธิปไตยลวงโลก ที่แท้ก็ขี
เก้สามานย์ตามวิถีทุนขี้โกง รัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ ที่

พปช.ชอบใจนักหนาอยากเอาคืนมาใหม่ แทนที่
รัฐธรรมนูญนั้น จะช่วยให้เกิดประชาธิปไตย
แบ่งบานดังฝัน ทักษิณแห่งไทยรักไทย กลับ
สามารถพลิกผันจนตัวเองมีอำนาจล้นฟ้า ทั้ง
ทำลายเศรษฐกิจจวงจรรวมของประเทศ โดยดูด
เลือดเข้ากระเป๋าชินวัตรวิคุณหลายแสนล้าน ใน
ขณะที่คนอื่นต้องจนลงประมาณนั้นเช่นกัน นี่หรือ
คือทุนนิยมสร้างสรร นี่หรือคือนักการเมืองเสีย
สละตัวอย่างผู้นำกำหวัใจประชาชน...

ประชาธิปไตยอันพึงปรารถนา โฉนกลับวิปริต
ผิดเพศ เกิดเหตุให้คนขี้โกงบ้ารวยเกินมนุษย์ พา
แตกสามัคคีทุกบ้านช่อง

มันหนีไม่พ้นฝีมือคนขี้โกง แม้รัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐
ลงทุนแก้ช่องโหว่ของรัฐธรรมนูญ ๒๕๔๐ หลัง
ปฏิวัติผ่านไป ๑๕ เดือน เลือกตั้งใหม่ อำนาจเก่า
ที่ล้มไปก่อนหน้า ก็ลุกขึ้นมายึดสภาเป็นรัฐบาล
νομินีขี้ขำมาใช้ของทักษิณอีกรอบหนึ่ง

ทั้งนี้ทั้งนั้น เพราะเงินถั่งใจถึงตัวเดียวมันออก
ฤทธิ์ทำงานได้ผลร้ายกาจเหลือเกิน เจ้าของเงิน
คงภูมิใจเป็นบ้า ขนาดอำนาจปฏิวัติยังมีไ้ ทำ
ได้แค่จุดประทัดให้ตื่นตื่นเด็กๆ เสียมากกว่า

สรุปการเมืองภาครรัฐตลอด ๗๕ ปี อยู่ในวังวน
น้ำเน่าน่าเหม็นเบื่อเหลือทน จนถึงกับเกิดรัฐบาล
เฮงชวยที่สุดขณะนี้ เพราะคนเน่าๆ เท่านั้นที่ขึ้น
ไปมีอำนาจใหญ่โตของบ้านเมือง แม้จะทำ
ประชาธิปไตยตามกันฝรั่ง เลือกตั้งก็ละเทะด้วย
ชื่อเสียงโลโครก ครั้นจะเกิดเผด็จการก็ขาดน้ำใจ
กล้าหาญเพื่อแผ่นดินแท้ๆ

**การเมืองเรื่องสาธารณะทั้งสังคม จึงไม่ควร
ปล่อยให้เล่นผูกขาดเพียงไม่กี่กลุ่มก็ร้อยคน
เฉพาะอย่างยิ่ง การเมืองไม่ใช่มีอยู่เฉพาะภาค
รัฐเท่านั้น ซึ่งเป็นฝีมือของหมู่ผู้นำน้อยนิดเดียว**
การเมืองถึงสำคัญอยู่ที่ภาคประชาชนเป็น
พื้นฐาน อันจะมองข้ามไม่ได้เลย

๑๔ ตุลา พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า การเมืองภาค
ประชาชน ตื่นตัวด้วยพลังนิสิตนักศึกษาเป็น
แกนหลัก จนก่อเกิดคลื่นมหาชนมีดฟ้าม้วนดิน
ขับไล่ทรราชย์ด้วยสองมือสองเท้า แสดง

ปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์จนสามารถพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดินอย่างคาดไม่ถึง

ล่าสุดปรากฏการณ์สนธิ ลิ้มทองกุล จุดประกายรายการเมืองไทยรายสัปดาห์สัญจร สวไล้รัฐบาลทักษิณ กระทั่งขับเคลื่อนขยายผลเป็นขบวนพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จนสามารถเขย่าบัลลังก์ทักษิณ ส่งผลสุดท้ายให้ทักษิณต้องออกไปในที่สุด แม้ด้วยปฏิวัติ ๑๙ กันยายน

ทั้งกรณี ๑๔ ตุลา และขบวนพันธมิตรฯ ต่างเริ่มต้นผู้นำส่วนน้อยนิดทั้งสิ้น ครั้นความจริงประจักษ์จนผู้คนรู้ทั่วถึง มันจึงกลายเป็นคลื่นมหาชนล่าแดงปฏิกริยาของประชาชนต่อต้านรัฐบาลโดยตรง ท่ามกลางความล้มเหลวของสภาที่ไม่อาจควบคุมรัฐบาลให้ตั้งอยู่ในทำนองคลองธรรมได้

เป็นธรรมดาของปฏิกริยาการเมือง ต่างล้วนตั้งต้นเคลื่อนไหวด้วยหมู่ผู้นำเป็นชนส่วนน้อย กระฉิริดทั้งสิ้น ธรรมชาติแรกเกิดมันต้องก่อตัว เช่นนั้นก่อน ประชาธิปไตยจำต้องพึงเสียงส่วนน้อยของผู้นำหมู่กลุ่มอันมีภูมิสติปัญญาโดยเคารพเสมอไป รัฐบาลที่ถูกลูกศรข้างถนน ไม่พึงเสียงประชาไทผู้มีธรรม เห็นต้องล้มคว่ำหมดท่าทุกรายไป

ด้วยเหตุนี้ สภาตัวแทนเช่น ส.ส. หรือ ครม. จะทำโอหังไม่ฟังสภาประชาชนไหนๆ กวาดทิ้งสภาเก่าแพ ไม่แคร์ข้อต่อต้านคัดค้านของปัญญาชนผู้นำองค์กรหมู่กลุ่ม กลายเป็นตัวแทนใหญ่กว่าตัวการประชาชนผู้เป็นนาย ใช้ได้ที่ไหน นายจ้างที่ไม่ใช่ควาย คงไม่ยอมลูกจ้างอย่างไร รัฐบาลให้กดขี่ขี้โกงเป็นแน่... ถ้าท่านสมัคร นายกนอมินีขึ้นหัวหมอดื้อถือดีตามนายทักษิณ พรรคพลังประชาชนไม่มีวันทนทานนานปีดังเพื่อฝัน เพราะพลังประชาไทผู้มีธรรมสำนึกดี รู้ทันทักษิณ ฉลาดขึ้นทุกวัน สำคัญเหนือชั้นคือเป็นตัวจริง เสียงจริง ไม่อาจใช้เงินฟาดหัวลุงจุมก

ในกรณี ๒๕ มีนาคม ล้มมนาทพันธมิตรฯที่ธรรมศาสตร์ก่อนหน้ามีข่าวเป็นลือลือทักษิณรีเปลา เช่น ผบ.ทร.ออกมาเตือนเหมือนให้หน่อยๆ หน่อย กลุ่ม

พันธมิตรเพียงพันหรือหมื่น ไม่ควรตัดสินใจแทนประชาชนส่วนใหญ่

ดูประหลาดที่ผู้มีอำนาจกองทัพ กลัวพวกพันธมิตรฯคิดการใหญ่แทนประชาชนทั้งประเทศ พันธมิตรฯ ไม่เห็นมีเงินถึง รถถังยังไม่มีสิทธิ์ จะมีฤทธิ์เดชอะไรในบ้านเมือง เหมือนรัฐบาลที่ยึดอำนาจรัฐ ผูกขาดสภา ๓๗๗ เสียง มีกองทัพอยู่ในคาถา ทั้งทหารและตำรวจ

แม้กระนั้น พันธมิตรฯ ย่อมมีประชาชนผู้มีธรรมสำนึกหนุนหน้าหนุนหลังโดยเปิดเผย พันธมิตรฯด้วยตัวเพียงหยิบมือ เมื่อนับหัวยอมไม่มีน้ำหนักรัก เพียงเป็นหัวเรือใหญ่ให้ประชาชนขับเคลื่อนตามความจริง พันธมิตรฯย่อมทำได้แค่จุดเทียนแห่งปัญญา ให้รู้ทันรัฐบาลเองช่วยพร้อมช่วยรัฐเมื่อทำถูกต้องบ้าง แต่เกิดบ้าทำเองช่วยจริงๆ ยิ่งต้องช่วยไล่ส่งด้วยปากต่อปากทั่วไทย พันธมิตรฯคงเก่งตรงมีฤทธิ์หอกปากอันเฉียบคมด้วยปัญญานี้เองกระมัง

อย่างไรก็ดี คำปราศรัยของ ผบ.ทร.ควรรับฟังเอามาใช้ประโยชน์ ดีกว่าเพ่งโทษให้เมื่อย แน่นนอนว่า พันธมิตรฯไม่ควรบังอาจตัดสินใจแทนประชาชนเด็ดขาดอยู่แล้ว ขณะเดียวกัน จะทำอะไรถึงจะนำประชาชนให้อยู่ในคลองธรรมแห่งสันติวิธี อหิงสา อโหสิได้ตลอดโดยปลอดภัย

เช่นการชุมนุมในสาธารณะต้องคิดหนักให้ถูกหลักกาลเทศะ เพียงข่าวชุมนุมล้มมนาทที่ธรรมศาสตร์ พวกสมุนรับใช้ยังคิดก่อมือบชชนที่สนามหลวง เคราะห์ดีนายกฯ สมัครเบรกกกลางอากาศไว้บ้าง นับว่าได้คะแนนไปหน่อยหนึ่ง

จากบทเรียน ๑๙ กันยายน ปฏิวัติขี้เกี๋ เกิดจากผลพวงของพันธมิตรฯ จะชุมนุมใหญ่ กลายเป็นช่องเสียงภัยก่อจตุอันตรายโดยพวกเถื่อนๆ กระทั่งทหารถือเป็นเหตุอ้างต้องแทรกแซงสุดท้ายแทบไม่ได้เรื่อง แต่จำเป็นในสถานการณ์เช่นนั้น เป็นอันเข้าใจในเจตนาไม่มีทางเลือก

นั่นคือ ย่อมเป็นข้อทำทายของการเมืองภาคประชาชน จะต่อสู้ฉันใด ถึงจะไม่ก้าวล้ำไปถึงจุดเสียงดังเคย **ก**

ผู้มีวาสนาล้วนมีต้นสายปลายเหตุทั้งสิ้น
ฉะนั้น อายุ ฐานะ สุข ยศ สวรรค์
ผู้มีปัญญาพึงแสวงเหตุ มิใช่ด้วยการอ้อนวอน

เพิ่มศรัทธา ไม่ช้าตามสังคม

เคยได้ยินมาว่า “ราคะ โทสะ โมหะ มีอัตรภาพนี้เป็นเหตุ เกิดแต่
6 อัตรภาพนี้ ไม่ยินดีในกุศล ยินดีแต่กามคุณ ทำให้ชนลูก บาปวิตรก
ในใจตั้งขึ้นแต่อัตรภาพนี้แล้วผูกจิตไว้ เหมือนพวกเด็กผูกกาไว้ที่ข้อเท้า
ฉะนั้น”

“ด้วยความขยัน ด้วยความไม่ประมาท ด้วยความสำรวมระวัง และ
ด้วยความข่มใจตนเอง ผู้มีปัญญา ควรสร้างเกาะ (ที่พึ่ง) แก่ตน ที่
ห้วงน้ำ (กิเลส) ไม่สามารถท่วมได้”

ข้อความที่ยกขึ้นมาครั้งนี้คงคุ้นหูสำหรับผู้ที่เป็นนัก “ปฏิบัติธรรม” มุ่งเรียน
รู้กิเลสของตัวเอง พอใจในการขัดเกลากิเลส

ในเทศกาลกินเจช่วงตุลาคม เป็นเดือนที่น่าจะทำให้พุทธศาสนิกชน
กระปรี้กระเป่า รวบรวมกำลังศรัทธาขึ้นมาใหม่เพื่อต่อสู้กับกิเลสพันห้า

ต้นหาร้อยแปด ตามคำพังเพยที่ร้อยเรียงไว้นำ ฟังอยู่แล้ว แม้จะเป็นเพียงระยะสั้นๆ ตั้งแต่แรม ๑๕ ค่ำเดือน ๑๐ ถึงขึ้น ๘ ค่ำ เดือน ๑๑ บางคน อาจเริ่มตั้งแต่แรม ๑๒ ค่ำ เดือน ๑๐ (๘ ต.ค.) ก็ได้ ฟังเรื่อง..... บิน “วันทูก” ตก โถงออกนอก รันเวย์ภูเก็ต ชนไฟท่วม ตายเกือบร้อย ๑๓๐ ชีวิต บินจาก กทม. เจอฝนหนัก เครื่องหัก ๒ ท่อน เจ็บอึกนั้บลิบ หนังสือพิมพ์แทบทุกฉบับลงใน เดือนกันยายน

มือบพระสงฆ์ และชาวพุทธพม่านับแสนออกมาชุมนุมประท้วงรัฐบาลเผด็จการทหารพม่า ถูก สลายด้วยอาวุธตายมากขึ้น ตามวันเวลาที่ไม่มี ยอมสลายตัว....

อุ้มแกนนำมือบพระ หายไปกว่าพันคน....

โจรใต้บี้ม ๙ จุด ๔ อำเภอ ทหารดับ ๑ ยิง รอง ผอ.ร.ร.ตาย !

วัยรุ่นกรุงเก่า มือบอน ปาก้อนหินใส่ขบวน รถไฟสายเหนือ พุ่งใส่หน้าผาก ซี ๖ สำนักงาน สาธารณสุขสลับ

แฟนดาราสาวดั่งยาและนศ.

เหยื่อรับน้อง (ฮาฮิวะ) โหด แม่พาแจ้งความ ที่กองปราบ ดำเนินคดีกลุ่มรุ่นพี่ตัวแสบ ไซ่ว บาดแผลยับเยิน

เรื่องร้ายๆ แรงๆ มีอีกนับไม่ถ้วน เรียกได้ว่าเป็น “สถานะปกติ” นานที่จะได้ยินเรื่องดีๆ ทำให้ สบายใจ ตราบที่คนส่วนใหญ่ยังมีพฤติกรรมไร้ ศีลธรรม และมองสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างปราศศีลธรรม ว่าเป็นความปกติ

เทศกาลกินเจ เป็นช่วงเวลาที่พุทธศาสนิกชน น่าจะเพิ่มกำลังศรัทธา เป็นโอกาสที่จะ**วิวัติศีลข้อที่ ๑** คือการ**ละเว้นจากการฆ่า เบียดเบียนสรรพ สัตว์**เป็นพิเศษ เป็นเวลาที่เหมาะสมที่สุดที่จะทำให้ เราจะได้ทำความรู้จัก ค้นเคยเสพรสพระนิพพาน ทุกๆ ทวารอันมาแต่การบำเพ็ญศีลข้อที่ ๑ ถึงจุด สุดแห่งวิญญานที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง

ถ้าจะเปรียบกับน้ำเย็น ก็น่าจะเป็นน้ำเย็นที่ ยิ่งกว่าน้ำแข็ง ที่หยดลงท่ามกลางความร้อนเร่า

ของไฟบรรลัยกัลป์ในสังคม เพราะเป็นสุดยอด แห่งความเมตตา วิญญานคนโหดเหี้ยมเนื่องมา แต่เหตุไม่สั่งสมความเมตตาที่จะให้แก่สรรพสัตว์ ทั้งหลายนั่นแหละ ไม่มีทางปฏิเสธเป็นอื่นเลย

ความโกรธทำให้โหดร้ายทารุณ

ความโลภทำให้โหดเหี้ยมต่อกัน

ไม่ว่าเราจะโกรธ หรือโลภ ล้วนเป็นภัย จึง ต้องหาวิธีล้อมคอกไม่ให้ตัวโกรธ ตัวโลภออกไป พันท่านโล่งล่า ทำร้าย ทำลายผู้อื่น สิ่งอื่น สัตว์อื่น เป็นบุญตาที่ได้เห็นป้ายเขียนชวนเชิญให้

“กราบพระ ไหว้เจ้า ถือศีล กินเจ” เพื่อถวาย เป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่ใ วาระ ๘๐ พรรษาตั้งแต่วันที่ ๘ ถึง ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๐ ติดตามที่สาธารณะทั่วจังหวัดนครปฐมใน ระยะตั้งแต่ต้นเดือนตุลาคม

สมควรอย่างยิ่งที่จังหวัดนครปฐมจะดำริ เริ่มต้นนำทางที่ดิงามให้แก่ประชาชนชาวไทย ใน ฐานะที่เป็นจังหวัดที่มีชื่อเสียงด้านศาสนสถาน ปุชนิยสถาน นิเวศน์สถาน โบราณสถาน ฯลฯ ทั้งของเอกชนและของรัฐ ทั้งด้านการ ท่องเที่ยว ด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรม เศรษฐกรรม ฯลฯ ที่สืบทอดกันมาหลายสิบปี

ถ้าจะเพิ่มเติมด้านความสะอาดของถนน แม่น้ำ ลำธาร ห้วย หนอง คลอง บึง ด้วยการ ช่วยกันดูแลรักษา ปราบสิ่งที่เป็นพิษ จำพวกขยะ มูลฝอย ตามสถานที่ต่างๆ ตั้งแต่ร้านค้าระดับ แม็คโคร โลตัส บิ๊กซี ถนน คู रिมทาง เกาะกลาง (ถนน) ที่จอดรถประจำทาง ตลาด หน้าร้านค้า บ้านที่อยู่อาศัย ไล่ลำดับไปจนกระทั่งแหล่งเพาะ ปลูกพืชผัก ผลไม้ ให้สารพิษต่างๆ ที่ใช้ปน ฆ่า น้อยลงไปกว่าที่เป็นอยู่ก็จะยิ่งทำให้นครปฐมงาม สมเป็นเมืองพระขึ้นอีก

ทั้งนี้เพราะเมืองนี้เป็นจุดกำเนิดแรกของพระ พุทธศาสนาที่ยังลงในประเทศไทย หลักฐาน พระปฐมเจดีย์องค์ใหญ่สูงเสียดฟ้าทำลายให้เห็น ย่อมบ่งบอกถึงรากฐานทางพุทธศาสนาประการ หนึ่ง รวมไปถึงช่วงเทศกาลเจ ความศีกคัก

แน่นอนร้านอาหารขายอาหารเจก็ไม่น้อยหน้ากว่าที่อื่นๆ พุทธพจน์จารไว้ว่า “ผู้ใดข้ามกามารมณ์ทั้งหลาย และธรรมเป็นเครื่องข้องในโลก ยากที่สัตว์จะสว่างได้ในโลกนี้ได้แล้ว ผู้นั้นตัดกระแสตัณหาขาดแล้ว ไม่มีเครื่องผูกพัน ย่อมไม่เศร้าโศก ย่อมไม่เพ่งเล็ง”

ความข้อนี้อย่างทันสมัยสำหรับผู้มีศรัทธาไม่คลอนแคลน ผู้มีศรัทธายาวนาน ไม่แปรเป็นอื่น แม้โลกจะสลับเปลี่ยนหมุนเวียนไปหลายยุคหลายสมัย ก็รู้เท่าทันทุกสมัย และคงรักษาสมาธิของความดีงามไม่ให้เปลี่ยนไปตาม ตามนิยามความที่ว่า “ความดีเลิศทน ความหลุดพ้นลิแน่นอนน”

แม้จะมีผู้เข้าข้างกิเลสเป็นส่วนมากกว่า คนกิเลสหนา ตัณหาหมากมีมากกว่าคนกิเลสบาง ตัณหาน้อยก็ตามที่ ความศรัทธาเลื่อมใสในคำสอนที่ดี ในการกระทำที่ดีทุกๆ ด้านยังคงเป็นน้ำหล่อเลี้ยงให้พืชพันธุ์แห่งอารยธรรมคงเจริญอยู่เป็น “ธรรมะอันทวนกระแส (กิเลส)” อันอมตะ

เรื่องอาหารการกิน ที่เป็นปัจจัยสำคัญหล่อเลี้ยงชีวิต ก็มีได้ยกเว้นเรื่องบาป-บุญแต่ประการใด หากใครจะยกเหตุผลว่า “กินเพราะยังต้องอยู่” พระพุทธองค์ก็ตรัสว่า “ผู้ที่หมดกิเลส ไม่เห็นแก่กิน เข้าถึงความหลุดพ้นอันว่างจากกิเลส และไร้นิमितหมาย บุคคลเช่นนี้มีได้ทั้งร่งรอยอะไรไว้เลย เหมือนนกบินบนฟ้า ทารอยอันใดมิได้”

แม้ยังมีความรู้สึกอยากกินอยู่ ก็ต้องกำหนดความอยากนั้นให้อยู่ในขอบเขต อันคือปัญญาที่รู้ว่าไม่ควรให้การกินนั้นประกอบด้วยความเบียดเบียน ทำร้าย ทำลายสัตว์อื่น ควรพึงรู้ว่าชีวิตเป็นของรักของหวงของสรรพสัตว์ทั้งปวง เราต้องไม่ละเมิดลิขสิทธิ์ความรัก ความหวง ความมีชีวิตของสัตว์อื่นโดยประการทั้งปวง เพราะผู้ฆ่าคือผู้ฆ่า ผู้ทำบาปคือผู้บาป ปัญญาผู้พร้อมในการเพ่งเผาความอยากให้หมดสิ้นไป เป็นทางแห่งการชำระบาป สอดคล้องกับที่พระพุทธองค์ตรัสว่า “ฉาน ย่อมไม่มีแก่บุคคลผู้ไร้ปัญญา ปัญญาที่ไม่มีแก่บุคคลผู้ไร้ฉาน ผู้ใดมีทั้งฉานและปัญญา ผู้

นั้นแลอยู่ใกล้นิพพาน”

คำยืนยันผลแห่งกุศลกรรมที่เล่าสืบต่อกันมา ยาวนาน แม้จากปากนักปราชญ์นามว่า “จุนเซ็ง ปาเจียน” แห่งยุคสมัยหมิง เผยเคล็ดการบำเพ็ญ เพื่อความมีอายุมั่นขวัญยืนไว้ว่า

๑. ต้องมีจิตเมตตา กรุณาต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย
  ๒. ไม่ฆ่า ไม่ทำร้ายหรือทำลายชีวิตคนและสัตว์
  ๓. ปลอ่ยสัตว์น้อยใหญ่ ไถ่ชีวิตสัตว์ หรือช่วยคนที่คิดสั้น คิดฆ่าตัวตาย
  ๔. ไม่ทำอาชีพเลี้ยงสัตว์เพื่อฆ่า หรือขายโรงฆ่าสัตว์
  ๕. ไม่ค้าขายเครื่องมือดักจับสัตว์ หรือสารเคมีที่ใช้วางยา
  ๖. ช่วยเหลือผู้เคราะห์ร้ายที่กำลังประสบอันตรายถึงชีวิต
  ๗. พิมพ์หนังสือธรรมะเพื่อเตือนสติผู้คนให้รู้ถึงผลกรรมของการฆ่าสัตว์
  ๘. ช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยากเท่ากับเป็นการให้ชีวิตใหม่
  ๙. หลีกเลี้ยงการกระทำอันเป็นเหตุให้ผู้อื่นต้องตาย
  ๑๐. จัดงานเลี้ยงมงคล งดเว้นเลือดเนื้อชีวิต สัตว์จึงจะเกิดสิริมงคลแก่ชีวิตครอบครัวและผู้คน ที่มาร่วมงาน
- การจะมีอายุยืนยาวนั้น ท่านเกาเหลียน กล่าวไว้ว่าต้องคอยหล่อเลี้ยงทั้งสุขภาพกายและใจ ด้วยการปฏิบัติให้ได้ตามคุณประโยชน์ดังนี้
๑. ทำตามกำลัง อย่าได้หักโหม
  ๒. เคลื่อนไหวมีจังหวะ กล่าวคำมีสัมมา
  ๓. กาย ใจสงบสุข ไม่ยึดในธาตุทั้ง ๔
  ๔. ยังเยาว์วัยอย่าละโมภ ชราวัยรู้ระงับ
  ๕. ไม่มักในกาม จิตใจใสเย็น
  ๖. หยิน-หยางสมาน รุกข์รับมีแบบแผน
  ๗. เห็นกามตั้งคั่งรู รู้จักข่มความอยาก
  ๘. พักผ่อนเป็นเวลา อย่าให้กายอ่อนล้า
  ๙. ชีวิตคล้อยตามฤดูกาล เข้าทำ เย็นพัก
  ๑๐. สวมใส่ให้พอดี ไม่ฟุ่มเฟือยทูลูทรา

๑๑. รู้รักรู้ชัง รู้ได้รู้เสีย ใช้จิตมโนธรรม
๑๒. ไร้ประโยชน์ไม่ทำ ระมัดระวังรอบคอบ
๑๓. ไม่กล่าวคำเพื่อเจ้อ ไม่คิดเรื่องเพื่อฝัน
๑๔. ไม่เห็นแก่ตัว ไม่ช่วงชิงแข่งขัน
๑๕. ไม่พิสมัยความงาม ไม่เข้าสถานแหล่งเรีงรมย์
๑๖. หมั่นสร้างผลบุญ ลังสมกุศล
๑๗. สงบใจรับมือ เรื่องราวผ่านพ้น ส้ารวมจิตใจ

พระพุทธองค์ตรัสว่าผู้ต้องการ อายุ ฐานะ สุข ยศ สวรรค์ ๕ ประการนี้ ไม่ควรอ่อนวอน พึงแสวงหาเหตุ อันเป็นไปเพื่อธรรมที่น่าใคร่ น่าพอใจนั้นๆ เพราะเหตุที่กระทำไว้ดีแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อให้ได้อายุ ฐานะ สุข ยศ สวรรค์ตามประสงค์ฯ

อานิสงส์ของการรักษาศีลข้อที่ ๑

๑. มีอวัยวะน้อยใหญ่ครบถ้วน
๒. มีร่างกายสมส่วน
๓. มีความแคล้วคล่องว่องไว
๔. มีฝ่ามือและฝ่าเท้างดงามอย่างบรรจง
๕. เป็นผู้ผู้มีพรพรรณสดใส
๖. มีรูปโฉมงามແฉลัม
๗. เป็นผู้อ่อนโยน
๘. เป็นผู้มีความสุข
๙. เป็นผู้แก่กล้า
๑๐. เป็นผู้มีกำลังมาก
๑๑. มีวาจาเพราะพริ้ง
๑๒. พวกพ้องบริวารไม่แตกแยก
๑๓. ไม่เป็นคนขี้กลัว
๑๔. ไม่ถูกทำลาย
๑๕. ไม่มีคนคอยปองร้าย
๑๖. มีบริวารหาที่สุดมิได้
๑๗. มีรูปงาม
๑๘. มีทรวดทรงสมส่วน
๑๙. มีโรคน้อย
๒๐. ไม่มีเรื่องเศร้าโศกทุกข์ใจ
๒๑. เป็นที่รักของชาวโลก
๒๒. ไม่พลัดพรากจากคนและของรัก
๒๓. มีอายุยืน

ผลแห่งอุกฤษการที่ผิดศีลข้อ ๑ คือ

๑. รูปโฉมอัปลักษณ์ เหมือนดั่งใบหน้าของสัตว์ที่บิดเบี้ยวเพราะเจ็บปวดยามถูกทรมาน
  ๒. ขี้ขลาด ขี้กลัวง่าย เหมือนดั่งความรู้สึกของสัตว์ที่ตื่นกลัวเมื่อถูกทารุณหรือกำลังถูกฆ่า
  ๓. อ่อนแอ ช่วยเหลือดูแลตัวเองไม่ได้ เหมือนสภาวะสัตว์ที่ถูกทำร้ายจนบาดเจ็บและใกล้ตาย
  ๔. เจื้อยซาปัญญา นิ่ม เหมือนกับสัตว์ที่ใกล้ตาย จึงหมดกำลังและสติปัญญาใดๆอีก
  ๕. พิกลพิการ เหมือนสัตว์ที่ถูกแกล้ง ถูกทรมานจนไม่สมประกอบ
  ๖. ต้องถูกฆ่า หรือฆ่าตัวตาย เหมือนสัตว์ที่เคยถูกฆ่า เคยถูกเอาชีวิตรักษา
  ๗. มีโรครุมมาก เหมือนที่ตนเคยทำทารุณเขา มาแต่ปางก่อน
  ๘. ลิ่นรับบริวาร เพราะเป็นคนฆ่าสัตว์ ย่อมมีกรรมทำให้ไม่มีผู้ใดอยู่แวดล้อมใกล้ชิดได้นาน
  ๙. อายุสั้น เหมือนชีวิตสัตว์ที่ตายทั้งๆยังไม่ถึงวัยต้องตาย แต่ถูกเอาชีวิตรื้อไปก่อนติดต่อกันหลายชาติ
- ปรากฏการณ์ ๔๙ วัน ชีวิตหลังความตาย ได้เผยปริศนานี้ไว้ ในธรรมะฝ่ายมหายานของจีนที่เชื่อถือ เล่าไว้ว่า “เจ็ดวันรอบที่เจ็ด เมื่อผู้ตายตายไปถึงวันที่ ๗ ก็จะถึงด่านตรวจสอบ จะถูกตรวจสอบว่าผู้ตายตอนมีชีวิตอยู่ ได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตหรือไม่ ถ้าได้ถือศีลกินเจ ละเว้นจากการฆ่าสัตว์ ก็จักหลุดโทษ ถ้าฆ่าหลงผิดฆ่าสัตว์เพื่อความสุขของปากท้อง ก็จะเพิ่มโทษเป็นเท่าตัว”
- ผู้มีวาสนาล้วนมีต้นสายปลายเหตุทั้งสิ้น ฉะนั้น อายุ ฐานะ สุข ยศ สวรรค์ ผู้มีปัญญา พึงแสวงหาเหตุ มิใช่ด้วยการอ่อนวอนนั่นเอง
- อย่าใช้เพียงแต่ปากท้อง ในขณะที่ท้องนั้น ได้ปฏิบัติได้ถึงเสียหหนึ่งแล้วหรือยัง?
- ศีล...มีไว้เพื่อทำอะไร? มิศีลให้เราปฏิบัติตาม แต่ทุกคนปฏิบัติตามศีลจริงๆ หรือไม่?
- เป็นคำถามจากผู้ยากรู้ และเป็นคำถามจาก

ผู้รู้แล้ว สอดคล้องต้องกัน

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสตอบแก่ภิกษุครั้งหนึ่งว่า “ความเป็นมนุษย์ เป็นเหตุให้เทพบุตรไปเกิดในสุคติภูมิ เมื่อเกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว มีความเลื่อมใสในธรรมวินัยที่พระตถาคตเจ้าประกาศแล้ว เป็นเหตุให้เทพบุตรได้ลาภอันดี ก็ศรัทธาของเทพบุตรนั้นแล มีมูลฐานหยั่งลงมั่นคง สมณะ พราหมณ์ เทวดา มาร พรหม หรือใครๆ ในโลกไม่สามารถทำให้ศรัทธานั้นเสื่อมคลายไปได้ นี่เป็นเหตุให้เทพบุตรนั้นมีจิตมั่นคง”

เวลาที่เทพบุตรจะจุติจากสวรรค์ เพราะสิ้นอายุ เทวดาที่พลอยยินดี ย่อมเปล่งเสียงอวยพรให้

๑. แนะนำท่านผู้เจริญ ท่านจากโลกนี้ไปแล้ว จงไปเกิดในสุคติภูมิ จงเข้าถึงความเป็นสหายแห่งหมู่มนุษย์เถิด

๒. ท่านเกิดเป็นมนุษย์แล้ว จงมีศรัทธาเลื่อมใสอย่างยิ่งในพระสัทธรรม

๓. ศรัทธาของท่านจะมีมูลฐานหยั่งลงมั่นคง ในพระสัทธรรมที่พระตถาคตเจ้าทรงประกาศดีแล้ว ใครๆ ให้เสื่อมศรัทธาไม่ได้ตลอดชีวิต ท่านจะละความประพฤติชั่วทางกาย วาจา ใจ และอย่าทำความชั่วที่มีโทษอย่างอื่น ทำความดีทางกาย วาจา ให้มาก ทำความดีทางใจให้ไพบุลย์จนปราศจากอุปธิ

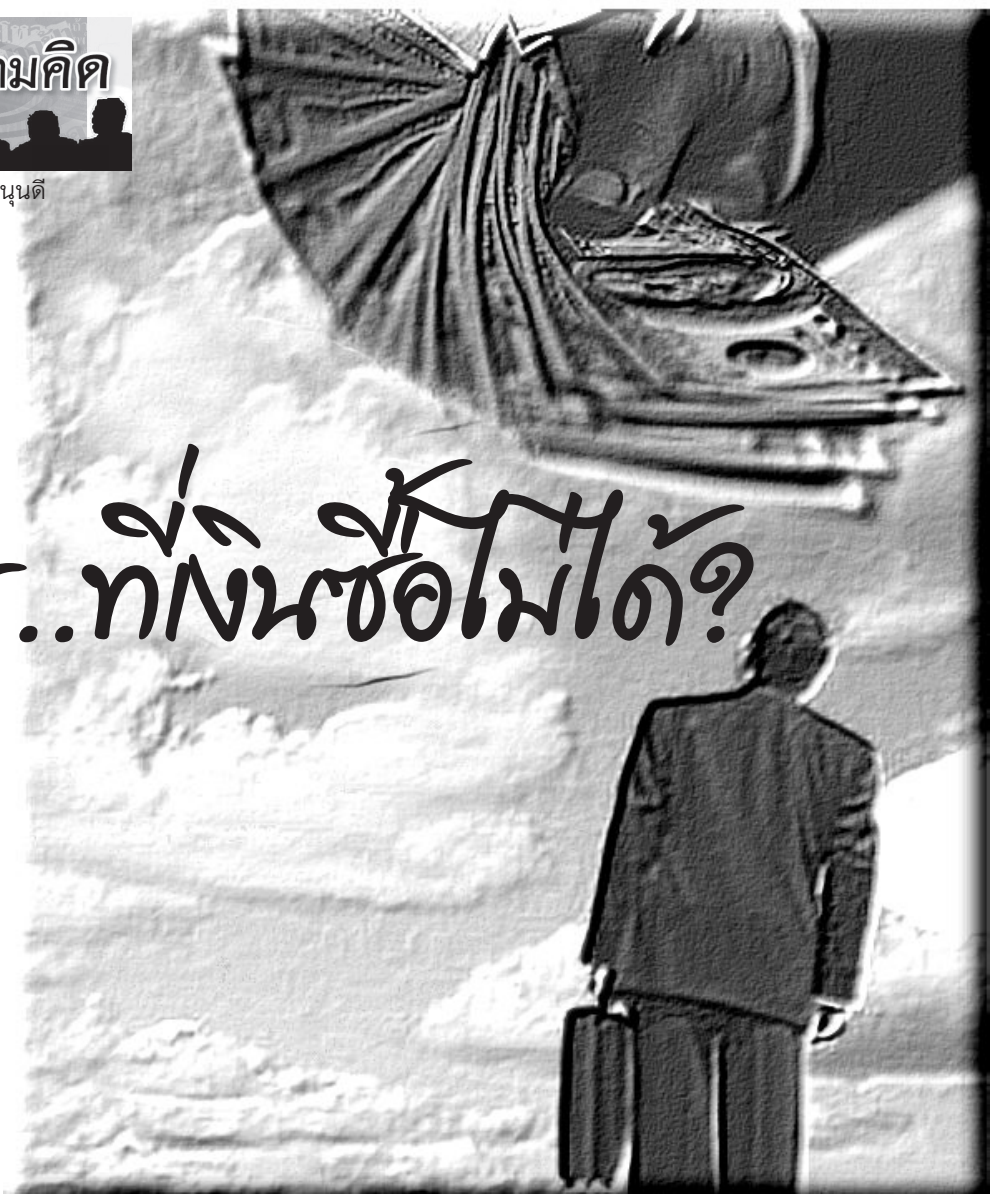
นอกจากนั้น ท่านจงบำเพ็ญบุญที่ให้เกิดสมบัตินั้นให้มากด้วยการบริจาคทาน แล้วชักชวนคนอื่นให้ดำรงอยู่ในพระสัทธรรมในพระพุทธศาสนา

ยืนยันสังฆธรรมในวันสำคัญทุกๆ วันตามกำหนดหมายร่วมกันในสังคมาว่า

มีชีวิตคนมีสิทธิ์คิดเลือกเกิด
จงเชื่อเถิดมีสิ่งหนึ่งพึงมุ่งหมาย
สร้างศรัทธาในความดีมีมากมาย
อยู่ หรือตาย พาเจริญเกินบอกกัน
ต้องกระทำตามคำพระท่านเน้นชี้
คือให้มี ศีล-ธรรม นำสุขสันต์
เรื่องในโลกไม่ทุกข์โศกพันโทษทัณฑ์
ก้าวสู่วันใดงามตามศรัทธา **ข**

บ้ายดาววัน

บ้ายคล้อยดวงดาววัน
ทำให้หัวนั้งขารตน
ร้องรอยความเหี่ยวย่น
เข้าสู่มทรวงทงเวลา
คืนวันพาผันแปร
ไม่เที่ยงแท้แก่สลายตา
รอยแยกเหยียบตีนกา
บอกชราวัยเปลี่ยนแปลง
ทุกหนการเดินทาง
ทุกก้าวทางการแสดง
บทบาทละครแต่ง
ใกล้จบสิ้นทั้งอินทรีย์
แมกไม้หลายหลากพันธุ์
ไม่อาจมั่นความซิง
ผลิดอกออกหลากสี
ยังร่วงหล่นลงสู่ดิน
กลีบงามยังเหี่ยวแห้ง
เหยื่อแมลงแย่งกัดกิน
แต่ไม่ไร้ชีวิน
มีวันออกดอกใหม่ชม
คน-สัตว์ร่วงแล้วสิ้น
ทุกทุกชิ้นเป็นดินตม
เนื้อหนังฝังทับถม
เหลือนิยมเพียงดิงาม

ใคร..ที่เงินซื้อไม่ได้?

ในประเทศไทย จะมีไหมครับ คนที่เงินซื้อไม่ได้
ผมเชื่อว่าคนที่ไร้คุณธรรม หรือคุณธรรมไม่แข็งแรงไม่ว่าจะอยู่ในฐานตำแหน่ง
ใด เช่น ร.ม.ต. ส.ส. ส.ว. เป็นต้น เงินย่อมซื้อได้

ชาติเราล่มสลาย ก็มาจากคนไร้คุณธรรม ขาดทริโอตตบปะ เห็นแก่ได้ หรือ
เห็นแก่ตัวจัด ถ้าคนเหล่านี้มีเป็นจำนวนมากในสภา หรือในคณะผู้บริหารบ้านเมือง
ตั้งแต่ผู้ใหญ่บ้าน อบต. จนถึงระดับนายกรัฐมนตรี บ้านเมืองย่อมมีทิศทางการก้าวหน้า
ทางบริโภคนิยม การเบียดเบียนทำร้ายกันย่อมมีเพิ่มขึ้น หากความสงบสุขได้ยาก

ทำอย่างไรเราจะสามารถสร้างคนให้มีคุณธรรมจนอยู่เหนือลาภ ยศ สรรเสริญ
และโลกียสุข จะได้มีคนที่ไม่ได้มาช่วยบริหารประเทศชาติได้มากขึ้น

ผมได้ข้อสรุปในเรื่องนี้ว่า เราจะต้องเริ่มที่ตัวเองก่อน **๗**

สันติอโศกต่อต้านบริโภคนิยมได้ผลที่สุด
แต่คณะสงฆ์กระแสหลักรังเกียจมาก

จากหนังสือ “สรรพสาระสำหรับผู้แสวงหา”
โดย ส.ศิวรักษ์

วิพากษ์บริโภคนิยม/ สัญลักษณ์ ศิวรักษ์

ต่อจากฉบับที่ ๒๑๒

ปัญญาชนสยาม...คนสุดท้าย?

คอลัมน์ : special interview

นิตยสาร HI-CLASS ฉบับที่ ๒๔๒ เดือนตุลาคม ๒๕๔๔

ไทยก็กำลังพัฒนาประเทศตามรอยราชธานีของโลก อย่างเช่น วอชิงตันดีซี หรือลอนดอน

อเมริกันก็อ้างแบบนั้นสำหรับวอชิงตัน ส่วน ลอนดอนเคยเป็นราชธานีของโลก เมื่อสมัย จักรวรรดิอังกฤษพระอาทิตย์ไม่ตกดิน ตอนนี้ จักรวรรดิอังกฤษมันล่มสลายไปแล้ว เพราะ ฉะนั้นนายแบลร์ก็เกาะกระโปรงนายบush

เช่นเดียวกัน ทักษิณก็ไปเข้าเฝ้ามา เห็นไหม ครับอันนี้ธรรมดาดูเลย ทั้งจักรพรรดิจีน และ จักรพรรดิอเมริกัน โลกนี้มี ๒ จักรพรรดิที่ทักษิณ เข้าเฝ้าอยู่บ่อยๆ เพราะว่าอำนาจและเงินมันอยู่ที่ ๒ ประเทศนี้ จริงอยู่จีนอาจจะรวยน้อยกว่า

อเมริกัน แต่จีนมีอิทธิพลเพราะว่าจำนวน ประชากรมาก ใครๆ ก็ต้องจับตามองมาที่จีน หนึ่งเป็นอภิมหาอำนาจ

มุมมองต่อทุนนิยม

บริโภคนิยม กับทุนนิยมมันไปด้วยกันนะครับ ทุนนิยมเป็นลัทธิที่สอนให้คนสนใจเรื่องเงิน สอน ให้คนสนใจในเรื่องหมุนโลกจริตมาเป็นแกน บริโภคนิยมเป็นการแสดงออกของทุนนิยมครับ ทุนนิยมเราใช้คำว่า capitalism บริโภคนิยมเรา ใช้คำว่า consumerism แต่ทั้งหมดนี้มันบวกกัน แล้วเรียกว่า economism หมายความว่าทั้งหมด

เป็นเรื่องทุน มุ่งที่ตัวเงิน หรือจะเรียกว่า 'ทักษิณานิธิปไตย' ก็อันเดียวกัน

ทักษิณเป็นสัญลักษณ์อย่างชัดเจนเลยว่าจะต้องเน้นที่ทุนเน้นที่เงิน เมื่อมีเงินมีทุนแล้วก็มีอำนาจทำได้หมด คุณสามารถเอาอำนาจปิดสื่อที่ขัดขวางคุณ ใครที่พูดไม่ถูกหูคุณ คุณก็หาทางจับข้อหาหมิ่นพระบรมเดชานุภาพอะไรก็ได้ คุณทำได้ทุกอย่าง หรือมีฉะนั้นก็จะใช้เงินซื้อ วิธีของอาภู่เป็นตัวอย่างที่ใช้เงินซื้อนะครับ ถ้าซื้อไม่สำเร็จก็วิ่งแกทางอื่น มันไปด้วยกันเลยครับ ทุนนิยม บริโภคนิยม คือ economism เงินบันดาลได้หมด ที่เรียกว่าเงินเป็นพระเจ้าคืออันนี้ละครับ

การมีสื่ออยู่ในกำมือรัฐบาลจะทำให้เวลาในการครองอำนาจของพวกเขาเพิ่มขึ้น

ทักษิณเขาเชื่อว่าเขาจะเพิ่มขึ้น เพราะเขามีตัวอย่างให้เห็น คือ ลิงคโปร์ ลีควอนยูคุมสื่อทั้งหมดในลิงคโปร์ มหาเธร์คุมสื่อทั้งหมดในมาเลเซีย และอยู่ได้ ทักษิณเขาดู ๒ คนนี้เป็นตัวอย่างและเขาเชื่อว่าเขาจะอยู่ได้ แต่สิ่งหนึ่งซึ่งทักษิณไม่ได้ดูนะ ทักษิณไม่ได้ดูคนไทย

คนไทยกับคนลิงคโปร์ต่างกัน คนลิงคโปร์เป็นจีนโพ้นทะเลส่วนใหญ่ เป็นเกาะเล็กๆ เมื่อคุณให้เงินเขา เขาก็ทนอยู่ในเกาะเล็กๆ และเขาก็ข้ามไปมะละกา เขาก็ไปถมน้ำลายที่นั่น ไปขากเสลดที่นั่น ทำทุกอย่างที่ต้องการอิสรภาพด้วยการหนีไปที่อื่น หรือหนีมาหาคะหรีที่หาดใหญ่ แล้วกลับไปยอมทนอยู่เพราะว่าเศรษฐกิจมันกระเตื้องขึ้นเรื่อยๆ และก็สามารถขยายเศรษฐกิจ ช่วยคนแทบทั้งหมดให้เป็นสัตว์เศรษฐกิจ คนก็จะยอมทน แต่ว่าออกไประบายที่อื่น แต่ว่าลิงคโปร์ไม่มีสิทธิเสรีภาพ ไม่มีปัญญาชนอะไรเลย ลีควอนยูทำสำเร็จอย่าลืมนะลีควอนยูเอาคนไปเข้าคุก จับคนไปเยอะเยอะเลย แต่เราไม่รู้เรื่องนี้กัน

มหาเธร์ก็คล้ายๆ กัน แต่ผมไม่แน่ใจมหาเธร์ทำได้นานขนาดไหนนะครับ แต่จะเห็นได้ว่ามหาเธร์เตรียมเอาอันวาริอับราฮิมมาเป็นตัวแทนเสร็จแล้วก็จับด้วยข้อหาร้อยแปดเลยครับ หาวา

โกงหาวาเล่นถั่วดำกับน้องเขยและสุดท้ายก็พิสูจนออกมาว่าเขาไม่ได้เป็น อันวาริเขาก็มีพื้นฐานทางฝ่ายยาวชน มีพื้นฐานทางศาสนา เพราะฉะนั้นถึงแม้มหาเธร์อยู่ได้นาน แต่ผมไม่แน่ว่าเขาจะคุมคนมาเลเซียได้นานขนาดไหน

แต่ในกรณีของเมืองไทยนี้ อย่าลืมนะครับ เมืองไทยถูกสะกดให้สยบตั้งแต่ ๒๔๙๐ เมื่ออาจารย์ปรีดี ถูกรัฐประหารออกไป ประชาธิปไตยถูกฆ่าปี ๒๔๙๐ นะครับ และ ๒๔๙๐ เพิ่มขบวนการสอนให้คนไทยรักอาสัติย์ ไม่รักลัทธิจะเกลียดความจริง เกลียดคนกล้า อันนี้สำคัญเลยนะ มหาวิทยาลัยทุกแห่ง ตั้งแต่ ๒๔๙๐ ไม่ได้สอนเรื่องลัทธิจะนะครับ สอนเรื่องที่ไม่ใช่ความจริงทั้งนั้น อันนี้น่าสนใจมาก และยิ่งตั้งแต่ ๒๕๐๐-๒๕๐๑...๒๕๔๐ เป็นต้นมา อเมริกาเข้ามาควบคุมใครอยู่ฝ่ายลัทธิจะเป็นตัวร้าย เป็นคอมมิวนิสต์ เป็นอะไรต่างๆ เพราะฉะนั้นกรณีของจิตร ภูมิศักดิ์ ก็ให้ลัทธิชะ ปรีดี พนมยงค์ก็ให้ลัทธิชะ ไม่ใช่ลัทธิอย่างเดิวนะ คนที่ถูกฆ่าตายไม่ใช่บ่อยเลยครับ ถวิล อุดล ทองอินทร์ ภูริทัต ร้อยแปดเลยที่ถูกฆ่าเขา แล้วเราก็มายกย่องคนเลว รูปจอมพลสฤษดิ์ตั้งอยู่กลางจังหวัดขอนแก่น คนขอนแก่นไม่ได้รู้สึกอะไรเลยนะครับรูปจอมพล ป. อยู่กลางจังหวัดลพบุรี รูป เผ่า ศรียานนท์ ก็อยู่กลางโรงเรียนนายร้อยตำรวจสามพราน จันคุณก็ฝึกให้ตำรวจมันโกงเหมือนเผ่าลัทธิครับ!

เพราะฉะนั้น ในแง่นี้ก็เห็นเหตุให้คนอย่างทักษิณขึ้นมา และคนก็พร้อมที่จะกราบกรานทักษิณกัน จะเอาเงินมาซื้อได้ แต่ผมเชื่อว่าคนไทยมีกิ่นมากกว่าคนมาเลเซีย ยกตัวอย่าง ๑๔ ตุลา เกิดขึ้นได้ เริ่มจากคนไม่กี่คนนะครับ เริ่มจาก ๑๑ คนเท่านั้นเอง ชาวบ้านเริ่มทนไม่ได้ก็ออกมาเป็น ๔-๕ แสน เผด็จการที่ยึดอำนาจกันมาตั้งแต่ ๒๔๙๐ ก็พังพินาศไป จริงอยู่ กลับมาภายใน ๓ ปี มีการฆ่าประชาชนอะไรต่างๆ และการฆ่าประชาชนไม่ได้ฆ่าเพียงใช้อาวุธนะ ฆ่าทางมันสมองด้วยขบวนการนักศึกษาอ่อนลงจนทุกวันนี้ เพราะว่าสามารถสอนเด็กให้เรียนเพื่อหางานทำ

ไม่สนใจการเมือง แต่ปัจจัยต่างๆ จะทำให้เด็กตื่น
ขึ้นมาเอง เพราะเด็กต่อไปจะหางานทำไม่ได้ มหา
วิทยาลัยทุกแห่งก็หลอกเด็กไปเรียนทั้งนั้น

ผมเชื่อว่าคนก็จะตื่นตัว โดยเฉพาะคนข้าง
ล่างนี่ตื่นตัวมากที่สุด เมืองไทยมีคนข้างล่าง
ตื่นตัวมากที่สุดในเอเชียอาคเนย์ ผมรู้จักสมัชชา
คนจน ผมรู้จักขบวนการต่อต้านไอ้สิ่งที่เรียกว่า
'พัฒนา โลกาภิวัตน์' เมื่อคนข้างล่างตื่นตัว ชน
ชั้นกลางเริ่มตื่นตัวนะครับ เราจะหลุดจากบริโภค
นิยม อยากให้ไฮคลาส ช่วยกระตุ้น (หัวเราะ)

ถ้าคนชั้นสูงได้มาเริ่มเห็นว่าชนชั้นกลางสำคัญ
ไม่น้อยกว่าเรา คนชั้นกลางก็สำคัญไม่น้อยกว่าเรา
มันก็จะมีการเปลี่ยนแปลง

ผมเห็นตัวอย่างชัดเลยนะ อย่างคุณอานันท์
ปีนยารชุนเปลี่ยนไปมากเลยนะ เมื่อสมัยคุณ
อานันท์เป็นนายกฯ เขายังเชื่อเลยว่าคำตอบอยู่ที่
นักเรียนอังกฤษทั้งนั้น พวกนักเรียนนอก แต่เดี๋ยว
นี้ คุณอานันท์ เริ่มเปลี่ยน เห็นไหมมาตั้งคณะ
กรรมการสมานฉันท์ เอาคนอย่างพิภพ ธงไชย
(หัวเราะ) เอาพระไพศาลฯ มาเป็นกรรมการเริ่ม
ออกไปฟังชาวบ้านสำคัญ ออกไปเข้าใจคนเขื่อน
ปากมูล อะไรต่างๆ นี้ ผมว่าคนเริ่มเปลี่ยนได้

ถ้าเกิดว่าคนยอมเปลี่ยน คนชั้นสูงเริ่มเปลี่ยน
คนชั้นกลางเริ่มเปลี่ยน คนชั้นล่างเริ่มเปลี่ยน ทุก
คนก็เป็นไฮคลาสกันหมดเหมือนกัน ไม่ใช่ดัดจริต
ติดดินก็เป็นไฮคลาส ผมว่าอันนี้สำคัญ!

*เมื่อการศึกษาในปัจจุบันไม่ได้สร้างปัญญาชน
แล้วปัญญาชนจะมาจากไหนบ้าง*

มหาวิทยาลัยไม่เฉพาะเมืองไทยนะครับ มีความ
ล้มเหลวทั่วโลกเลย เพราะแต่ละคนก็สนใจเฉพาะ
เรื่องของตนทั้งนั้น ชี้เกียดสนใจเป็นองค์รวม การ
**ศึกษามันควรจะฝึกคนให้สนใจเรื่องคุณงาม
ความดี** เอาความรู้ประยุกต์ใช้ เพื่อปรับปรุงตัวเอง
และสังคมให้ดีขึ้น อันนี้มันเป็นไปได้ เพราะ...คุณ
สอนอะไร สอนเพื่อจบไปให้มีงานทำแล้วที่ยาก
มากคือต่อไปจะไม่มีการทำ ตอนนี้นักยังมีเด็กจบจาก
ธรรมศาสตร์แล้วไปเรียนปริญญาเอกที่อังกฤษ

**กลับมา โทศัพทมาหาผมว่าไม่มีงานทำ นี้
ขนาดปริญญาเอกจากอังกฤษนะครับ!**

คือเราไปฝันหวานว่าการศึกษาจะเป็นคำตอบ
มันไม่ใช่คำตอบแล้วครับ เพราะว่าสิ่งที่สอนซึ่ง
ไม่สัมพันธ์กับความจริงในชีวิต ตอนนี่ผลิต expert
กัน เอา...ปริญญาโท ปริญญาเอกก็เต็มไปหมดแล้ว
และคนที่เรียนทุกคนจะรู้สึกว่าคุณแยะตลอดเวลา
ถ้าคุณจบปริญญาตรีสู้ปริญญาโทไม่ได้ จบ
ปริญญาโทสู้ปริญญาเอกไม่ได้ จบเมืองไทยสู้
เมืองนอกไม่ได้ วิธีนี้มันผิดหมดเลยครับ

อย่างเวลาคุณไปคุยกับพวกคนจน นี่คนตัด
อ้อยเขาจะไม่รู้สึกว่าเขาด้อย น่ารัก ไปหาขายไฮ
แกอายุเกือบจะเท่ากับผมเลยนะครับ แกก็นึกว่า
ผมถูกรังแก เวลาถูกจับอะไร แกก็มาผูกแขนให้
วิธีเขาลึกลับนะ ต่างจากเราหมดเลย เขาแค่ไม่ถูก
ล้างสมอง เขาอยู่กับธรรมชาติ เขารักต้นไม้ เขา
อยู่กับสัตว์ สัตว์รักเขาแต่คนถูกหลอกว่าประณม
มัธยมไม่ได้ หรือจะเข้าไปหาเจ้านายต้องคุกเข่า
เข้าไป แม้กระทั่งพระนี่เราก็กินหลอกว่าเราต้อง
คุกเข่า ต้องกราบต้องกราน ไม่งั้นเรียกว่าไม่
นับถือพระ สิ่งที่เราอยากได้จากพระที่หนึ่งคือ
ของขลัง เขาหลอกหมดเลย ไม่ใช่ของจริง

ตามความคิดของผมคือเมื่อคนเริ่มเข้าหา
ของจริงมากขึ้น... ของจริงอยู่ตรงนี้ครับ
พระพุทธเจ้าท่านสอนเรื่องของจริงคืออริยสัจ

ศาสนาพุทธสอนให้แปลงความโลภเป็นทาน
รู้จักการให้ นั่นแหละคือหัวใจของการต่อสู้บริโภคนิยม
แปรความโกรธ หรืออำนาจให้เป็นเมตตากรุณา
ความรัก แปรความหลงให้เป็นปัญญาความเข้าใจ

เมืองไทยมีศาสนาพุทธอยู่กับเรามาเนิ่นนาน แต่
ตอนหลังในรอบร้อยปีศาสนาพุทธเป็นพิธีกรรมอย่าง
เดียว ศาสนาพุทธเคยรับใช้เจ้าเดี๋ยวนี้รับใช้บริโภค
นิยมด้วย คุณจะนิมนต์พระต้องถวายปัจจัยมากๆ
เดี๋ยวนี้ก็ถวายรถยนต์กันอะไรกัน พระเป็นร่างทรง
ของบริโภคนิยมโดยเฉพาะธรรมกายนี่ชัดเจนที่สุด
เขาเรียกเงินมากๆ มีแค่นิกายเดี๋ยวนี้ที่ต่อต้าน
บริโภคนิยม คือ สันตโตโคก ซึ่งต่อต้านบริโภคนิยม
ได้ผลที่สุด แต่คณะสงฆ์กระแสหลักรังเกียจมาก

ความคิด
ทางการเมือง
ในพุทธศาสนา
• สุนัย เสริมบุญสร้าง

การปฏิบัติสมาธิภาวนา ตามหลักสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ ของสำนักสันตโกศ

● ต่อจากฉบับ ๒๑๒

ขั้นตอนการปฏิบัติสมาธิภาวนา

กระบวนการแห่งการปฏิบัติสมาธิภาวนาตามหลักอาริยสัง ๔ สัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ ที่เป็นการพิจารณาเห็นความเกิดขึ้นและความเสื่อมไปในอุปาทานชั้น ๕ อันเป็นไปเพื่อความสิ้นไปแห่งอาสวะ ดังที่กล่าวมาตั้งแต่ต้นนั้น ไม่ใช่สิ่งที่จะเกิดขึ้นได้เองโดยง่าย แต่จะต้องอาศัยองค์ประกอบของสภาพสังคัมลิ่งแวดล้อมภายนอกช่วยสนับสนุนด้วย

ศาสนบุคคล ศาสนวัตถุ ศาสนพิธี ศาสนธรรม ตลอดจนกิจวัตร กิจการ กิจกรรรมต่างๆ ที่เรียกโดยรวมๆ ว่าเป็นเงื่อนไขทางด้านสังคัมวิทยาของการปฏิบัติธรรม ถ้าได้รับการจัดการ และมีปฏิสัมพันธ์อย่างเหมาะสม ก็จะมีคุณูปการอย่างยิ่งต่อการช่วยสํารอกกิเลสต้นเหตุอุปาทานของมนุษย์ พระพุทธองค์จึงตรัสกับพระอนนทว่า “ความมีมิตรดี สหายดี สภาพสังคัม ลิ่ง

แวดล้อมที่ดี คือทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์”

ลำดับขั้นตอนการปฏิบัติสมาธิภาวนาที่เป็นไปเพื่อการสํารอกอุปาทานชั้นนี้ อาจจำแนกได้เป็น ๗ ขั้นตอน คือ

๑. การจับประเด็นปัญหา
๒. การวิเคราะห์สาเหตุของปัญหา
๓. การกำหนดขอบเขตเป้าหมายในการแก้ปัญหา
๔. การกำหนดสิ่งที่ตั้งใจปฏิบัติ
๕. การดำรงความมุ่งหมาย
๖. การอดทนอดกลั้น
๗. การปลดปล่อยชีวิตสู่อิสระภาพ

รายละเอียดการแบ่งลำดับขั้นตอน และเงื่อนไขทางด้านสังคัมวิทยาของการปฏิบัติธรรมในแต่ละขั้นตอนดังกล่าว มีอยู่ในหนังสือเรื่อง “กระบวนการวิเคราะห์และปฏิบัติตามแนวพระบรมราโชวาท คุณธรรม ๔ ประการ” (สุนัย

เศรษฐบัญญัติสร้าง, ๒๕๔๗)

ในขั้นตอนแรกของการปฏิบัติสมาธิภาวนาตามแนวทางนี้ จะต้องอาศัยการศึกษาเรียนรู้เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องเป็นสัมมาทิฐีก่อนจนสามารถจับประเด็นปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิตได้ถูกต้อง ซึ่งปกติมักซ่อนตัวอยู่ในรูปภาวะแฝง เพราะเราจะคอยหาสิ่งตอบสนองความต้องการต่างๆ มากลบบเคลื่อนบดบังตลอดเวลา อันทำให้เห็นปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ไม่ได้ง่ายๆ (เนื่องจากมีการเปลี่ยนอัญรูปจากปัญหาภาวะความบีบคั้นอย่างหายาบ ซึ่งเห็นหน้าตาเปิดเผยชัดเจน กลายเป็นปัญหาภาวะความบีบคั้นในระดับที่ซ่อนตัวเองจนเห็นหน้าตาได้ยาก)

ตัวอย่างเช่น คนที่ติดบุหรี่ เวลาที่ไม่ได้บุหรีมาสูบจะรู้สึกทุกข์ทรมาน หงุดหงิด อันเป็นภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ที่เปิดเผยเห็นตัวตนชัด (Actuality) แต่เรามักจะคอยหาบุหรีมาสูบทุกครั้งที่เกิดความอยาก ซึ่งถ้ามีเงินพอ และมีบุหรีขายในตลาดอย่างพอเพียง เราก็รู้สึกเหมือนไม่มีปัญหาภาวะความบีบคั้นอะไรจากการติดบุหรี เพราะถูกกลบบเคลื่อนปิดบังให้ซ่อนตัวอยู่ในรูปภาวะแฝงของปัญหา (Potentiality) ทั้งที่จริงๆ แล้วปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ดังกล่าวก็ยังคงดำรงอยู่เท่าเดิม แต่เปลี่ยนอัญรูปไปเป็นการบีบคั้นให้เราต้องเสียเวลา เสียเงินทอง และเสียสุขภาพแบบผ่อนส่งแทนเท่านั้น เลยทำให้คิดว่าไม่เป็นปัญหา เหมือนคนที่กู้เงินมาซื้อบ้าน ถ้าเจ้าหนี้ยกเงินทั้งหมดเป็นก้อน เราจะรู้สึกเกิดปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ทันทีเนื่องจากไม่มีเงินใช้ให้ แต่หากเจ้าหนี้ยกวิธีทยอยผ่อนส่งพร้อมดอกเบี้ย เราอาจจะไม่รู้สึกเป็นปัญหาภาวะความบีบคั้นอะไรมาก ทั้งๆ ที่ปัญหาก็ก่อนเท่าเดิม เป็นหนี้จำนวนเท่าเดิม ช้ำยังอาจจะมากกว่าเดิมเพราะต้องรวมดอกเบี้ยไปด้วยข้อนี้ฉันทใด การจับประเด็นปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ไม่ชัดก็มีลักษณะดูๆ เดียวกันฉันทนั้น เมื่อจับประเด็นปัญหาได้แล้ว ขั้นตอนที่ ๒

จะต้องวิเคราะห์ตัวสาเหตุที่เป็น “อุปาทานขันธ” อันเป็นปัจจัยก่อให้เกิดปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์นั้นๆ จากในมิติของ “จิตที่รับรู้” (นาม) อันเป็น “ตัวตน” ที่ยึดติดอยู่ในจิต ไม่ใช่จากมิติของ “โลกที่ถูกรู้” (รูป) อันเป็นเหตุภายนอกดังเช่นในตัวอย่างกรณีการติดบุหรีข้างต้น เหตุมูลฐานที่เป็นปัจจัยแท้จริงซึ่งก่อให้เกิดปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์จากการไม่ได้สูบบุหรี ไม่ใช่อยู่ที่การไม่มีเงินซื้อบุหรี หรืออยู่ที่ปัญหาบุหรีขาดตลาด หรืออยู่ที่การรณรงค์ให้มิเชตห้ามสูบบุหรี ฯลฯ แต่อยู่ที่ “อุปาทานขันธในการติดบุหรี” จากการที่เราไปยึดเอาบุหรีมาเป็นส่วนหนึ่งแห่งความเป็นตัวตนของชีวิต (เสมือนเป็นองค์กายพหุส่วนหนึ่งของ “ชีวิต” ที่จะขาดมันไปไม่ได้) ต่างหาก การแก้ปัญหากที่ตรงเหตุมูลฐานแท้จริงสำหรับกรณีปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์เรื่องนี้ จึงไม่ใช่อยู่ที่การหาเงินให้ได้มากขึ้น เพื่อให้มีเงินเพียงพอสำหรับการซื้อบุหรี หรือการเรียกร้องให้มีการนำเข้าบุหรีและผลิตบุหรีให้มากพอเพื่อไม่ให้บุหรีขาดตลาด หรือการพยายามเรียกร้องสิทธิของคนสูบบุหรี ฯลฯ อันเป็นการแก้ปัญหากที่ปลายเหตุ แต่ทว่าวิธีการแก้ปัญหากที่ต้นเหตุแท้จริงก็คือ “การทำลายอุปาทานขันธในความติดบุหรี” ดังกล่าว จนหมดความอยากในการสูบบุหรีอย่างเด็ดขาดสิ้นเชิง เพราะการปฏิบัติจนมีญาณทัสสนะหยั่งรู้ตัวตน หรืออาการของความอยาก (ตัณหา) ที่เกิดอยู่จริงในจิต แล้วปฏิบัติกำจัดตัวตนนั้นได้ด้วยสัมมปธาน ๔ จนสำเร็จมีมรรคผลจริง และไม่เห็นบุหรีมีความสำคัญอะไรกับชีวิตของเราแม้แต่น้อยอีกต่อไป เมื่อนั้นปัญหาภาวะความบีบคั้นใดๆ จากการไม่ได้สูบบุหรีสมใจอยากก็จะหมดไปอย่างเด็ดขาด เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่ “อุปาทานขันธ” หรือ “กิเลสตัณหาอุปาทาน” อันเป็นเหตุมูลฐานที่ก่อให้เกิดปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ต่างๆ เหล่านี้ มีอยู่มากมาย และมีอยู่หลายระดับ ทั้งระดับหายาบ ระดับกลาง ระดับละเอียด ภาย

ใต้เงื่อนไขข้อจำกัดของศักยภาพเท่าที่เรามีอยู่ ย่อมไม่มีทางจะกำจัดได้หมดในเวลาเดียวกัน ฉะนั้นในขั้นตอนที่ ๓ ของการปฏิบัติสมาธิภาวนา นี้ เราจะต้องกำหนดขอบเขตเป้าหมาย เพื่อ จำกัดตัวของ “อุปาทานชั้น” ตัวที่เราควร จะเริ่มต้นกำจัดก่อนให้ชัดเจน ทั้งในด้านประเภท ขอบเขต ขนาด หรือระดับที่จะดำเนินการ อาทิ กรณการติดบุหรี่ ถ้าเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเป้าหมาย ของ “อุปาทานชั้น” ที่ควรดำเนินการก่อน เพราะ กำลังป่วยเป็นโรคปอด และแพทย์สั่งห้ามสูบบุหรี่ ก็ถือโอกาสอาศัยวิกฤติเป็นโอกาส ใช้เรื่องนี้เป็น จุดเริ่มต้นการปฏิบัติสมาธิภาวนาด้วยการตาม เห็นความเกิดขึ้น และความเสื่อมไปในอุปาทาน ชั้นของความติดบุหรี่ เป็นต้น (หรือถึงแม้ไม่ป่วย แต่รู้เลยว่าเรื่องนี้ควรอย่างยิ่งที่เราจะต้องจัดการ กำจัดมันก่อน ก็ให้เร่งลงมือปฏิบัติ)

เมื่อกำหนดขอบเขตเป้าหมายของตัวอุปาทานชั้นที่ต้องการจะเรียนรู้ และมุ่งหมายจะ ทำให้สลายตัวได้แล้ว ขั้นตอนที่ ๔ ของการ ปฏิบัติสมาธิภาวนาก็คือ กำหนดรายละเอียดของ สิ่งที่ตั้งใจจะปฏิบัติเพื่อการทำลายอุปาทานชั้นนั้นๆ อันเรียกว่าเป็น “ลัจจะ” หรือเป็น “ศีล” ที่เราจะ พึงศึกษาปฏิบัติ (ศีลสิกขา) เช่น ตั้งใจจะลดการ สูบบุหรี่ โดยช่วงแรกอาจจะสูบไม่เกินวันละ 1 มวน หรือจะหักดิบไม่ยอมสูบบุหรี่เลย หรือจะ สูบเฉพาะในบางเงื่อนไขก่อนก็ได้ จนหยุดสูบ อย่างสิ้นเชิงในที่สุด เป็นต้น

หลังจากตั้ง “ศีล” ให้กับตนเองแล้ว ในขั้น ตอนที่ ๕ ของการประพฤติปฏิบัติ จะต้องมึสติ คอยข่มใจตัวเอง ตามดูจิตใจของตัวเองเมื่อมี อาการอยากสูบบุหรี่นั้นๆ แล้วพยายามควบคุม ไม่ให้เกิดการละเมิด “ศีล” ที่ตั้งใจปฏิบัติดังกล่าว อยู่ตลอดเวลา

ในขั้นตอนที่ ๖ ต่อเนื่องจากขั้นตอนที่ ๕ เมื่อมีอารมณ์ความอยากสูบบุหรี่มากๆ เกิดขึ้น ก็ต้องอาศัยความอดทน อดกลั้น และอดออม เข้าช่วย นั่นคือการใช้ “เจโต” ซึ่งต้องอาศัยกำลัง ใจต่อสู้กดข่มความอยากดังกล่าว โดยวิธีปฏิบัติ

อย่างนี้เรียกว่า “สมถภาวนา” ควบคู่ไปกับการ พยายามพิจารณาให้เห็นโทษในความเป็นโทษของ การติดบุหรี่นั้นๆ ตลอดจนพิจารณาให้เห็นคุณใน ความเป็นคุณจากการสามารถเลิกสูบบุหรี่ นั่น คือ การใช้ “ปัญญา” ซึ่งต้องตามรู้ตามเห็นให้ ละเอียดครบครัน ถึงความไม่เที่ยงในตัวตนของ กิเลส (อนิจจานุปัสสี) ความจางคลายของกิเลส (วิราคานุปัสสี) ความดับของกิเลส (นิโรธานุปัสสี) และการสลัดคืนหรือลัจจะย้อนสภาพ (ปฏินิส- สัคคานุปัสสี) วิธีปฏิบัติอย่างนี้เรียกว่า “วิปัสสนา ภาวนา” จนสามารถทำให้ความอยากสูบบุหรี่ดั่ง กล่าวค่อยๆ อ่อนแรงลงๆ มีความอยากลดน้อย ลงๆ และหมดไปในที่สุด

ในขั้นตอนที่ ๗ อันเป็นขั้นตอนสุดท้ายของ การปลดปล่อยชีวิตให้เป็นอิสระภาพจากการ ครอบงำของอุปาทานชั้นในเรื่องนั้นๆ จะต้อง ทบทวนและพิจารณาให้ประจักษ์ชัดถึงภาวะของ ปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์ทั้งหมดไป จากการ สามารถทำลายอุปาทานชั้นให้เหตุปัจจัยนั้นๆ ให้เสื่อมสลายไปได้จริงๆ เห็นภาวะความอิสระ ที่เพิ่มขึ้น จนมีความมั่นใจและเข้าใจในวิธีการ แก่ปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิต ด้วยวิถีทางแก้ปัญหาจากในมิติที่ ๕ ของ “จิตที่ท่า หน้าทีรับรู้โลก” ไม่ใช่จากในอวกาศและเวลา ๔ มิติของ “โลกที่ถูกรับรู้” ดังนี้ให้ประจักษ์ชัด

เมื่อเห็นลู่ทางในการแก้ปัญหาชีวิตหรือการ ปลดปล่อยชีวิตให้เป็นอิสระจากปัญหาภาวะความ บีบคั้นเป็นทุกข์ต่างๆ ด้วยวิถีทางเช่นนี้ อย่าง ชัดเจนด้วยญาณปัญญาแล้ว ก็เริ่มต้นขั้นตอน ในการกำจัด “อุปาทานชั้น” ตัวอื่นที่ละเอียด ขึ้น และกำจัดได้ยากขึ้นต่อไปเป็นลำดับๆ จน เป็น “ผู้อยู่เหนือโลก” (โลกุตระ) ใน “โลก” แต่ละ โลก ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในหัวข้อก่อน

วิธีการทำลาย “อุปาทานชั้น” หรือ “กิเลส ตัณหาอุปาทาน” ตามขั้นตอน ๗ ประการดังที่ กล่าวมาโดยสรุปนี้ ก็คือแนวทางปฏิบัติสมาธิ ภาวนาเบื้องต้นตามหลักสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ ที่เป็นไปเพื่อความสิ้นไปแห่งอาสวะทั้งหลายนั่นเอง

ก.ก.จนเมียบ้างลูกเกร
ยึ่งเตียงทั้งคู่-จ้อตัวตาย

ด.ด.ขุมพรโหลวงเมียบ-ลูกชายว่าไฟไหม้
ให้ออกจากห้อง ยืนรอจ้องยิงจนฟุบ ก่อน
ปลัดชีพตัวเอง เหตุเครียดลูกวัยเจ็ดด
เทียว แต่แม่กลับให้ทำย ทอลลูกไปอยู่กับ
ญาติ

แวนไม่เลิก!
อ้างพ่อใหญ่
อยุธยาบร่ำรอย

ใ้กกรุงระทำ
ยึ่งกะม.3เจ็บ
เื่อเปรนัก-แก๊งกับ

วัยรุ่นแฉ
ชิเปอร์แกรนเข้ก

รายการเอื้ออา
ชอก.ก.น.ไปสะสม
ขสมก.สั่งตรวจสอบข้อเท็จ
นักเรียนหญิง

ก ลุ่มคนงานทั้งช่างไม้ช่างปูนลืบกว่าคน
สาละวนกับการสร้างบ้านเสาปูนโครงหลังคา
ต่อด้วยเหล็ก ตามที่ได้รับมอบหมายจากนายช่าง
ใหญ่

ครูวิรัตน์เจ้าของบ้าน เมื่อว่างจากการงานก็มีก
จะแวะมาดูการสร้างบ้านที่อีกไม่นานก็จะเสร็จ
สมบูรณ์

สมบัติหนุ่มวัยรุ่นอายุสิบสี่ปี มารับจ้างเป็น
คนงานก่อสร้างด้วย อายุน้อยก็จริง แต่ทำงาน
ขันแข็งตลอดทั้งวันไม่แพ้ผู้ใหญ่

ห้าโมงเย็นเลิกงาน สมบัติล้างเครื่องมือเก็บ
แล้วมานั่งพักกินน้ำเตรียมตัวกลับบ้าน ครูวิรัตน์
เดินมานั่งที่ต่อไม้ใกล้ๆ ทักทายเป็นกันเอง

“ว่าไฉนนายช่างหนุ่มไม่ได้ไปเรียนหนังสือกับ
เขาหรือ”

“ผมออกจากโรงเรียนแล้วครับครู ผมไม่แก่ง
เลยไม่คิดจะเรียนต่อครับ”

ไร้ร่มธรรม-ไร้ร่มเย็น

“แล้วตัวเล็กอย่างนี้ได้ค่าแรงวันละเท่าไรล่ะ”

“วันละร้อยยี่สิบครับ แม้จะน้อยแต่ผมก็ตั้งใจได้ซื้อรองเท้าเสื้อผ้า เป็นหยาดเหงื่อแรงงานของตนเอง ไม่ต้องรบกวนพ่อแม่ ผมคิดว่าเมื่อเรียนไม่เก่ง คงใช้ความรู้จากตำราหาเงินไม่ได้ แต่มาเอาดีทางแรงงานฝีมือ เป็นช่างไม้ช่างปูนช่างเหล็ก ฝึกหัดตั้งแต่วัยเด็ก พออายุสักยี่สิบคงจะชำนาญ ได้ค่าแรงมากขึ้น งานก่อสร้างคงจะเป็นงานที่เหมาะสมกับลูกชวานาจนๆ อย่างผมครับ”

“ยอดเยี่ยมจริงๆ วัยรุ่นยุคนี้หาได้น้อยคนที่จะคิดถึงอนาคต คิดพึ่งตนด้วยงานสุจริต เธออายุสิบสามสิบสี่แต่คิดเหมือนกับคนอายุยี่สิบกว่าเลยนะ ถ้าเด็กวัยรุ่นในหมู่บ้านของเราสักครึ่งหนึ่งคิดได้อย่างนี้ เห็นคุณค่าของความขยัน ไม่เลือกงาน ไม่ทำตัวเป็นภาระให้พ่อแม่เดือดร้อน ลังคมหมู่บ้านของเราคงจะมีแต่ความเจริญ มีความสงบสุขกันไปทั่วแน่เลย”

ใกล้ค่ำครูวิรัตน์กลับจากดูบ้านใหม่ ระหว่างเดินกลับบ้านพักครูในโรงเรียน นึกได้ว่ายาสีฟันกำลังจะหมด จึงแวะร้านขายของชำริมถนนที่หน้าร้านมีม้าหินอ่อนหนึ่งชุด ชาวบ้านสามคนนั่งล้อมวงกินเหล้าขานกันอยู่

“ครูวิรัตน์ ลักแก้วสิครับ เชิญทางนี้ครับ” เสียงชักชวนจากกลุ่มขี้เมาที่นั่งร่วมวง

“ขอบคุณครับ ผมกินเหล้าไม่ได้ รู้สึกปวดแสบท้องอยู่บ่อยๆ” เป็นคำปฏิเสธที่ใช้ได้ทุกครั้ง ครูวิรัตน์นึกขึ้นได้ว่ากลุ่มนี้นั่งกินเหล้าตั้งแต่ช่วงก่อนเที่ยง นี่ใกล้จะค่ำก็ยังไม่มึนทีท่าว่าจะเลิกลา

ครูวิรัตน์นึกถึงสปอตทีวี “จนครีดยกน้ำหนัก” ที่สื่อเตือนสติได้อย่างสะดุดใจ ภาพชายตัวผอม ถอดเสื้อกำขวดเหล้า หน้าตาเหมือนไม่เคยสร้างเมาแม้สักวัน ดูแล้วช่างไม่แตกต่างจากกลุ่มคนตัวจริงที่นั่งล้อมวงกินเหล้าขณะนี้เลย ชาวบ้านทั้งสามคนต่างเป็นลูกหนี้กองทุนหมู่บ้าน ลูกหนี้ ๕.๓.๕. อีกทั้งอาชีพรับจ้างทั่วไปคงจะขัดสนไม่น้อย

นึกถึงลูกๆ ของเขาที่กำลังอยู่ในวัยเรียนแถมยังเข้าสู่วัยรุ่น ยิ่งน่าเป็นห่วง เพราะสิ่งจำเป็น

ต่อวัยรุ่นไม่ใช่แค่อาหารทางร่างกายเท่านั้น อาหารทางใจก็สำคัญไม่แพ้กัน เมื่อพ่อแม่มีแต่จนครีดยกน้ำหนักแบบนี้ จะสอนลูกให้ขยันหมั่นเพียรได้อย่างไร ก็คงจะเป็นได้แค่พ่อปู่แม่ปู่ นำพาพวกเขาให้เดินตามทางคดเคี้ยวเท่านั้นเอง

ที่สนามโรงเรียน กลุ่มเยาวชนกำลังเล่นฟุตบอลส่งเสียงโหวกเหวกสนุกสนานตลอดช่วงบ่ายจดค่าทุกวัน ครูวิรัตน์นึกถึงตัวเองสมัยวัยรุ่นไม่ค่อยมีเวลาได้ออกไปเล่นกีฬากับเพื่อนๆ เลย เลิกเรียนกลับบ้านก็ต้องทำงานบ้านช่วยพ่อแม่ พอมีเวลาว่างก็อ่านหนังสือเรียน กว่าจะจบออกมาเป็นครูได้นั้นช่างยากเย็น

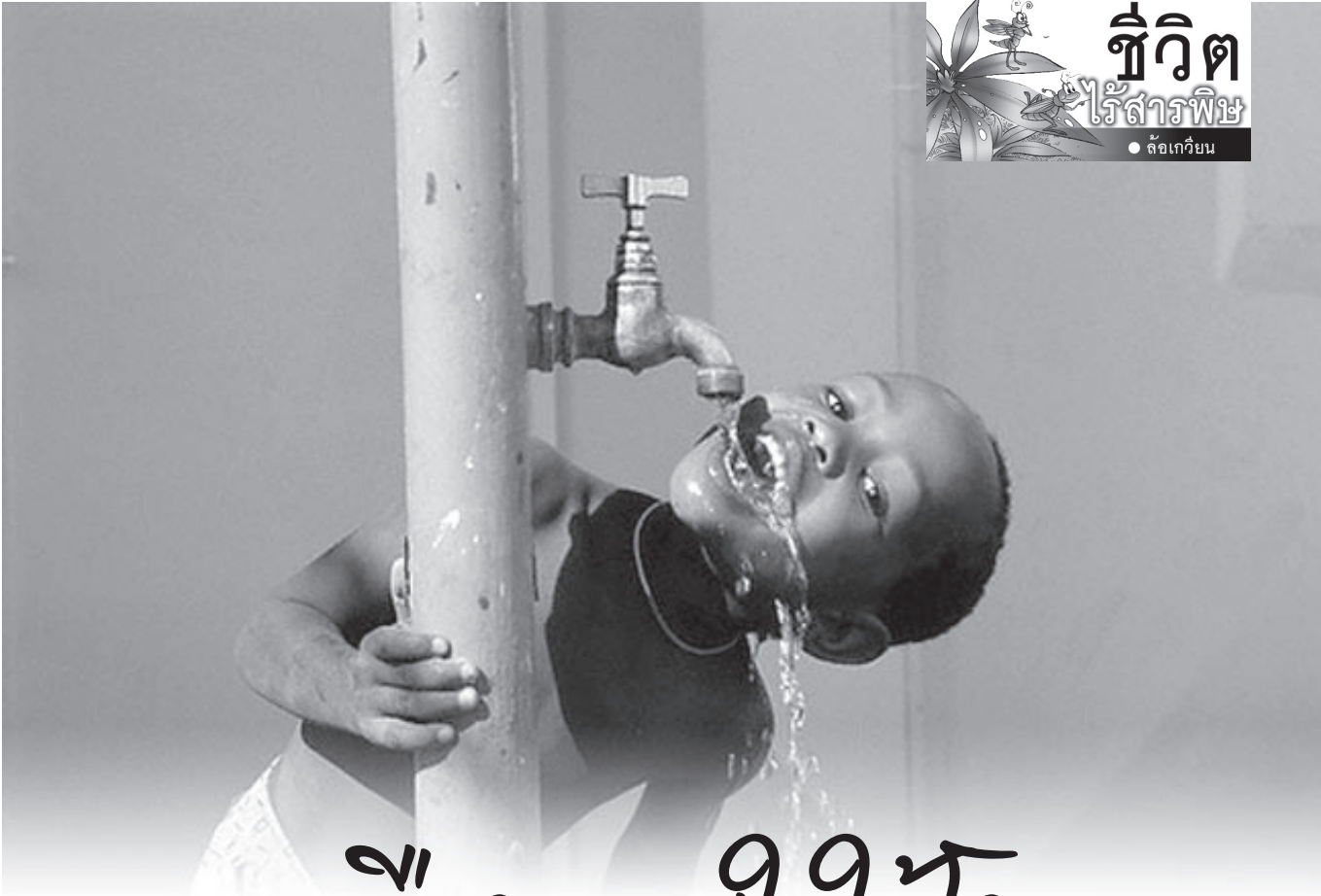
นึกถึงเยาวชนที่แอบเล่นพนันบอลก็ยิ่งน่าเป็นห่วง เพราะต่างประเทศมีการแข่งขันทุกวัน พวกเขาเล่นพนันบอลจึงเล่นพนันได้ทุกวันตลอดทั้งปี เมื่อเสพติดการพนันบอลแล้วจะให้หยุดเลิกเล่นกันนั้นยากอย่างยิ่ง เยาวชนไม่น้อยแอบก่อหนี้โดยพ่อแม่ไม่รู้รับรู้จนเป็นเหตุให้ชีวิตต้องล้มเหลวชีวิตตกต่ำไปเรื่อยๆ กว่าพ่อแม่จะรู้ก็สายเสียแล้ว

ข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ ในช่วงกลางคืนที่ริมถนนเปลี่ยว มีคนปากกอนหินโสกระจกรถหกล้อคันหนึ่งถูกปาด้วยมีดดาบ เลยขับไปแจ้งตำรวจทางหลวง เจ้าหน้าที่ตำรวจรีบไปยังจุดเกิดเหตุ เห็นชายคนหนึ่งวิ่งหนีเข้าป่า ตำรวจไล่จับมาได้เป็นวัยรุ่นขี้เมาสารภาพว่า กินเหล้าเมามาจากหมู่บ้าน นึกสนุกเลยเอามีดดาบขว้างปาใส่รถ

เป็นข่าวที่ฟังแล้วน่าหดหู่ใจเหลือเกินกับพฤติกรรมวัยรุ่นสมัยนี้ แต่แม้ถึงขนาดนี้ทางรัฐบาลยังมีหน้าคิดสนับสนุนให้เปิดบ่อนกาสิโนแบบถูกกฎหมายอีก เพื่อเปิดช่องทางให้พวกพ้องตักตวงหาผลประโยชน์ โดยไม่ให้ความสำคัญอย่างจริงจังแก่ความรุนแรงของสังคมที่สวนวิกฤติขณะนี้

หากเยาวชนวันนี้ไร้ศีลธรรม สังคมวันหน้าจะไม่ลูกเป็นไฟกันหรือ

๓

ต้นลมนางใจในโลก

ตอนที่ ๓

“

..ผู้มีความจงรักและยึดมั่นในชาติบ้านเมืองย่อมทราบ ตระหนักอยู่ทั่วกันว่า แต่ไหนแต่ไร มาคนไทยเราร่วมกันสร้างความเจริญมั่นคงทุกๆ อย่างขึ้นมาด้วยน้ำพักน้ำแรง เพราะฉะนั้นไม่ว่า เวลานี้หรือเวลาไหน เราก็คงจะต้องช่วยตัวเองต่อไปด้วยกำลังแรง กำลังทรัพย์ของเรา ทุกวันนี้ ประเทศไทยยังมีทรัพยากรพร้อมมูล ทั้งทรัพยากรธรรมชาติ และทรัพยากรบุคคล ซึ่งเราสามารถ นำมาใช้เสริมสร้างความอุดมสมบูรณ์ และเสถียรภาพอันถาวรของบ้านเมืองได้เป็นอย่างดี ข้อสำคัญเราจะต้องรู้จักใช้ทรัพยากรอย่างฉลาด คือไม่นำมาทุ่มเทใช้ให้สิ้นเปลืองไปโดย ไร้ประโยชน์หรือได้ประโยชน์ไม่คุ้มค่า หากแต่ระมัดระวังใช้ด้วยความประหยัดรอบคอบ ประกอบ ด้วยความคิดพิจารณาตามหลักวิชา เหตุผล และความถูกต้องเหมาะสม โดยมุ่งถึงประโยชน์แท้จริง ที่จะเกิดแก่ประเทศชาติ ทั้งในปัจจุบันและอนาคตอันยืนยาว...” (พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในการเสด็จออกมหาสมาคมในงานพระราชพิธีเฉลิมพระชนมพรรษา พ.ศ. ๒๕๒๙ ศุกร์ที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๒๙)

อธรรมปราบอธรรม

แนวปฏิบัติในการแก้ปัญหาหน้าเฝ้าเสียโดยใช้สิ่งที่ไม่เป็นที่ต้องการซึ่งมีอยู่ตามธรรมชาติให้เกิดประโยชน์ เช่น วัชพืช อย่าง “ผักตบชวา” ได้ให้ประโยชน์มหาศาล เมื่อสามารถแปลงสภาพ “น้ำเสีย” ให้กลายเป็น “น้ำดี” ได้ โดยปลูกให้อยู่ในขอบเขตช่วงที่น้ำไหลผ่าน ใช้คุณสมบัติเฉพาะที่สามารถกรองดูดซับสิ่งสกปรกปนเปื้อนในน้ำ ทำให้ได้น้ำที่พึงปรารถนา โดยไม่ต้องพึ่งพาสารเคมีหรือใช้งบประมาณมากมาย

--“บึงมักกะสันเป็นแหล่งรองรับน้ำเฝ้าเสียจากชุมชน ในเขตกรุงเทพฯ ซึ่งพระองค์ทรงเปรียบว่าเป็นเสมือนไตรธรรมชาติของกรุงเทพฯ และที่บึงแห่งนี้ทรงโปรดฯ ให้มีการทดลองใช้ผักตบชวา ซึ่งเป็นวัชพืชที่ต้องการกำจัดอยู่แล้วมาช่วยดูดซับความสกปรก รวมทั้งสารพิษต่างๆจากน้ำเฝ้าเสีย ร่วมกับการใช้เครื่องกลบ้ำบดน้ำแบบต่างๆ ที่ได้ทรงคิดค้นประดิษฐ์ขึ้นเอง โดยเน้นที่ความเรียบง่าย ประหยัดและไม่สร้างความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนในพื้นที่นั้น นับเป็นพระอัจฉริยภาพอันสูงยิ่งในการนำวัชพืชมารับบำบัดของเสีย ดังคำว่า “อธรรมปราบอธรรม” (ดร.ศักดิ์สิทธิ์ ตรีเดช ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม)

น้ำคือชีวิต

น้ำคือสิ่งสำคัญที่สุดในการดำรงชีวิต ตั้งแต่น้ำฝนหยดแรกที่ไหลมาจากยอดเขาสูง จึงมีค่ามหาศาล และควรจะใช้ประโยชน์ให้ได้มากที่สุด ด้วยแนวคิดที่ว่าธรรมชาติและทรัพยากรธรรมชาติถูกออกแบบมาให้เอื้อประโยชน์ต่อกัน มนุษย์เป็นเพียงผู้มาบริหารจัดการเท่านั้น ดังจะเห็นได้จากการที่ทรงพระราชทานแนวทางการเก็บรักษา้ำจากแหล่งต้นน้ำลำธารโดยวิถีธรรมชาติด้วย “ฝายดิน” ฝายชะลอน้ำที่ไม่ต้องใช้เครื่องมือซับซ้อนแต่มีคุณมหาศาลและสามารถเก็บกักความชื้นไว้ได้ทั้งภูเขา อีกแนวทางหนึ่งในการบริหารจัดการน้ำ

--“โครงการ อันเนื่องมาจากพระราชดำริเกี่ยวกับน้ำมีมากมาย เพราะพระองค์ทรงเห็นคุณค่าของน้ำที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตและการก่อกำเนิดธรรมชาติของประเทศไทย ซึ่งรวมเรียกว่า การทรงงานจัดการทรัพยากรน้ำ ปัญหาหลัก 3 ประการของน้ำที่นับวันจะทวีความรุนแรงขึ้น จากภาวะโลกร้อนในปัจจุบัน คือ การขาดแคลนไม่มีน้ำใช้ เกิดอุทกภัยน้ำท่วม และปัญหาคุณภาพน้ำ ถึงเวลาแล้วที่ทุกคนต้องมีส่วนร่วมแก้ปัญหาอย่างจริงจัง โดยการใช้้ำอย่างประหยัด ไม่ทิ้งเศษปฏิกูลลงน้ำ ผู้ที่ตั้งบ้านอยู่ริมน้ำต้องไม่ดูดาบที่จะรักษาความสะอาดของน้ำหน้าบ้านตน ไม่ตัดไม้ทำลายป่า ไม่บุกรุกเส้นทางน้ำ และตั้งถิ่นฐานขวางทางน้ำ เป็นต้น เพราะ “น้ำคือชีวิต” (อ.ปราโมทย์ ไม้กลัด อธิบดีกรมชลประทาน)

พอเพียง

แนวคิดพระราชทานอันยิ่งใหญ่ที่มีไข่เพียงปรัชญาเศรษฐกิจแต่เป็นคำตอบเพื่อให้ได้โลกที่ร่มเย็นกลับมา เมื่อวันนี้โลกเรากำลังป่วย ถึงเวลาแล้วที่ทุกคนจะต้องตระหนักถึงความสำคัญและช่วยกันรักษาโลกใบนี้ โดยเริ่มต้นจากการลดความต้องการที่มีอยู่อย่างมากมาย และหันมาใช้ทรัพยากรที่มีอยู่รอบตัวอย่างพอประมาณ มีเหตุมีผล มีภูมิคุ้มกันในการพิจารณาก่อนการตัดสินใจใดสิ่งหนึ่ง ว่าส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมหรือไม่ ด้วยความรู้ควบคู่กับคุณธรรม เพียงเท่านั้น สองมือของทุกคนก็มีส่วนช่วยในการสร้างสรรค์โลกให้สวยงามได้

--“โลกร้อนทำให้น้ำแข็งขั้วโลกละลาย น้ำทะเลสูงขึ้นจนเกิดปัญหาน้ำท่วมชายฝั่ง เพราะ ๗๕% ของ

พื้นที่บนโลกเป็นน้ำและเป็นมหาสมุทรแปซิฟิกถึง ๕๐% เมื่อข้างที่เป็นมหาสมุทรมีน้ำทะเลสูงจึงมีน้ำหนักถ่วงเกิดขึ้น การที่โลกหมุนอยู่ในอวกาศโดยขาดความสมดุล ทำให้เปลือกโลกที่เคยเคลื่อนตัวช้าๆ จะเคลื่อนเร็วขึ้น เพื่อปรับสมดุล และส่งผลให้มีรอยร้าวใหม่เกิดขึ้นทั่วโลก วิธีที่จะช่วยลดโลกร้อนได้ คือ การที่มนุษย์ทุกคนมีความพอเพียงตามแนวทางแห่งพระองค์ ประหยัดและไม่ใช้ทรัพยากรอย่างฟุ่มเฟือยเกินตัว และควรเริ่มจากปลูกฝังที่เด็กๆ เพราะเชื่อว่าเด็กเปลี่ยนแปลง เขาจะเปลี่ยนพ่อแม่ ชุมชน และสังคมของเขาด้วย” (ศ.ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา ผู้บริหารโรงเรียนสัตยาไส)

ระเบิดจากข้างใน

แนวความคิดการรักษาสิ่งแวดล้อมนั้นต้องสร้างความเข้มแข็งของคนในชุมชนให้พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงเสียก่อน มิใช่นำเอานโยบายหรือแนวพัฒนามาใช้โดยที่ผู้คนไม่ทันตั้งตัว การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและความคิดในการดำรงชีวิตให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ลดการสร้างมลพิษให้โลก จึงต้องเริ่มจากจุดเล็กๆ ในสังคม แล้วพัฒนาสู่ภาครัฐและประเทศชาติ เฉกเช่นการจุดระเบิดที่จะเกิดจากแรงอัดภายใน ขยายออกไปเป็นวงกว้าง ให้พลังแรงที่แข็งแกร่งและมีอานภาพสูง

--“ภัยพิบัติต่างๆ จากธรรมชาติ นับวันจะรุนแรงและเกิดขึ้นบ่อยครั้ง การบรรเทาสาเหตุโลกร้อน และช่วยลดความเสียหายจากภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นให้น้อยลง อย่างชุมชนตามชายฝั่งทะเลควรร่วมกันอนุรักษ์ป่าชายเลนและสัตว์น้ำในพื้นที่ของตน สังเกตธรรมชาติ เรียนรู้ที่จะอยู่รอดร่วมกับการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น เช่นน้ำทะเลขุ่น มีเศษปะการังลอยมาก หรือลดระดับผิวดิน อาจเกิดสึนามิ และควรรู้วิธีช่วยเหลือตนเอง รวมทั้งคนรอบข้าง ในกรณีประสบภัย เป็นการสร้างความพร้อมและเข้มแข็งในชุมชน จากจุดเล็กๆ แล้วขยายเป็นวงกว้างอ ตามแนวคิด ระเบิดจากข้างใน ของพระองค์” (ดร.สมิทธ ธรรมสโรช ประธานกรรมการอำนวยการเดือนภัยพิบัติแห่งชาติ)

ทฤษฎีใหม่

การจัดการเกษตรตามแนวทฤษฎีใหม่ให้เกิดประสิทธิภาพ สิ่งสำคัญ คือ การผสมผสานที่สมดุล ด้วยการจัดการแบ่งพื้นที่ให้สัมพันธ์และเกื้อกูล ในร้อยละ แบ่งเป็น สระเก็บน้ำและเลี้ยงปลา ๓๐ ส่วน นาข้าวและพืชหมุนเวียน ๓๐ ส่วน พืชไร่ พืชสวน ไม้ผลและสมุนไพร ๓๐ ส่วน อยุ่อาศัยและเลี้ยงสัตว์ ๑๐ ส่วน เป็นการบริหารจัดการทรัพยากรอันจะนำไปสู่การผลิตที่เกิดรายได้ และการพัฒนาที่ยั่งยืนตลอดปี ทางเลือกใหม่ของเกษตรกรไทยสู่วิถีชีวิตการอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืน ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ

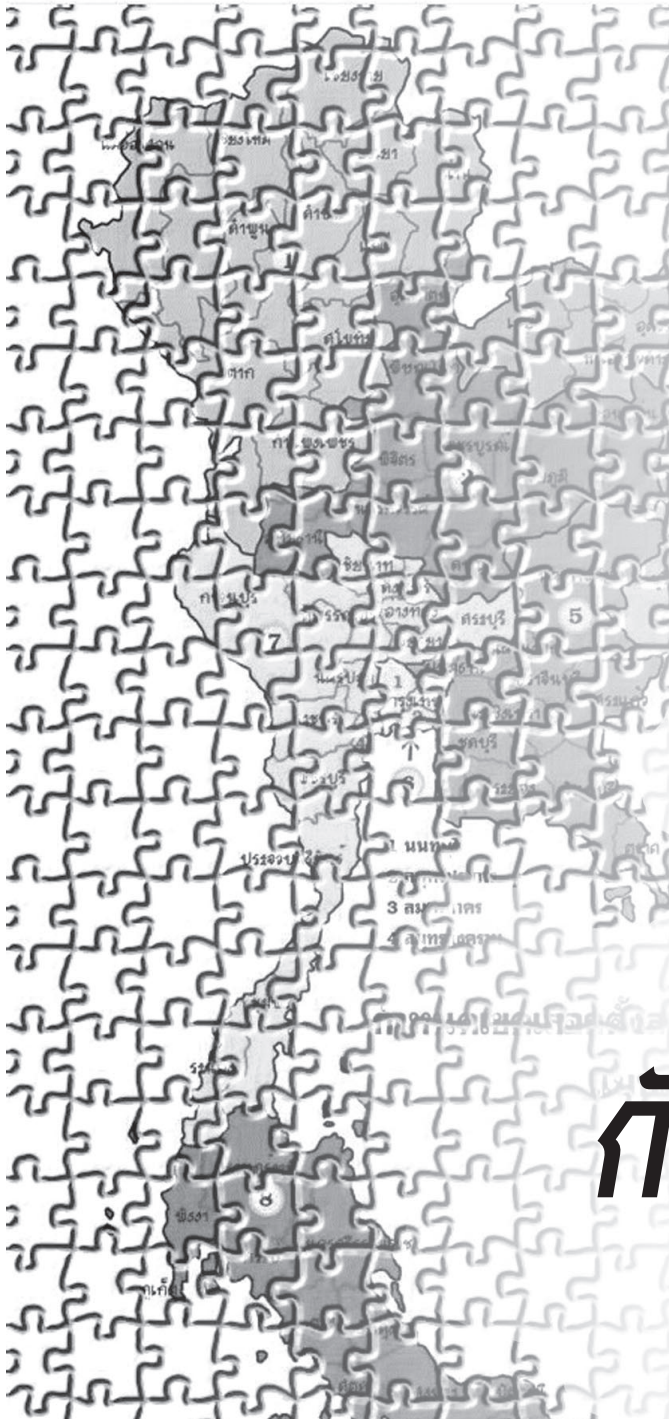
--“แนวทางตามทฤษฎีใหม่ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวช่วยให้ราษฎรใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติแบบรู้คุณค่า การจัดแบ่งสัดส่วนทำให้สามารถปลูกข้าว พืชผักสวนครัว ไม้ใช้งาน ไม้ดอกไม้ผล เลี้ยงปลา และเลี้ยงสัตว์ได้ในเวลาเดียวกัน สร้างรายได้ที่มั่นคงเพิ่มขึ้นตลอดทั้งปี ทั้งยังลดปัญหาในขณะที่ยังฝนทิ้งช่วงหรือเข้าฤดูแล้ง โดยสามารถอาศัยน้ำจากสระที่เก็บสำรองไว้ มาใช้เพาะปลูกกล้าหรือหล่อเลี้ยงต้นไม้ให้เติบโตได้ตลอดทั้งปี การมีอาหารพอเพียงที่ผลิตได้เอง มีอยู่มีกิน มีใช้ มีพืชพันธุ์ ที่สมบูรณ์ ช่วยลดการเผาผลาญพลังงานและลดโลกร้อนได้อีกวิธีหนึ่ง” (อ.วิวัฒน์ ศัลยกำธร ประธานมูลนิธิกิจกรรมธรรมชาติ)

กติกาเมือง

• ประคอง เคาจักร

• ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอาญา

จะแบ่งแยก ประเทศ กันแล้วหรือ?

วิญญู ธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑ บัญญัติว่า “ประเทศไทยเป็นราชอาณาจักรอันหนึ่งอันเดียว จะแบ่งแยกไม่ได้” ซึ่งรัฐธรรมนูญฉบับก่อนๆ ทุกฉบับก็ได้บัญญัติไว้เช่นเดียวกัน โดยเจตนารมณ์สูงสุดของการปกครองของประเทศของเรา เรามีความปรารถนาให้มีรัฐบาลเพียงรัฐเดียว ภายใต้บทบัญญัติกฎหมายเดียวกัน มีพระประมุของค์เดียว ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒ ว่า “ประเทศไทยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข”

หลังจากมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อ พ.ศ.๒๔๗๕ เป็นต้นมา ประชาธิปไตยของไทย ได้พัฒนามาเป็นลำดับ ระบบพรรคการเมืองเดิมนั้น เราไม่มีพรรคการเมืองที่เข้มแข็ง ต่างล้มลุกคลุกคลาน เล็กๆ ตั้่งๆ จนต่อมาเราเห็นว่ามีพรรคประชาธิปัตย์ เป็นพรรคหลักอยู่พรรคหนึ่ง ส่วนพรรคอื่นๆ ก็ล้มๆ เล็กๆ อยู่เช่นเดิม จนต่อมาเรามีพรรคชาติไทยอยู่ยงคงกระพันเพิ่มขึ้นอีก ๑ พรรค รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๔๘๐ ได้บัญญัติเอื้อให้พรรคการเมืองมีความเข้มแข็งเหนือสมาชิกพรรค ทำให้การย้ายพรรคทำได้ยากขึ้น การลงมติของสมาชิกพรรคที่แตกต่างจากมติพรรคทำได้ยากขึ้น และเสี่ยงต่อการถูกขับออกจากพรรคและสิ้นสุดสมาชิกภาพสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และเมื่อมีการก่อตั้งพรรคไทยรักไทยขึ้น และมีการยุบรวมพรรคเล็กพรรคน้อยเข้ากับพรรคไทยรักไทย จึงก่อให้เกิดพรรคการเมืองพรรคใหญ่เป็นพรรคหลักๆ ๒ พรรค และยังมีพรรคชาติไทย ซึ่งเป็นพรรคขนาดกลางอีก ๑ พรรค ส่วนพรรคเล็กพรรคน้อยอื่นๆ นั้น แทบไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงไม่ว่าทางสังคม การเมือง และเศรษฐกิจของประเทศ

หลายท่านบอกว่าการเมืองไทยพัฒนามาถึงจุดพรรคการเมือง ๒ พรรค หรือการเมือง ๒ ขั้ว เหมือนกับประเทศประชาธิปไตยที่เจริญแล้วทั้งหลายในโลก เช่น อเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส ฯลฯ แต่ผู้เขียนกลับเห็นว่ามองอย่างนั้นน่าจะไม่ตรงเสียทีเดียว เพราะการแบ่งขั้วทางการเมืองหรือแบ่งฝ่ายทางการเมืองในประเทศที่เจริญแล้วนั้น เขาแบ่งโดยอาศัยอุดมการณ์ หรือนโยบายของพรรคเป็นหลัก คนที่อุดมการณ์แนวคิดเหมือนกันก็ไปรวมอยู่พรรคเดียวกัน ที่มีความเห็นต่างกัน ในหลายๆ ประการก็แยกกันสังกัดคนละพรรค แต่เดิมนั้นพรรคการเมืองของไทยมีนโยบายที่จับต้องไม่ได้ และเหมือนๆ กันแทบทุกพรรค เมื่อเกิดพรรคไทยรักไทยนี้เองที่ทำให้

การหาเสียงเรื่องนโยบายที่จะนำมาใช้และปฏิเสธไม่ได้ว่าเป็นพรรคแรกที่สามารถนำนโยบายมาแปรเปลี่ยนเป็นนโยบายรัฐบาลและสามารถที่จะจับต้องและมีตัววัดที่ชัดเจนได้ในทางปฏิบัติ

แต่กระนั้นก็ตามหลังจากนั้นพรรคการเมืองต่างๆ ก็ออกนโยบายที่เราเรียกว่าประชานิยม เช่นเดียวกับพรรคไทยรักไทยออกมา เข้มบางอ่อนบาง แล้วแต่วิถีคิดของแต่ละพรรค เมื่อมองรวมๆ แล้วก็จะเห็นได้ว่าการเลือกตั้งในครั้งที่ผ่านมาแทบแยกไม่ออกว่านโยบายนั้นเป็นของพรรคใดกันแน่ สมาชิกพรรคไทยรักไทยส่วนใหญ่ที่อยู่ในพรรคหลังประชาชน ก็คงนโยบายประชานิยมเต็มๆ แล้วต่อยอดเพิ่มเติมเข้าไปสมาชิกพรรคไทยรักไทยเดิมที่ออกไปอยู่ที่พรรคเพื่อแผ่นดิน พรรคประชากรชาวมุสลิม พรรคมัชฌิมา-ประชาธิปไตย ก็คงเอานโยบายแบบพรรคไทยรักไทยเดิมกลับไปใช้แล้วต่อเติมเสริมแต่งนโยบายอื่นๆ แก่ไขตามความคิดของคณะตนเอง ส่วนพรรคเล็กๆ ที่ตั้งขึ้นใหม่ล้วนแต่มีนโยบายประชานิยมเช่นเดียวกับพรรคไทยรักไทยทั้งสิ้น แม้แต่พรรคประชาธิปัตย์ และพรรคชาติไทย ซึ่งเป็นพรรคฝ่ายค้านเดิมก็เริ่มนำประชานิยมแบบไทยรักไทยเข้าไปใช้บ้างแล้วในการเลือกตั้งครั้งก่อนๆ และยังมีมาเพิ่มเติกริความเข้มข้นเข้าไปอีกในครั้งนี้ จนไม่ต่างกันมากนักกับพรรคหลังประชาชน ฉะนั้นจึงเห็นได้ว่าการแบ่งขั้วทางการเมืองนั้นมิได้เกิดจากนโยบายที่แตกต่างกัน

เมื่อนโยบายแต่ละพรรคไม่ต่าง จึงเกิดคำถามว่า แล้วเราแบ่งแยกกันด้วยอะไร สิ่งหนึ่งที่น่ากลัวมากคือการใช้ภูมิภาคนิยม พรรคประชาธิปัตย์นั้นเข้มแข็งมากทางภาคใต้ พรรคชาติไทยเข้มแข็งทางภาคกลาง พรรคหลังประชาชนเข้มแข็งเช่นเดียวกับพรรคไทยรักไทยในอดีตคือภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือหรือภาคอีสาน จะเห็นได้จากการเลือกตั้งที่ผ่านมา พรรคประชาธิปัตย์ พรรคชาติไทย และพรรคเพื่อแผ่นดินพยายามที่จะเจาะภาคตะวันออก-

ออกเสียงเหนือให้ได้ แต่กระเทือนพรรคพลังประชาชนน้อยมาก ในขณะที่เดียวกันพรรคพลังประชาชนก็ไม่สามารถจะเจาะเอาฐานเสียงพรรคประชาธิปัตย์ในภาคใต้ได้

ผู้เขียนอยากเล่านิทานเล่นๆ ที่ฟังแล้วน่ากลัวให้ฟังสัก ๒ เรื่อง เรื่องที่หนึ่งเกิดในภาคใต้ที่เป็นเขตอิทธิพลของพรรคประชาธิปัตย์ ผู้เขียนก็เป็นคนใต้ ใช้ชีวิตอยู่ในภาคใต้ตลอดชีวิตราชการ เพื่อนฝูง พ่อแม่พี่น้อง เครือญาติ ล้วนนิยมชมชอบพรรคประชาธิปัตย์ซึ่งเป็นพรรคประจำท้องถิ่นภาคใต้ ถ้าใครเกิดไปกล่าวร้ายหรือกล่าวในทำนองตำหนิให้ร้ายพรรคประชาธิปัตย์ในท่ามกลางบรรยากาศในภาคใต้นับว่ากล้าหาญมาก และผู้เขียนก็ไม่รู้ว่าคนที่กล่าวหาหรือพูดจาฉะฉานจะดำรงคงอยู่ในชีวิตประจำวันอย่างไร มีอยู่ครั้งหนึ่งพรรคไทยรักไทยชนะการเลือกตั้งที่จังหวัดพังงา เกิดนิทานเล่าลือกันว่า คนจังหวัดพังงาในเขตเลือกตั้งดังกล่าวนั้นขับรถไปในภาคใต้ป้ายทะเบียนจังหวัดพังงา เมื่อน้ำมันรถหมดถึงไม่สามารถจะหาเติมน้ำมันตามสถานีบริการน้ำมันได้ เพราะเด็กปั๊มไม่ยอมเติมให้ เพราะเหตุไม่พอใจที่คนในเขตเลือกตั้งดังกล่าวไม่เลือกพรรคประชาธิปัตย์ ถ้านิทานเรื่องนี้เป็นจริงนับว่าน่ากลัวมาก

แต่มีนิทานอีกเรื่องหนึ่งที่เกิดข่าวเล่าลือกันในเมืองหลวงว่า มีบุคคลคนหนึ่งเรียกว่าพันธมิตรประชาธิปไตย ทำการชุมนุมประท้วงขับไล่หัวหน้าพรรคไทยรักไทยในขณะนั้น ผู้ที่อยู่ในสังคมต่างมีความคิดเห็นแตกแยกออกเป็น ๒ ฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเห็นด้วยกับพันธมิตรประชาธิปไตย อีกฝ่ายหนึ่งเห็นด้วยกับรัฐบาลในขณะนั้น ผู้ที่เห็นด้วยกับพันธมิตรประชาธิปไตยขึ้นรถรับจ้างสาธารณะหรือรถแท็กซี่ได้นั่งวิจารณ์หัวหน้าพรรคไทยรักไทยและไม่เห็นด้วยกับฝ่ายรัฐบาลคนขับรถแท็กซี่ซึ่งเป็นคนทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้จอดรถ แล้วไล่ผู้โดยสารกลุ่มดังกล่าวลงจากรถ เพราะไม่พอใจที่ไปวิพากษ์วิจารณ์

นายกรัฐมนตรีที่เขารักและศรัทธา โดยไม่ประสงค์จะรับค่าจ้าง นับว่าน่ากลัวมากอีกเช่นกัน การเลือกตั้งที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่าไม่ว่าพรรคการเมืองใดที่ส่งสมาชิกลงสมัครรับเลือกตั้งในภาคอีสานไม่กล้ากล่าวโจมตีอดีตหัวหน้าพรรคไทยรักไทย หัวหน้าพรรคบางพรรคหาเสียงภาคกลางและภาคอีสานกล่าวปราศรัยหน้าคนละม้วน

จากนิทาน ๒ เรื่องที่เล่ามานั้นจะทำให้เห็นได้ว่า ถ้าปล่อยให้**ภูมิภาคนิยม**กันอย่างนี้อีกต่อไปอันตรายจะเกิดขึ้น ผู้เขียนขอวิงวอนอย่าให้นิทาน ๒ เรื่องนี้เป็นความจริงเลย ขอให้เป็นนิทานตลกๆ ที่เล่าสนุกสนานก็แล้วกัน แต่ในชีวิตขณะนี้เห็นได้ชัดเจนแล้วว่า บุคคลที่อยู่ในพื้นที่ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายหนึ่ง ไม่อาจที่จะคงเสรีภาพที่จะมีความเห็นต่างๆ หรือเห็นด้วยกับฝ่ายตรงข้ามได้เลย ระบบอุปถัมภ์ได้เข้าไปแทรกซึมในการเมืองทุกระดับไม่ว่าระดับชาติหรือระดับตำบล ฝ่ายค้านในแต่ละท้องถิ่นเริ่มหาลำบากขึ้นทุกวัน ยิ่งถ้าพรรคการเมืองส่งสมาชิกลงรับสมัครสมาชิกสภาจังหวัดหรือนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดด้วย ยิ่งมัดมือชกประชาชนเข้าไปอีก

ปัจจุบันในท้องที่บางท้องที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแทบไม่ได้มีความสัมพันธ์กับประชาชนหรือไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่ประชาชนต้องการ เพราะถึงอย่างไรเมื่อตนเองลงสมัครในพรรคประจำภูมิภาคก็ได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ครั้งหนึ่งคุณวิระ มุสิกพงศ์ อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้กล่าวไว้ว่า ในภาคใต้นั้นแม้จะเอาเสาไฟฟ้าไปลงสมัครในนามพรรคประชาธิปัตย์ก็ชนะการเลือกตั้ง ซึ่งปัจจุบันนี้ในทางภาคเหนือและภาคอีสานก็คงเช่นเดียวกันว่า ถ้าเอาเสาไฟฟ้าไปลงสมัครในนามพรรคพลังประชาชนก็น่าจะได้รับเลือกตั้ง ภูมิภาคนิยมไม่ได้มีเฉพาะภาคใดภาคหนึ่งแต่มีกันทุกภาค

มีหลายคนไม่เห็นด้วยกับกฎหมายเลือกตั้ง

ปัจจุบันอยู่หลายประเด็น และมุ่งมั่นปั้นมือจะแก้ไขกฎหมายดังกล่าว ผู้เขียนอดหวังไม่ได้ว่าถ้าเราเล่นการเมืองหรือทำงานการเมืองกันแบบเอาเป็นเอาตาย ให้ฝ่ายตรงข้ามสูญพันธุ์ ไม่ให้พูด ไม่ให้คิด ไม่ให้ผิด ไม่ให้เกิด ทำให้ผู้ที่ครีธาพรรคตรงข้ามกับพรรคภูมิภาคที่ตนเองอาศัยในหมู่บ้านนั้นๆ ต้องแสดงความคิดเห็นอย่างหลบๆ ซ่อนๆ ไม่กล้าแสดงความคิดเห็นใดๆ ไม่กล้าคิดเห็นต่างจากพรรคการเมือง ภูมิภาค นิยมในภูมิภาคนั้นๆ เพราะทนแรงเสียดทานทนแรงกดดันไม่ไหว ถ้าไม่ร่วมมทกรรมกับฝ่ายภูมิภาคนิยมซึ่งจะต้องถล่มและกำจัดฝ่ายตรงข้าม ถ้าทำตนเป็นปฏิปักษ์กับพรรคภูมิภาคนิยมก็จะถูกหมายหัวว่าไม่ใช่พรรคพวก เป็นฝ่ายตรงข้ามทรยศ หักหลัง เลี้ยงไม่เชื่อง ไม่ควรสนับสนุนซึ่งลุกลามไปถึงการเลือกตั้งท้องถิ่น เพราะการเลือกตั้งท้องถิ่นต้องได้รับการสนับสนุนจากนักการเมืองระดับชาติ การติไซใส่ส้วาดหน้าฝ่ายตรงข้ามให้น่าเกลียดน่ากลัวก็จะมีมากขึ้นทุกวัน จนก่อให้เกิดความเกลียดชังและพัฒนาไปถึงความโกรธแค้นจนหาฝ่ายค้านหรือบุคคลที่เป็นกลางที่กล้าคัดค้านไม่ได้ นักการเมืองหน้าใหม่ถ้าต้องการจะแจ้งเกิดต้องกระโดดเข้าห้ำหั่นพรรคการเมืองฝ่ายตรงข้ามกับพรรคภูมิภาคของตนเอง ต้องแสดงความโกรธแค้นพรรคฝ่ายตรงข้าม ต้องมีความมุ่งมั่นทำลายสิ่งที่ถูกสถาปนาว่าไม่ถูกต้อง มิฉะนั้นจะไม่มีโอกาสแจ้งเกิด โอ้ พระเจ้า น่ากลัวเหลือเกิน

ผู้ที่จะไปแก้ไขรัฐธรรมนูญในอนาคตอันใกล้นี้ช่วยกรุณานำประเด็นนี้ไปขบคิดกันด้วยเถิดว่าจะเอาอย่างไร ถ้าจะให้แต่ละภูมิภาค แต่ละจังหวัดจะควบคุมเด็ดขาดอยู่แต่พรรคใดพรรคหนึ่ง กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ชั่วเนตาปีไม่เคยเปลี่ยนแปลง ถ้าไม่ล้งกัฒพรรคเดิมจะไม่มีทางเกิดในทางการเมืองโดยไม่สนใจนโยบายของพรรคสนใจแต่พวก ก็จะทำให้เกิดการชนฆ่ากันทางการเมือง ทำให้คนดีๆ หรือคนที่มีความคิดแตกต่างจากกลุ่มใหญ่ไม่มี

โอกาสได้แสดงความคิดเห็น หรือทำให้ผู้คิดต่างจากกลุ่มใหญ่ขาดผู้ดูแล ผู้ปกป้อง

การพัฒนาประเทศในช่วงที่ผ่านมาเห็นได้ชัดเจนว่า พื้นที่พรรคฝ่ายค้านต่างร้องว่าไม่ได้รับการเหลียวแลจากรัฐบาล จนเกิดประโยคมตะวาจาว่า พื้นที่ไหนเลือกเรา เราต้องดูแลก่อน หรือที่หัวหน้าพรรคคนหนึ่งพูดไว้ว่า เป็นฝ่ายค้านอดอยากปากแห้ง ก็จะไม่เกิดไม่มีวันสิ้นสุด ถ้ามีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรภาคอีสานและภาคเหนือรวมตัวกันจัดตั้งรัฐบาลโดยไม่มี ส.ส.ภาคใต้ ลักสามสี่สมัย คงจะชัดเจนว่าการพัฒนาประเทศระหว่างภาคต่างๆ นั้นคงแตกต่างกันแน่แท้ ซึ่งทางภาคอีสานและภาคเหนือก็คงมีสิทธิคิดและพูดได้ว่าเมื่อครั้งที่ รัฐมนตรีจากภาคใต้ยกชุด หรือนายกรัฐมนตรีที่มาจากภาคใต้ ๒ ครั้ง ก็ทำเหมือนกัน ความแตกแยกระหว่างภูมิภาคก็จะเกิดขึ้นโดยไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ และนับวันจะขยายผลไปเรื่อยๆ

ผู้เขียนขอเสนอแบบเขยๆ อย่างผู้ที่ไม่รู้และไม่เข้าใจการเมืองมากนักโดยสุจริตใจ โดยไม่ได้มุ่งไปที่พรรคการเมืองใดพรรคการเมืองหนึ่ง ไม่ได้มีเจตนาอื่นๆ แต่เพื่อหยุดยั้งการเล่นการเมืองกันแบบบ้าคลั่ง ทำร้ายทำลายล้างกัน ให้ประเทศชาติอยู่ได้ และทุกฝ่ายสามารถแสดงความคิดเห็นโดยสุจริตได้โดยไม่ถูกจำกัดในบริบททางสังคมรอบข้าง โดยขอให้แบ่งการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรออกเป็นเขตๆ คิดว่าลักประมาณ ๑๖๖ เขต เขตละ ๓ คน โดยเอาจำนวนประชากรเป็นที่ตั้งเขตละเท่าๆ กัน ก็จะทำให้มี ส.ส.ได้ ๔๙๔ คน โดยแต่ละเขตพยายามให้พื้นที่อยู่ในจังหวัดเดียวกัน แต่ถ้าไม่สามารถทำได้ เพราะประชากรมีไม่เพียงพอ ก็อาจจะนำพื้นที่อีกพื้นที่หนึ่งที่ติดต่อกันมารวมเข้ากันได้เช่น จังหวัดระนอง ปัจจุบันนี้มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้เพียง ๑ คน ก็ต้องบวกกับพื้นที่ใกล้เคียงเพื่อให้ได้ ๓ คน กรุงเทพมหานครก็ต้องแบ่งออกเป็นเขตละ ๓ คนให้หมด จะมี

ส.ส.บัญชีรายชื่อ หรือ ส.ส.แบบสัดส่วนอีกหรือไม่ก็ตาม แต่อนุญาตให้พรรคการเมืองส่งผู้สมัครได้เพียงเขตละ ๒ คนเท่านั้น ต้องเว้นไว้ให้พรรคอื่นอีก ๑ คน ถ้าเป็นไปตามนี้ในภาคใต้ก็จะมี ส.ส.พรรคอื่นแทรกพรรคประชาธิปัตย์อยู่เขตละ ๑ คน อาจจะเป็นพรรคพลังประชาชนหรือพรรคชาติไทยก็ได้ และ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือก็จะมี ส.ส.พรรคอื่นแทรกพรรคพลังประชาชนเขตละ ๑ คน เช่นเดียวกัน อาจจะเป็นพรรคประชาธิปัตย์ พรรคชาติไทย หรือพรรคเพื่อแผ่นดิน ก็จะทำให้ ส.ส.ฝ่ายรัฐบาลกระจายไปทุกเขตเลือกตั้ง และ ส.ส.ฝ่ายค้านก็กระจายไปทุกเขตเลือกตั้ง ทุกภูมิภาคจะมีทั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของฝ่ายค้านและฝ่ายรัฐบาล แม้ว่าบางเขตจะไปรวมกันตั้งรัฐบาลทั้ง ๒ พรรคก็ตาม แต่ต้องมีการแข่งขันกันในการปฏิบัติหน้าที่ระหว่าง ส.ส.ทั้งสองพรรคเป็นแน่ เพราะต่างก็มุ่งหวังว่าในการเลือกตั้งครั้งต่อไปตนเองสามารถนำลูกทีมเข้ามาได้อีก ๑ คน ประชาชนที่เลือกพรรครองลงมาก็จะมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรดูแล มีที่ปรึกษา ไม่โดดเดี่ยว ส.ส.ในพื้นที่ก็จะได้แข่งขันกันทำงานเพื่อประชาชน เสาไฟฟ้าทั้งหลายก็จะได้หายไป ใครไม่ทำงานเพื่อประชาชนก็มีโอกาสที่จะตกลงไปได้ แม้จะอยู่ในพรรคภูมิภาคนิยมก็ตาม เพราะฝ่ายค้านหรือฝ่ายตรงข้ามเขาก็มีโอกาสทำความดีแข่งขันในพื้นที่ด้วย ไม่ใช่ไม่มีโอกาสเลยเช่นทุกวันนี้ บางจังหวัดหาผู้สมัครไม่ได้เพราะไม่มีทางจะฝากกระแสไปได้ ซึ่งเรียกว่าเป็นการปิดประตูตีแมว

ถ้าจะยังคง ส.ส.แบบบัญชีรายชื่อหรือ ส.ส.แบบสัดส่วนก็ต้องใช้สูตรเดียวกัน ไม่ให้ส่งเต็มสัดส่วนต้องให้ฝ่ายตรงข้ามได้กระจายอยู่ทั่วทุกภูมิภาคแต่เป็นเสียงส่วนน้อยเท่านั้น เพื่อกระจายสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทุกๆ พรรคออกไปทุกๆ พื้นที่ ทำลายภูมิภาคนิยมออกไปให้ได้ มิฉะนั้นจะเป็นการแบ่งแยกประชาชนและแบ่งแยกประเทศโดยไม่รู้ตัว

หลายคนอาจเห็นว่าแต่ละพรรคอาจจะก่อตั้งพรรคนอมินีของตนเองขึ้น เพื่อลงแข่งขันกับพรรคตนเอง ถ้าเรากำหนดการเป็นสมาชิกพรรคไว้ล่วงหน้ายาวๆ ก็ไม่สามารถจะถ่ายเทสมาชิกพรรคกันได้ และเมื่อไปอยู่ต่างพรรคการควบคุมดูแลกฎระเบียบแต่ละพรรคก็ต่างกัน โอกาสจะมีบ้างแต่น้อยมาก ยิ่งถ้าให้ประชาชนเลือกได้เพียง ๒ คน ก็จะปิดทางได้ทั้งหมด เพราะคนที่เลือกพรรคภูมิภาคนิยมก็เลือกได้เพียง ๒ เสียง ส่วนผู้ที่เลือกฝ่ายตรงข้ามก็เลือกได้ ๒ เสียง แต่เมื่อแพ้ก็จะมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้เพียงคนเดียวจะทำให้เรามีพรรคการเมืองใหญ่ๆ และขนาดกลางรวมแล้วประมาณ ๓ ถึง ๔ พรรคตั้งอยู่ได้ สุดท้ายเราจะแก้ปัญหาที่สภาผู้แทนราษฎรบางส่วนของประเทศรวมกันตั้งรัฐบาลโดยให้สภาผู้แทนราษฎรบางส่วนของประเทศเป็นฝ่ายค้านไปตลอดกาลคงจะไม่ได้ ไม่เป็นผลดีต่อประเทศไทยเป็นแน่แท้ **☒**

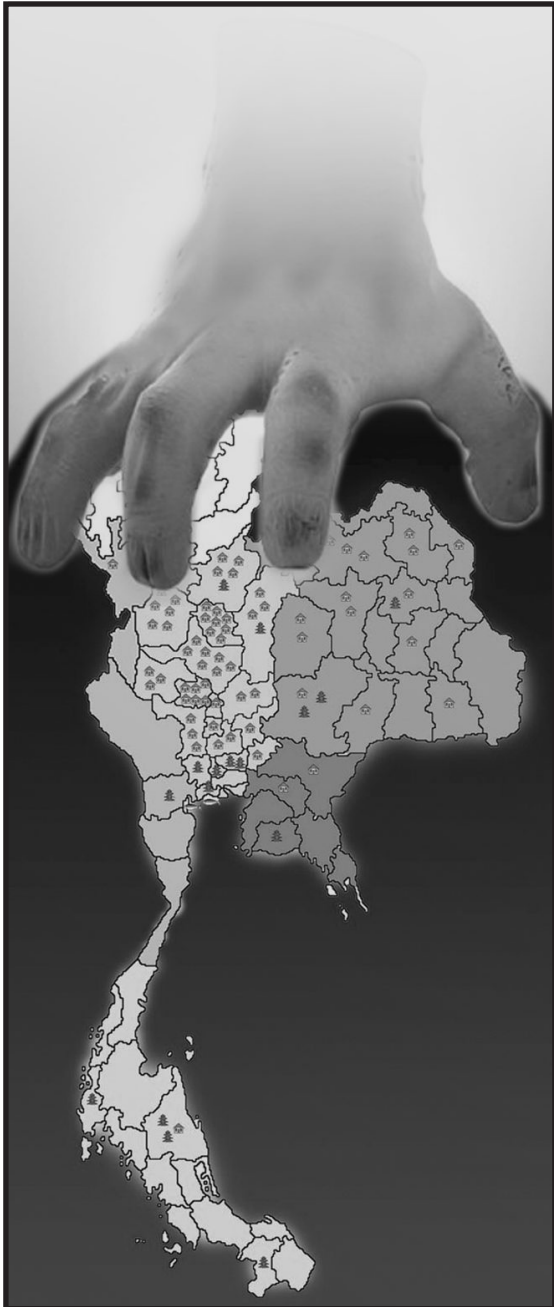

เรือโดยสาร
ครอบครัวขนส่ง
วัดศรีบุญเรือง ▶ ผ่านฟ้า

สะดวก รวดเร็ว สมถะ
 บริษัทครอบครัวขนส่ง ๒๐๐๒ จำกัด
 โทร.๐-๒๓๓๕-๒๓๖๙, ๐-๒๓๓๔-๘๙๙๐
 ๐-๒๓๓๕-๐๕๕๓-๔, แฟกซ์ ๐-๒๓๓๕-๙๑๘๙

“...แต่ประเทศไทยมันตาย”

ไ กลั้วนี้พรรคพลังประชาชน พรรคชาติไทย และ พรรคสมัครสมาชิกไทยจะต้องเผชิญกับความจริงตามลัทธิธรรม ที่ตนเองพยายามตะแบงกลบเกลื่อนซ่อนพรางตลอดมาด้วยเกมการเมือง

เหล่าขุนพลขุนศึกทั้งหลายต่างผัดกันดาหน้าออกมาตอบโต้องค์กรอิสระที่ทำให้ตนเสียประโยชน์ต่างๆ ที่เคยชื่นชมเมื่อยามสนใจได้ประโยชน์ เบี่ยงเบนประเด็นว่ามั่นหมายทำลายพรรคการเมืองตามการชี้แนะของอำนาจเร้นลับ

ผรุสวาทที่ปรากฏ “...เอาให้ตายกันไปเลย ให้พรรคการเมืองมันตายไปเลย พรรคการเมืองมันตายไม่เป็นไร แต่ประเทศไทยมันตาย...” (ไทยโพสต์ ๒๒ มี.ค.๕๑)

อันที่จริงพรรคการเมืองเกิดใหม่ได้ง่าย เกิดแล้วตายได้ถ้าดำเนินกิจกรรมผิดทำนองคลองธรรม ละเมิดตัวบทกฎหมาย จะเกิดตายสักก็ร้อยพรรคก็ร้อยหนก็เป็นไปเถิด แต่ประเทศไทยนั้นตายไม่ได้ ถ้าจะตายก็ด้วยน้ำมือนักการเมืองโสมมนั้นแหละ

การเลือกตั้งเป็นกระบวนการหนึ่งในระบอบประชาธิปไตย เลือกตั้งครั้งหนึ่งประชาชนก็ได้เรียนรู้ธาตุแท้ันักการเมืองครั้งหนึ่ง ข้อสำคัญคือนักการเมืองก้ามะลอกถ่ายทอดปลุกฝังอะไรไว้ให้ประชาชนบ้าง!

การเลือกตั้งครั้งที่แล้ว ก็รู้ๆ กันอยู่ว่าความจริงเป็นอย่างไร แม้องค์กรอิสระจะจับได้ไล่ทันเป็นส่วนน้อยก็เถอะ

พอทีเถอะครึบ วิธีการประณามองค์กรอิสระด้วยข้อมูลต่างๆ หนึ่งนิ้วที่ชี้หน้าชี้ผิดคนอื่นนั้น อีกหลายนิ้วที่เหลื่อมมันชี้หน้าชี้ผิดตัวเอง !!

ไม่อายผู้คนที่เขารู้เท่ารู้ทัน ก็ายฟ้าอายดินบ้างเถอะ

ถ้าันักการเมืองมียางอาย ขอรับรองว่า พรรคการเมืองไม่ตาย นักการเมืองไม่ตาย และประเทศไทยก็ไม่มวันตาย

๗